
KABALA'NIN İFŞASI

“Kabala ilmiyle ilgilenenler için harikulade ve
paha biçilemez bir deva bulunmaktadır.”

Kabalist Baal HaSulam

Dr. Michael Laitman

Bnei Baruch Kabala Eğitim ve Araştırma
Enstitüsü

İçindekiler

SUNUŞ.....	2
Ders 1 – Genel Bir Bakış	3
Ders 2 – Realiteyi Algılamak.....	17
Ders 3 – Gelişim Gücü ve İzdırabın Anlamı	32
Ders 4 – Yaratılan Varlığın Yaratılışının 4 Aşaması	45
Ders 5 – 6. His – Duyu	56
Ders 6 – Form Eşitliği.....	69
Ders 7 – O'ndan Başkası Yok 1. Bölüm	81
Ders 8 – O'ndan Başkası Yok 2. Bölüm	92
Ders 9 – Özgür Seçim 1. Bölüm.....	104
Ders 10 – Özgür Seçim 2. Bölüm	116
Ders 11 – Kabala ve Din Arasındaki Fark	129
Ders 12 – Amacı Tanımlamak	140
Ders 13 – İfşa ve Gizlilik	153
Ders 14 – Cansız, Bitkisel, Hayvansal, İnsan	167

SUNUŞ

Bu kitap, Kabala İlmini öğrenmeye yeni başlayan insanlar için düzenlenmiş çok özel bir eğitim setini içermektedir. Başlangıçta, bir eğitim seti olarak düşünülen bu dizi aynı zamanda, video serisi olarak da düzenlenip birçok dilde yayımlanmıştır. Bu yüzden, ders metinlerinde yer alan konuşma metinleri, yapılan video çalışmasına sonradan eklenmiştir.

Kitabın daha anlaşılır olacağını umduğumuzdan, bu şekliyle yayımlamaya karar verdik.

Ders 1 – Genel Bir Bakış

Kabala'nın İfşası, ders serisine hoş geldiniz. Öncelikle sizlere, bu yüzyılımızda Kabala İlmini öğreten öğrencilerimizin sıralamasını kısaca vermek istiyoruz. “Merdivenin Sahibi” ve 20. yy'ın en önde gelen Kabalisti olarak bilinen Baal HaSulam, yani Kabalist Yehuda Aşlag'ın ve Baal HaSulam'ın oğlu ve öğrencisi olan Kabalist Baruh Aşlag'ın öğrencisi olan, Kabalist Michael Laitman'ın öğretim kaynaklarından faydalanacağız.

Hocalarımızın sıralamasını veriyorum, çünkü manevi edinimde bir öğretmen sırası vardır ve bugün bahsedeceğimiz şey, otantik Kabala. Sizlere, akademik bir açıdan değil; uygulayanlar, yani Kabalistlerin açısından bir bakış sunacağız. Bu dizide, sadece otantik Kabala'ya yaklaşımın değil, aynı zamanda temel kavramların ve bu ilmin kişiye ve size nasıl açılabileceğinin üzerinden geçeceğiz. Çünkü bu bir ilmî çalışma, yeni bir düşünce tarzı edinme metodu ve alışılmış dünyevi yaklaşımımızdan çok farklı. Her beceride olduğu gibi, temelleri çok iyi bilmek gerekmektedir. Önümüzdeki derslerde bu, önemli temellerin hepsinin üzerinden geçeceğiz.

Bu derste, Kabala'nın ne olduğuna genel olarak bir bakalım, çünkü kafa karışıklığı yaratan birçok şey, Kabala ile ilişkilendirilmiştir. Dışarıda, Kabala ile ilgili birçok şey bulabilirsiniz. Her yıl Kabala ile ilgili yüzlerce kitap basılmakta ama bunların otantik Kabala ile hiçbir ilgisi yok. Yazılanlar

genelde, sağdan soldan toparlanan, temelsiz bilgilerin harmanlanıp insanların kişisel hayallerine göre sunulmaları. Bu, aslında onların suçu değil. Kabala'nın ne olduğunu bilmeye dair büyük bir merak, buna yönelik bir his, güçlü ve gizli olduğuna dair bir anlayış her zaman vardı.

Kabala'ya gizli ilim denilmesinin 3 nedeni vardır. Birincisi; Kabala, Kabalistler tarafından özellikle gizlenmişti. Kabala'nın insanlara öğretilmesi, 4000 yıl kadar önceye, Hazreti İbrahim'e dayanmaktadır (MÖ 1947-1948). Milat tarihinin başlangıcına kadar geçen 2000 yıllık süreçte, bu öğreti gizli değildi ve halka öğretilmekteydi. Hz. İbrahim'in, çadırının önünde oturup geçen yolculara gösterdiği misafirperverliğin hikâyesini biliyoruz. Yolculara yiyecek ve içecekler sunarken bir yandan, onlara bu ilmi anlattığını da biliyoruz. O dönemlerde var olan ruhlar, bizim neslimize göre daha arıydılar ve bu öğretiyi daha doğal anlayabildiler.

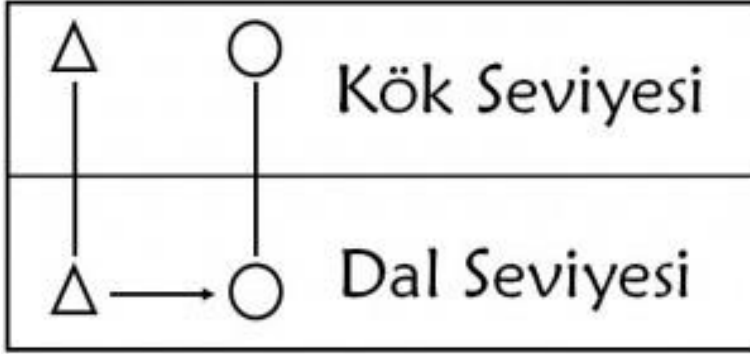
Ancak milat döneminin başlamasıyla yeni bir dönem başladı ve o dönemden bu döneme kadar insanların Kabala ile ilgili bir şeyler anlaması imkânsız hâle geldi. Milat döneminin başlamasıyla dinler ortaya çıktı ve dünyanın nasıl işlediği, evren, Yaradan konularıyla ilgili spekülasyonlar, insanların hayal gücünün ürünü olarak ortaya çıkmaya başladı ve insanoğlu, gelişimine bu şekilde devam etti. İçinde

buldukları bu yeni koşul nedeniyle de Kabalistler bu ilmi sakladılar.

Eğer ilmi açacak birisi yoksa hâlâ kitaplar var. Gizli olmasının bir diğer yanı da, kitapların çok özel bir dille yazılmış olmaları. Dolayısıyla, bu dili bilmediği için okuyan herhangi bir kişinin, okuduğunu anlaması mümkün değildir. Tüm otantik manevi kitaplar, bu dünyadan kelimeler, cisimler ve tanımlar kullanılarak, dalların dili olarak adlandırılan bir dille yazılmışlardır. Örneğin; masa, savaşlar, aile, bardak, seyahat vb. Örneğin; Hz. Musa'nın 5 kitabında -ki bunlar Kabalistik kitaplardır-, bu dünyadan hiç bahsedilmemektedir. Otantik Kabalist kitapların hiçbirinde bu dünyadaki hiçbir şeyden bahsedilmez. Sadece, doğada var olan, tek güçten gelen güçlerin, bu dünyayı yaratıp muhafaza edişinden bahsedilir.

Kabalistler bahsettikleri esas konuyu anlatmak için özel bir dil kullandılar. Bu dili sadece, hocasından öğrenen bir öğrenci, aynı şekilde duyup anlayabilir. Şimdi bizim dünyamızın sonuçlar dünyası olmadığını anlayabiliriz; bu dünya, sonuç dünyası. Bu dünyada yaptığımız hiçbir şeyin, geldiğimiz yer olan Üst Dünyalarda hiçbir etkisi yoktur; bu dünyada gördüğümüz her şey manevi dünyalardaki köklerimizde olanların sonucudur. Bu dünyada fiziksel olarak yapılan hiçbir şeyin etkisi yoktur ve bu yüzden, problemlerimizi çözmek için yaptığımız şeylerin sonuca yönelik hiçbir etkisi yoktur. Sadece

köklerle olan bir bağlantı, yani sebeple olan bir ilişki bu dünyada etki yaratabilir ve Kabala ilmi bununla ilgilenmektedir.

Şekil I

Bizim realitemiz öyle bir şekilde inşa edildi ki üzerinde bir dünya ve altında da bir dünya var, diyerek ifade edebiliriz. Dalların dili, aşağıdaki dünyada nelerin olduğuna işaret eder. Diyelim ki; Kabalistik bir kitapta okuduğunuz bir hikâyede bir “aile” bahsediliyor. Hikâyedeki aile, bir yere taşınıyor ve buna bir “toprak” adı veriliyor; ancak Kabalistler bundan bahsetmiyorlar. Soyut olan, manevi Üst Güçler’den bahsediyorlar, yani bu dünyadaki olayların olmasına sebep olan güçlerden bahsediyorlar. Sadece bunu bilen, erdemli bir kişi, burada nelerin olduğunu tam olarak anlayabilir. (Şekil I) Bu, dalların seviyesi ve bu da köklerin seviyesi. Eğer kişi, dalların diliyle yazılan yazıları tam olarak nasıl okuyacağını

öğrenemezse yazılan her şeyi sanki bu dünyadan bahsediyormuş gibi algılar.

Yukarıda bahsettiğimiz ilmin gizlilik nedenleri, öğreti zincirinin sınırlı olması ve insanın merakı nedeniyle Kabala ilmi, insanların fantezilerine göre değerlendirilmiş ve bu yüzden ilim, gerçekte ilgisi olmayan şeylerle ilişkilendirilmiş ve doğru öğreti olmadığı için de insanlar yazılanları kafalarına göre yorumlamışlardır.

Bu yüzden, Kabala ilmiyle ilgili birçok gerçek dışı şey üretilmiştir. Bunların bazılarını, ileride Kabala'nın temel kavramlarını çalıştıkça göreceğiz. Bu yanlışlardan bir tanesi, Kabala'nın Yahudi mistisizmi olduğudur. Kabala, bir din de değildir mistisizm de değildir. Kabala, tüm dinlerden önce var olan bir öğretiydi. Din, Yaradan'dan kopukluğun sonucu olarak ortaya çıkan bir fenomendir. Dinle ilişkilendirilmesinin nedeni; dini kitaplar olarak benimsediğimiz kitapları Kabalistlerin yazması ve bu kitapların kutsal olduğunu söylemelerindendir. Tüm dini gelenekler Kabalistler tarafından oluşturuldu, ancak bizim, bu kitaplarda yazılan hiçbir şeyle bir kontak noktamız yok. Kabala'nın Yahudilikle ilişkisi, komadaki birinin, bu dünyayla ilişkisinden farksızdır.

Mistisizm konusuna gelince, Kabala bir ilimdir, mistisizm değil. İçinde bulunduğumuz hayatta anlayamadığımız ve direkt olarak bir bağ kurup idrak edemediğimiz olaylara mistisizm ya

da büyü vb. deniliyor, çünkü nasıl olduğunu bilinçli olarak bilmiyoruz. Dünyanın ıssız bir yerinde, teknolojiyi ve medeniyeti hiç görmemiş bir kabileye çakmak gösterdiğinizi düşünün; size ateş tanrısı derler, elinden ateş çıkartabilen bir varlık olursunuz. Dolayısıyla, “cahillerin mistisizmi, erdemliler için bilimdir” denir.

Ve büyücülük? Büyücülük, insanların Üst Güçler'i kontrol edip kendi çıkarları için kullanması ve buna benzer şeyler olarak bilinir. Bu imkânsızdır, çünkü var olan tek Üst Güç'le bağ kurabilmeniz için, içsel değerlerinizi ve doğanızı tümüyle değiştirmeniz gerekmektedir. Kabala, içsel değişimin edinilmesidir ve bu değişim olmadan Üst Güçler'le bir bağınızın olması mümkün değildir. Bu tür şeyler, sadece insanların garip hayal gücünden doğan şeylerdir.

Bir başka yanlış anlama, Kabala çalışmak için Yahudi olma gerekliliğiyle ilgilidir. Bu tümüyle yanlıştır. Kabalistler nesiller boyunca Yahudi olmayan birçok kişiye bu ilmi öğrettiler. Hatta Ankalos, Kabalist Akiva ve birçok diğer Kabalist Yahudi bile değildi. Kabalistler değerli olan her öğrenciyi kabul ettiler ve bu seçim; insanların dinine, ırkına veya dünyevi herhangi bir niteliğine değil, içsel bir nitelik olan ve “kalpteki nokta” denilen özelliğe bağlıydı.

Bir diğer yanlış anlama ise Kabala çalışmaya başlamadan önce tüm dini kitapları ve kanunları bilmenin zorunlu olduğu

düşüncesidir. Bu kitaplar zaten Kabala dilinde yazılan kitaplardır ve Kabala'nın dilini bilmeyen bir kişinin bu kitapları bilmesi de mümkün değildir. Bu kitaplarda manevi ilmin açıklamaları mevcuttur ancak kişi, kitaplarda yazan manevi ilmi edinemediyse, bu ilmi direkt anlatan kitapları çalışmalıdır. Manevi edinim sahibi olmayanlar bu yüzden, Tora'da yazılanların tarihsel hikâyeler olduğuna inanırlar; çünkü maneviyat, Tora ve Hagada gibi kitaplarda hikâyelerin diliyle anlatılmıştır.

Muska, tılsım, harf ve numeroloji gibi kavramlar, Kabala ilmiyle ilgili diğer manüpülasyonlardır. İnsanları kötü gözden veya nazardan koruması için icat edilen bu tür şeylerin, Kabala ile uzaktan yakından hiçbir alakası yoktur. Hatta bunlar, Kabala'da yasaktır. Bu tür şeylerin herhangi bir gücü olduğuna inanmak putperestlik olarak kabul edilir. Kutsal sular, kırmızı iplikler ve benzeri şeyler, kişilerin ticari emelleri için geliştirilmiş psikolojik fetişlerdir ve otantik Kabala ile hiçbir ilgileri yoktur.

Kabala, Doğu felsefe ve inançlarıyla da karıştırılmaktadır. Kabalistik kitapların ne olduğuna dair bilgisi olmayan kişiler, geçmişte bu ilmi Budizm ve Hinduizm ile harmanlamışlardır. Dolayısıyla, Kabala'nın Doğu din ve felsefeleriyle hiçbir ilişkisi yoktur.

Bizim neslimizde 1995 yılı itibariyle Kabala'nın tüm gizliliği ve kitapları açıldı. Kabala çalışabilmek ve öğrenci olarak

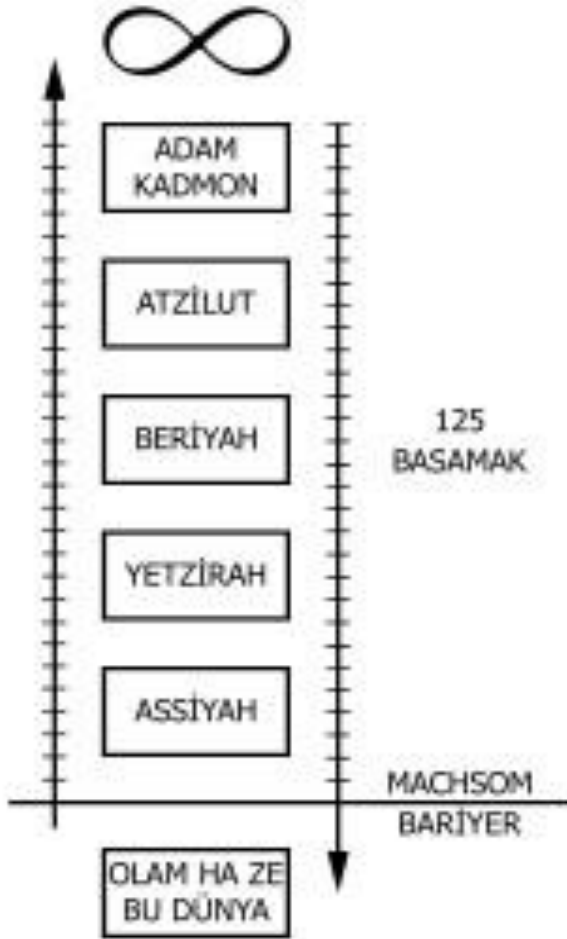
seçilebilmek için sadece bir kriter gereklidir; çalışmayı arzulamak ve çalışmanın kişi tarafından bir ihtiyaç olduğunun tayin edilmesi. Eğer başka yerlerde hayatın manası, burada ne işimiz olduğu, neden yaratıldığımız gibi soruların yanıtlarını alamadıysanız, o zaman çalışabilirsiniz. Tüm büyük Kabalistler de böyle söylemişlerdir.

Ari ve itibariyle bizlere, Kabala çalışmanın tek koşulunun arzu olduğu anlatılmaktadır. Birçok Kabalist bu yüzden, Ari'den sonra her kim çalışmak istediye ona öğretmişlerdir.

En son ve en komik olan söylenti konusu ise, “Kabala çalışırsanız delirirsiniz” takıntısıdır. Kişi, manevi gelişim yolundaki edinimi vasıtasıyla birçok içsel değişimden geçer, realitenin işleyişini ve parçaları arasındaki ilişkileri görmeye başlar ve bizlerin mutluluk ve haz alma anlayışıyla onlarınki çok farklıdır. Aslında bize göre tam tersidir, çünkü manevi dünyalarda olan, bir düşünce nosyonudur. Bu yüzden, manevi basamaklarda ilerleyen bir kişinin dünyevi hayatı, bizlere çok garip gelebilir ama aslında hiç garip değildir.

Kabala'nın gizli ilim olarak bilinmesinin üçüncü nedeni ise 5 duyumuzun algılayamadığı bir realiteyle ilgilenmesidir. Başka hiçbir şekilde cevaplanamayacak bir soruya, “Hayatın manası ne?” sorusuna cevap vermektedir. Bu soru, son derece ciddi ve derin bir sorudur. Bu sorunun cevabını dininde veya bilimde, felsefede veya sanatta, psikolojide bulamayan ve “Hayatımın

manası ne?" sorusunun cevabını ararken içi içini yiyen bir kişi,
Kabala için hazır bir kişidir.

Şekil II

Kabala kitapları bize, realitenin tümünün içinde yaşadığımızı anlatmaktadır. Realitenin bir toplamı var ve var olduğumuz yer orası. Sadece, bunu hissedip algılamıyoruz. Nerede ve ne olduğumuza dair duyularımız son derece kısıtlı, hatta öyle ki; bir sonraki an ne olacağını bile kestiremiyoruz. Olayların neden ve ne zaman olacağını, nereden geldiğimizi ve nerede olduğumuzu bilmiyoruz ve nereye gittiğimiz de belli değil.

Mutlak ve bütün bir realite mevcut ve bu realite dünyalar denilen küçük sistemler ve parçalardan oluşmaktadır. Beş dünyalar sistemi ile tüm realite ve sonsuz Işık indirgenerek algılayabileceğimiz bir seviyeye getirilir. (Şekil II) İlk dünya Adam Kadmon dünyasıdır, sonrasında onu Atzilut, Beria, Yetzira ve Asiya dünyaları takip etmektedir. Bu dünyaları bilinç seviyeleri olarak düşünebilirsiniz. Giderek uzaklaştırılışımız, bizi kopukluk noktası olan Mahsom ya da Bariyer noktasına getirdi.

Bunlar manevi dünyalardır. Bariyerin altına, bizim dünyamız denir ve bulunduğumuz bu dünyada manevi dünyaları hissetmiyoruz; yani daha önce içinde var olduğumuz, geldiğimiz yeri hissetmiyoruz. Bu dünyada fiziksel olarak adlandırdığımız sınırlı bir hissiyattayız. Bu, bütün Işık ve realitenin tümüyle bağımız olsaydı kaderimizi yönlendirebilirdik, hata yapmazdık ve bizi etkileyen her şeyi

anlardık ve bu güçle o kadar sıkı bir bağımız olurdu ki hayatı tüm doluluğuyla, herkesin iyi olduğu bir hâlde yaşadık.

Tıpkı Kabala, bizlerden özellikle nasıl gizli kaldıysa, bu güç de aynı şekilde, bu dünyaya inen 125 basamağın arkasında gizlidir. Kabala'nın amacı, kişiye tekrar bu dünyaya indiği 125 basamaktan yukarıya doğru tırmanmasını sağlamaktır; yani tekrar manevi kökümüze ve mutlak realiteyle olan bağımıza.

Yaradan denilen iyi ve iyilik yapan bir güç, bunu başarabilmemiz için özellikle bu sistemi yarattı. Başka bir deyişle; yaratılışın bu haritası, yaratılışın sonu değil, yarı yol noktası ve bu süreçte, manevi köklerimizden bu dünyaya düştük ve içinde bulunduğumuz bu hâlden, yaratılışın planını gerçekleştirip tekrar mutlak realiteye geri dönmemiz lazım.

Tüm Kabalistik kitaplar -ki bunlar sadece manevi dünyalardaki safhalardır-, hem ruhumuzun bu algı seviyesine inişinden hem de nasıl tekrar yükseleceğinden bahseder. Kabala, kişinin manevi dünyayı hissedip içine girmesini sağlayan bir metoddur.

Bunu yapabilmek için kişiye, manevi dünyaların nelerden ibaret ve bu dünyaları algılamasına nelerin engel olduğunun ve manevi dünyalara nasıl girebileceğinin doğru öğretilmesi gerekmektedir. Bunun için buna uygun ve özellikle bu iş için hazırlanmış materyalin çalışılması gerekmektedir.

Kabala kitapları dalların diliyle yazılmıştır ve bizim anlamamız son derece zordur. Bu yüzden, manevi dünyaları edinmek için çalışır ve giriş yapmak isterken bu materyali alıp doğru düzgün kullanamadığımızı şaşmamak lazım. Ancak Kabala'nın en büyük hediyesi, bizim neslimiz, yani 1995 yılı sonrası için. 1995 yılı itibarıyla bu ilim tüm dünyaya ve ihtiyaç duyan her insana açıldı. Bu yüzden, bizler için özel kaynaklar, Baal HaSulam ve öğrencisi ve oğlu olan Rabaş tarafından hazırlandı. İlk kez Kabalistik kaynaklar manevi dünyada olan Kabalistler için değil de, olmayanlar için yazıldı. Yazılar, kişinin merdivenin ilk basamağına adım atabilmesi ve tutunabilmesi için özel bir dille düzenlendi.

Bu kitaplardan önümüzdeki derslerde kaynak olarak faydalanacağız. Bizi manevi dünyalardan uzak tutan nitelik nedir ve manevi dünyayı hissetmemizi ne sağlayacak sorularının yanıtlarını ve Kabala ile ifşa olan metodu, Baal HaSulam'ın yazılarıyla çalışacağız.

Kabala ilmi kişinin Üst Dünyaları edinebilmesi ve var oluşumuzun köküne yükselebilmesi için pratik bir metot öğretir. İnsan, hayatımızın gerçek manasına gelerek mükemmelliği, sükûneti, sonsuz hazzı; yer, zaman ve hareket kavramlarının sınırlarını aşarak bu dünyada yaşayabilir. Kabalist Michael Laitman, PhD.

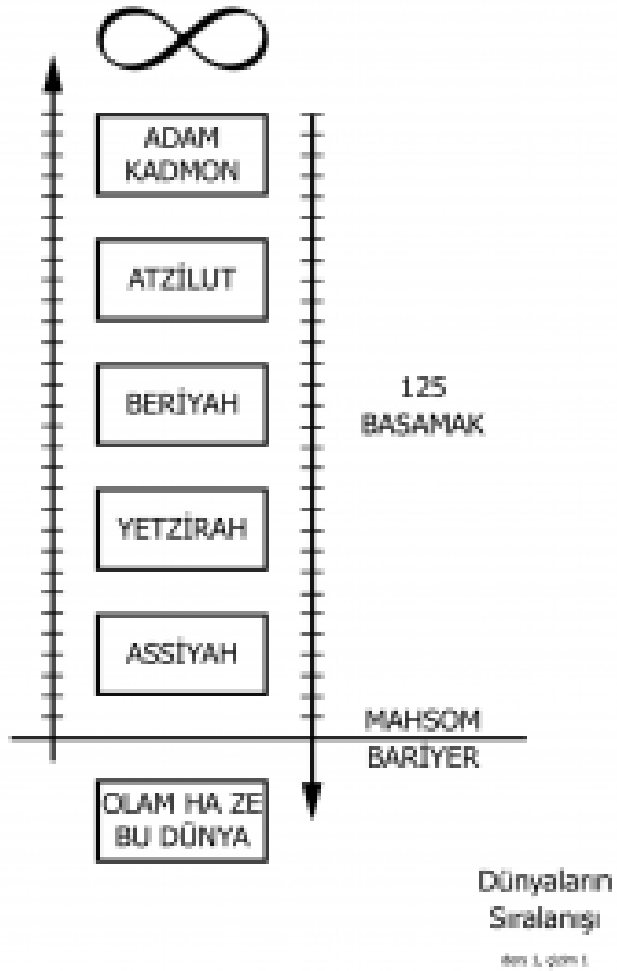

Bir sonraki derste, bu heyecanlı yolculuğa beraber devam etmek üzere, hoşça kalın.

Ders 2 – Realiteyi Algılamak

Dizimizin ilk bölümünde Kabala'nın ne olduğu ve ne olmadığı konusunu özetledik. Eğer Kabala'nın ne işe yaradığı konusunu hatırlayacak olursanız, Kabala'nın, kendisine; “Hayatımın amacı nedir?” sorusunu soran kişi için olduğunu anımsarsınız. Buradan nereye varacağız? Kabala'nın tanımıyla başlayıp bu tanımın ne olduğu ve bizi nerelere götüreceğine bakalım.

Kabala bir ilimdir, insanın üst bir realiteyi hissedip bilmesine olanak sağlayan bir bilimdir. Hayatın gayesini bu açıdan ele alır. Bu elbette, beraberinde bazı sorular getirmektedir: Kişi nedir? İnsan nedir? Üst bir realite nedir? Kişinin üst bir realiteyi hissetmesine, bilmesine ve bu realiteye adım atmasına olanak sağlayan şey nedir?

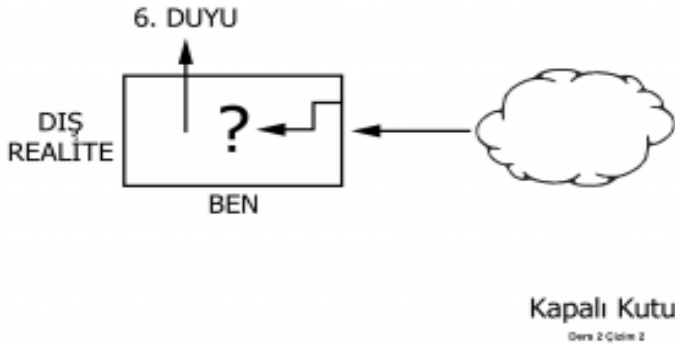
Şekil III

Hatırlarsanız bu grafiğe önceden de bakmıştık. (Şekil III) Burada görüyoruz ki, yaşadığımız yer, varoluşumuzun olduğu yer, bütün ve tam bir realitededir. Bu realite, hiçbir şeye bağımlı değil ve sınırsız; her şeyin tamamıyla birbirine bağlı olduğu bu realite, sonsuz haz ile dolu ve var olan her şeyin bilgisini ve arasındaki bağlantıyı barındırıyor. Kabalistler, yani tüm sistemi edinmiş kişiler, bu varoluş şeklinden, belli bir amaç için, “dünyalar” denilen sistem içerisinden düştüğümüzü anlatırlar. Dünyalar Olamot’tur ve İbranice, Olam kelimesinden gelir. Bu kelimenin kökü He’elem’dir ve “gizlenmek”, “gizlilik” anlamında kullanılır. Realite ile bütünüyle bağ içerisinde olan bu birlik durumundan düştük ve bariyer denilen bir geçiş noktasının altına indik. Buraya “bizim dünyamız” deniyor ve burada realite, son derece kısıtlı bir biçimde gerçekleşiyor. Bizim dünyamızda, çizimde gördüğünüz, tüm bu manevi dünyalar hakkında en ufak bir izlenim sahibi değiliz. Burası ise dünyevi dediğimiz fiziksel dünyadır.

Eğer hayatın amacını, hayatınızın anlamını bilmek istiyorsanız, plan hakkında da bilgi sahibi olmanız gerekmektedir. Bu, imkânsız bir şey gibi görünüyor; hayatın anlam ve amacını açıklayacak herhangi birinin olabileceği konusu, neredeyse fıkralara kaynak olacak bir konu gibi gelse de, Kabalistlerin rolü burada devreye girer. Bu realitenin tümünü edinmiş olan kişiler, bizlere bir planın olduğundan, bütün realite ve varoluş için bir tasarının var olduğundan bahsederler. Bu kişiler,

hayatın amacının bir yaratık yaratmak ve bu yaratılanı sınırsız haz ile doldurmak olduğunu, söylerler. Bütün anlam, sebep, amaç ve yön tamamıyla budur; olabilecek ve olacak olan her şey, yalnızca bu amaca yönelik olmaktadır. Varoluşun tümünün temelinde yatan bu düşünce, bu niyet içerisinde, olacak olan her şeyin kuralları belirlenmiştir. Manevi ve fiziksel dünyaları işleten tüm temel kanunların kökleri, bu tek düşüncede bulunmaktadır. Bu dünyada olup bitenler, bir yaratık yaratıp o yaratılanı sınırsız haz ile doldurmak dışında, başka herhangi bir sebepten dolayı olmamaktadır.

Kişiye manevi dünyanın dışında tutan şey nedir? Kişi nedir? Bu realiteyi algılama şeklimizin, realiteyi algılayışımızın bizlerde bir gizlilik yarattığını anlamamız gerekmektedir.

Şekil IV

Bu, bir kişidir. Üzerinde beş adet delik olan kapalı bir kutu. Bu beş delik, beş duyumuzdur. Kişinin etrafını saran üst bir realite vardır; maneviyat ve bize gelenler, bütün bir realiteden gelmektedir. Bu bize, dışımızda olan bir realite gibi, şekilsiz bir şey gibi gelir. Buradan kişiye gelen bir şey, sahip olduğumuz beş duyumuz vasıtası ile bir tanıma sokulur. Diğer bir deyişle; realitenin ne olduğuna, algularımıza göre karar veririz.

Manevi bir obje, kutuya gelir ve burada garip bir şey olur. Bu şey, aslında kutuya girmez. Bu kutu, kapalı bir sistemdir ve bu yüzden, gelen obje bir bariyere çarpar. Bu bariyer, bir nevi dönüştürücüdür; tıpkı kulak zarı, retina, cildin yüzeyinde bulunan bir sinir veya tat alma organı gibi. Dışarıda olan şeyi algılamak yerine, bu şey indirgenir ve bir programdan geçer (Şekil IV). Bu şey, programdan geçerken, programda bulunan belirli prensiplere uygun olarak, anlayabileceğimiz bir şekle getirilir, yani yorumlanır. Buradan geçtikten sonra, kutumuzu veya bu makineyi terk eder. Ürettiği şey ise, realitemizdir.

Bu sensörün ne kadar hassas olduğunun önemi yoktur. Diyelim ki, bu gözünüz olsun; ister Hubble teleskobunu kullanan ister uzağı göremeyen, miyop bir gözünüz olsun. Hassasiyetin önemi yoktur. Önemli olan programlamadır. Makinedeki, bu subjektif sistemde olup biten önemlidir. Buraya giren şey, ancak programın söylediği şeydir. Bu değildir (çizimdeki belirli bir

yere işaret ediyor), fakat program tarafından anlaşılabilen bir indirgemedir.

Bu kısıtlamayı yaratan program nedir? Bu (çizimde belirli bir yere işaret ediyor), objektif realitedir ve bu (çizimde belirli başka bir yere işaret ediyor), algılayabildiğimiz kısıtlı kısımdır. Bu programa “egoizm” denir. Kendini düşünmektir: “Bundan benim çıkarım ne?”, “Bu beni nasıl etkileyecek?” Sonuç olarak, buna kilitlenmiş durumdayım... Kişi, kutunun içerisinde, nasıl hissettiği yönünde, tüm bu şeyler hakkında subjektif bir görüşe kilitlenmiş durumdadır. Aslında kutunun dışında bulunan şeyler hakkında hiçbir zaman herhangi bir algıya sahip değildir.

Bir sorunumuz var, çünkü beş algımızın herbiri tamamıyla aynı programa göre çalışmaktadır. Hiçbiri, programın dışında neyin var olduğu hakkında bize bir bilgi veremez.

Etrafımızda neler olduğunu, büyük realitenin ne olduğunu öğrenmek için, Kabalistlerin “altıncı duyu” dedikleri, ilave bir duyu geliştirmemiz gerekmektedir. Burada bahsi geçen altıncı duyu, falınıza bakan hanımefendinin altıncı hissi değildir. Bu duyu, dışımızda olan ile iletişime geçebilen bir duyudur ve bahsettiğimiz programlamaya tâbi değildir.

Bunu yapabilmek için, bunu yapmaya ihtiyacımızın olması gerekmektedir. “Benim çıkarım nedir?” ile memnun olduğumuz

sürece, dışımızda çalışma yapmamız, kutunun dışında bir şeyler inşa etmemiz mümkün değildir.

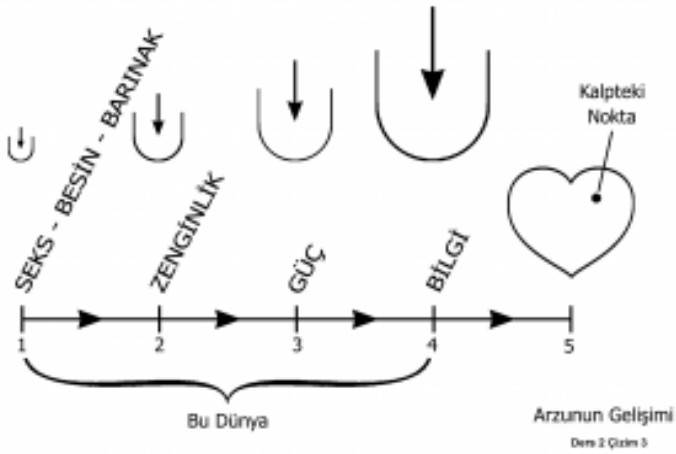
Yaratılışın Düşüncesi'nin içerisinde entegre edilmiş bulunan kanunlar vardır ve bu kanunlar, kişiyi bütünüyle doyuma getirir. Bizi, kutunun dışına çıkma arzusuna ulaştıran, motive edici bir kuvvet mevcuttur. Ne olduğumuzu, yani alma arzusu olduğumuzu –“Benim çıkarım ne?”–, egoist olarak yaratıldığımızı kavrayıp -ki doyuma ulaşabilmemiz için buna ihtiyacımız var ve bunda bir sorun yok- sadece, bunu nasıl kullanacağımızı, bundan nasıl yararlanacağımızı ve Yaratılışın Düşüncesi'nin bizlere sağladığı gelişim kuvvetinden nasıl yararlanacağımızı öğrenmeliyiz.

Realitede şeyleri hareket ettiren nedir? Olayları yaratan nedir? İster içsel bir şey olsun ister bu dünyanın ötesinde manevi bir şey olsun, hiç kimse bu dünyada hiçbir şey yapmıyor. Olup biten her şey, bir sonuç olarak oluyor. Bu konuya bir göz atalım.

Orada oturuyorsunuz. Belki koltuğunuzda, baktığımız yönde veya içeceğinize uzanmak için pozisyon değiştiriyorsunuz. İçinde bulunduğunuz hareket, tek bir hesaplama bağlı olarak oluşuyor, yani şu an bulunduğunuz durumdan rahatsızlık duymaya başladınız ve içinizde, size önceki konumdan daha çok haz getireceğine inandığınız yeni bir konuma geçme ihtiyacı doğdu.

Realitede her şeyi motive eden şey, bu eksiklik ve haz ile doyum hissiyatı ve arzunun kuvvetidir. Bu, en sonunda kişiyi; dünyevilikten, fiziksel dünya algısından, yaşadığı kısıtlamalardan ve beraberlerinde gelen ızdıraptan alacaktır. Bu, eğer doğru biçimde kullanılırsa kişiyi, bariyerin ötesine ve manevi dünyaya bu şekilde getirecektir.

Şekil V

Hepimiz arzular hissediyoruz. Bu arzuların değiştiğini de hissediyoruz, fakat tabiatın içimize yerleştirmiş olduğu sisteme yeterince dikkat etmiyoruz ki bizim için ne yaptığını anlayabilelim. Haz ile ilgili olarak anladığımız başlıca şey, yalnızca hayatta kalma ile ilgili olan hazlarımızın olduğudur. İlk kategoride ihtiyaç duyduğumuz şeyleri haz olarak görüyoruz ve

bunlar; seks, gıda ve barınak. Tüm çabalarımız, çalışmamız, etrafımızda algıladıklarımız, hayatlarımızın tüm amacı bunları bulmak ve bunlara sahip olmak ve bu, hayvanlar ile ortak arzumuzdur. Başka kişilere gerek yoktur, yalnızca hayatımızı idame edebilmemiz için bunlara ihtiyacımız vardır.

Bu ihtiyaçlarımızı doyurduktan sonra, bunlardan fazlasının olduğunu görüyoruz ve doyum alamadığımızı fark edince, ikinci bir kategorideki arzu doğuyor. Bu, zenginlik için duyulan arzudur. Zenginlik, ilk kategorinin toplamıdır. Yani bir daha o kategoriyi dert etmeyeceğimi hissetmem, ilk kategoriyi kontrol edebilmemdir. Zenginlik arzusunu da doyurduktan sonra “Hepsi bu muydu?” hissiyatına geliriz ve içimizde yeni bir şey doğar. Burada dikkat edilmesi gereken yer, farklı bir arzunun doğmuyor olmamasıdır; daha büyük bir arzunun, bir önceki arzuyu kapsayan bir arzunun doğuyor olmasıdır.

Diğer bir deyişle; burada küçük bir arzumuz ve küçük bir doyumumuz vardır. Burada ise, büyümüş bir arzumuz vardır ve dolayısıyla, daha büyük bir doyuma ihtiyaç vardır ve bu, diğerini kapsar. Artık zenginlik ile doyuma ulaşamam; içimde yeni bir arzu doğar ve bu arzu, güç sahibi olma arzusudur. Bu, sadece kişilerde münferit olarak gelişen bir durum değildir; tüm insanlık, tarih boyunca bir bütün olarak deneyimledi. Tarihin tüm kapsamı, bu arzuların gelişiminden ibarettir. Güç, hem bunu hem de bunu kontrol etme yetisidir; yani tüm bunlara

sahip olma durumunu getirecek sistemlerin tümüdür. Bunlar; politik güç, imparatorluk, iş yerimde kontrol gibi şeylerdir. Bir kez buna sahip olduğumda, bu da beni doyuramaz. Boş hissederim. Eksiklik hissederim ve içimde dördüncü bir arzu doğar, önceki tüm arzuları kapsayan daha genişlemiş bir arzu; bu arzu bilgidir.

Bilgi, bir açıdan bakıldığında, fiziksel dünya diye nitelendirdiğimiz şeyin bariyerini teşkil eder. Bu arzular, yani birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncü arzuların tümü, haz olarak algıladığımız şeyler ile ilgilidir. Bunlar bize doyum sağlayan, istediğimiz şeylerdir; bize haz verecek olan şeylerdir. Bilgi; bilim, din, sanat, insanlığın ulaşabileceği en uç nokta olarak kabul ettiğimiz şeydir. Fakat her kim ciddi biçimde bu büyük arzuya dalar ve onu doyuma ulaştırmak isterse, er ya da geç bunun da boş olduğunu; olup bitenlerin gerçek sebeplerine dair bilimde de bir cevabın bulunmadığını fark eder. Çünkü amaca dair bir cevap yok, yalnızca mekanik cevaplar vardır ve cevaplar, sadece bu arzular ile ilgilidir.

Din, her ne kadar bize inanç sağlasa da, gerçekten ihtiyacımız olan şeye, doğrudan bilgiye ulaştıramaz. Bilgiye olan arzusunu doyurmuş olan ve dolayısıyla, boş hisseden kişiye, çok farklı ve özel bir şey olur; yeni bir arzu doğar. Fakat bu arzu, bu dünyadan bir arzu değildir. Bu, kalbimize yerleştirilmiş bulunan bir arzudur ve hem bu dünya için olan arzularımızın

hem de ötesinde bulunanlar için olan arzularımızın, yani tüm arzularımızın toplamını oluşturur.

İçimize, gelişimin çok farklı bir seviyesinden bir arzu konulur. Daha büyük bir realiteden bir arzu verilir. Kalbimizde beliren şeye Kabalistler, “kalpteki nokta” derler. Bu nokta, büyük realitenin bir parçasıdır. Bu noktada maneviyatın sûreti bulunur, öyle ki, bu diğer arzular gibi doyuma ulaştığında kaybolmaz ve sürekli büyümeye devam eder. Ta ki bütün deneyimimizi, tüm varlığımızı doldurana ve bizi manevi dünyaya getirene kadar.

Peki, üst bir realite nedir? Realitenin tamamını edinmiş olan Kabalistler, bunun belli bir nitelikten oluştuğunu söylerler. Bizlere, Üst Dünyalarda bulunan niteliğin tam zıddı olan nitelik ile yaratılmış olduğumuzu ve orada olanları bu sebeple algılayamadığımızı, söylerler. Fakat bizlere, orada sanki hiçbir şey yokmuş gibi gelir. (Şekil V) Çizimden biliyoruz ki bizi, insanı, kişiyi veya yaratılanı oluşturan şey, egoizmdir. Bu yüzden kutunun içindeyiz.

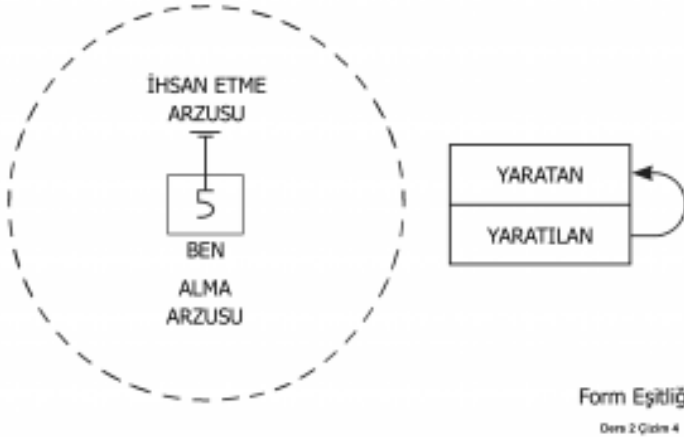
Kutunun içinde olan şeye “alma arzusu” deniyor. Bu alma arzusu bizlere kısıtlı bir varoluş, ızdırap, yalnızlık ve hayatta zor olarak ifade ettiğimiz her şeyi deneyimlememizi sağlıyor. Bunun dışında var olan, yani egoizmin subjektif olmayan koşulunda var olan, objektif realitedir ve Kabalistler bunun, “ihsan etme arzusu” olduğunu söylerler. İhsan etme arzusu,

karşılıksız vermektir. Diğer bir deyişle; buradaki deneyim, sınırsız haz ve doyumun olduğu sonsuz varoluştur. Fakat bunu hissedemiyoruz, çünkü oraya ulaşacak bir aracımız yok. Yoksa var mı?

Manevi dünyada bir nitelik vardır ve bu niteliğin niteliği, fiziksel dünyadan farklıdır. Fiziksel dünyada hareket, bizi bir yerden bir diğerine taşıyan şey, tamamen mekaniktir. Yani birbirlerinden hem formları itibarı ile hem de hizmet ettikleri amaçlar itibarı ile tamamen farklı olan iki objeyi alabilir ve onları mekanik olarak bir araya getirebilirim ve “Burada yakınlık var!” diyebilirim. Fakat manevi dünyada yakınlıktan, bambaşka koşullar altında söz edilebilir, çünkü orada zaman, mekân ve mekanik hiçbir şey yoktur.

Kabalistler, manevi dünyanın tamamen hissiyattan müteşekkil (küresel) etki alanlarından oluştuğunu söylerler ve bu alanlar belli bazı içsel niteliklerle ilgilidir ve maneviyattaki bütün hareketler, iki hissiyatın veya niteliğin benzerliği veya benzemezliği ile ilgilidir. Bunu örneğin, arkadaşlıklarda görebiliriz. Eğer arkadaşım komedilerden zevk alıyorsa ve ben, ciddi bir kişi olarak, komediden zevk almıyorsam, o zaman çok yakın arkadaş olmamız pek olası değildir. Eğer komediden nefret ediyorsam, o zaman biz, birbirimize uzağızdır. Fakat eğer ben de komediden hoşlanıyorsam ve hatta aynı komedyenlerden ve oynadıkları aynı filmlerden hoşlanıyorsam,

o zaman komediye olan sevgimiz açısından arkadaşım ve ben, o hissiyatta birbirimize yakındır. Diğer bir deyişle; maneviyatta eğer iki nitelik, iki hissiyat benzer ise o zaman onlar yakındır, eğer birbirlerinden farklılar ise o zaman uzaktırlar. Bu, bizleri fizikselden maneviyata taşıyabilecek olan en güzel ve en değerli şeydir. Eğer tamamı ile aynı niteliğe, amaca ve niyete sahiplerse o zaman onlar, aynı şeydir; birbirlerine yapışıktırlar, bağlıdırlar. “Form eşitliği kanunu” denilen bu kanun bizi, bölünmüşlük durumundaki egoist koşulumuzdan alıp dışımızdakini hissetmemize yarayan ilave bir duyu inşa edeceğimiz duruma getirebilir.

Şekil VI

Yapmamız gereken, içinde ihsan etme niteliğini barındıran benzer bir frekansı, benzer bir niteliği içimizde inşa etmektir. Bunu her ne kadar henüz algılayamıyor olsak da, Kabalistler, realitede yalnızca iki şeyin var olduğunu söylerler: Yaradan ve yaratılan.

Algıladığımız her şey, Yaradan'ın niteliği ve yaratılanın nitelikleridir. Yaradan, Üst Dünyadır; yaratılan, alt dünyadır. Yaradan'ın niteliği, ihsan etme arzusudur; yaratılanın niteliği, alma arzusudur. Var olan her şey budur. Kutudan çıkmak; yapmamız gerekenin, manevi mekânda hareket etmek olduğu anlamına gelir.

Manevi mekânda hareket etmek, bu niteliği değiştirmek anlamına gelir. (Şekil VI) Yaratılanın niteliği olan alma arzusunu yavaş yavaş Yaradan'ın niteliğine benzetmek anlamına gelir. Tüm realitenin bizlerden, bütün bu dünyalardan aşağıya düşerek gizlenme şekli... Bu dünyalar, yalnızca alma arzusunun ihsan etme arzusuna olan zıtlığının derecelerinden oluşmaktadır.

İçsel alma niteliğimizi, egoizmimizi, kendimiz için alma arzusunu sürekli ve daha büyük oranlarda alma arzusu yerine, ihsan etme arzusuna dönüştürerek, bu dünyaya inmiş olduğumuz bu merdivenin tümünü tekrar yukarıya doğru tırmanmamız mümkün. Bu koşullardan her biri, merdivenin basamakları, alma arzusunun üzerine, artan derecelerde ihsan

etme arzusudur. Benzerliğin bu derecede artması, ihsan etme arzusunun aslında ne olduğunu hissedebilmek, var olan her şeyi sevmek ve desteklemenin ne anlama geldiğini bilmek ve kendi içimizde o benzerliği inşa etmek... Kabala'nın ilgilendiği konu budur. Kabala, ihsan etmeyi hissedebilmeye ve bu niteliğe benzemeye ulaşmanın metodudur.

Gizli ilmin anahtarlarını gözden geçirerek bu konuyu incelemeye devam edeceğiz. Bize tekrar katılın.

Ders 3 – Gelişim Gücü ve Izdırabın Anlamı

Geçmişte yaratılışın şablonunu öğrenmiştik. Yaratılışın Düşüncesi, Yaradan'ın eylemi, manevi dünyaların niteliği ve maneviyatın ne olduğu konularına değindik.

Yaratılışın Düşüncesi, bir varlık yaratıp sonsuz hazla doldurmaktır ve bu neden, olan her şeyin yegâne sebebidir ve hayatımızda olan her şey, sadece bunun sonucu olarak gerçekleşmektedir. Bu niteliği algılayabilsek de algılayamasak da her şeyin gelişi, o hazza varmak içindir. Hayatımızla ilgili bu, en derin soru, sorgulamamız gereken bir problem, çünkü biz sanıyoruz ki nerede olduğumuzu hissedememek ve nereye gittiğimizi bilememek bizi şu soruyu sormaya getiriyor: “Eğer Yaradan tümüyle iyiye ve sadece iyilik yapıyorsa o zaman neden dünyada kötülük görüyoruz? Neden kötü olaylar oluyor?”

Bu soruyu inceleyebilmek için Kabalistler, incelememizi bir çerçeveye oturtular ki gerçeği bulabilelim ve kafamız karışmasın.

Baal HaSulam bize, Kabalistlerin bir kuralı olduğunu söylemekte; “Edinilmeyen bir şey adlandırılmaz”. Bu ne demektir?

Ulaşmak istediğimiz amaç Yaradan'ı direkt olarak hissetmek. Bu, herhangi bir felsefe, fikir ya da entel takılma değil, zira zihinsel bir kavram olarak bunun cevabını bulamayız. Kişiyse, herhangi bir fikir güven vermez; ayaklarının bastığı yeri hissettiği gibi, tam olarak hissetmeli ya da gözlerinin önünde gördüğü herhangi bir şey gibi olmalı. Somut olmalı. Fikir veya soyut bir kavram olarak değil, net algılanmalı.

İnsan, hayatında olan olayları tam olarak anlayamaz ve realitenin yarısını görmezlikten gelir. İnsan, kendi açısıyla kötü olarak değerlendireceği olayların olduğu dünyanın yarısını görmezlikten gelir. Bu bizim içsel programımızdan dolayıdır ve biz buna, "alma arzusu" deriz. Alma arzusu bizi yönlendiren bir sistem olarak çalışır ve işin açıkçası, tümüyle onun tarafından kontrol ediliyoruz. Yaptığı şey de; bizi, hoş ve iyi olarak gördüğümüz ve bulduğumuz şeylere çekmek ya da hoş olmayan veya kötü olarak hissettiğimiz şeylerden sürekli uzak tutmak ve kaçmamızı sağlamak.

Sürekli, bize göre iyi olan şeyleri arıyoruz ve bu yüzden de dikkatimiz hiçbir zaman realitenin öteki yarısında değil. Resmin her zaman, sadece küçük bir kısmını gördüğümüz için, gördüğümüz şeyler de aslında yanlış, çünkü sadece o problemin seviyesinde analiz ediyoruz. Eğer doğaya bakacak olursak mutlak bir algı, ancak iki şey arasındaki fark ve ayrılıklardan incelenebilir.

Soğuşu, sadece tersi olan sıcaktan biliyoruz. Yukarıyı, sadece aşağısı ile ilişkilendirerek anlıyoruz. Isının niteliğine bakacak olursak; ısının bir zıddı, ters bir niteliğı olmasaydı sadece bir fenomen olurdu ve hiçbir şey hissetmezdik. Eğer hiç hareket olmasaydı hiçbir şeyi ölçemezdik ve ısı ile ilgili ne bilebilirdik? Hiçbir his olmazdı. Dolayısıyla, iyi ve neden iyi; kötü ve neden kötü arasında yaptığımız kıyaslarla her şeyi ölçebiliriz.

İhtiyacımız olan şey, kendimizi sabitleyici bir hâle getirmek. Çünkü tüm iyi ve kötü olarak tayin edebileceğimiz şeyler, kendi alma arzumuz içinde olduğundan, asla tarafsız olamaz ve realitenin tam kapsamını göremediğimiz için de bu durumun farkında bile değiliz. Diyebileceğimiz şey, gördüğümüz bazı olayların kötü olduğu. Ancak olaya tüm derinliğıyle bakacak olursak ve gerçek tepkimize bakmak istersek, asıl bakmamız gereken şey, tecrübenin kendisi olmalıdır. Bu yüzden, “edinmediğimizi adlandırmayız/tanımlamayız” kuralı burada işlemektedir.

Tsunami, deprem örneklerini inceleyecek olursak; bu tür facialarda yüzlerce, binlerce insan öldü. Bu felaketlerde 400 bin kişi öldüğünü düşünsek ve insanlara bir anket yapacak olsak herkes korkunç bir olay olduğunu söyler. Hayat kaybı muazzam boyutlara ulaşmıştı; insanların ızdırapları korkunçtu. Bu tür bir yok oluşun boyutu ve korkunçluğu hayal edilebilir gibi bile değil. Ama diyelim ki o bölgede yıkılan binaları tekrar inşa etme

işini sizin firmanız aldı? Belki de hayatınızda olan en iyi şey budur. Dolayısıyla, sizin bu olaydaki tecrübeniz ne? Kafanıza göre, şu şekilde hissetmeliyim, diyebilir misiniz? Bu işin iyi yanı bu ve kötü yanı da bu mu diyeceksiniz? Hayır. Tam olarak ne hissediyorsanız ona göre tanımlamalısınız. Başka bir şekilde ölçtüğünüzde tümüyle hayal ürünü olur. Bazen şöyle bir gerçekle karşı karşıya kalırız: daha alt seviyedeki yaşam derecesinde olan bir olayı ele alalım.

Bir orman yangınına ele alacak olursak, büyük bir zarar olmuş olabilir; ancak duruma bakıp ağaçların yanmış olmasını kötü olarak değerlendirebilir veya yeni bir ormanın daha geniş, yoğun, bol çeşitli olarak gelişeceğini, bunun bir amacı olduğunu ve kısır olan bu ormanın daha iyi bir gelişim sürecine girdiğini söyleyebiliriz. Böyle bir doğal afetin, bir süreç, hatta gelişim için olduğunu insan seviyesinin altındaki dereceler için söyleyebiliyoruz.

Bizim seviyemizin altında cansız veya hareketsiz, bitkisel ve hayvansal seviyeler var ve bizim var olduğumuz seviye de insan seviyesi. Maalesef en karmaşık hayvan seviyesi de bizimki. Bize neyin olup bittiğini, programı ve içgüdüsel seviyeyi ve hayatımızda neler olduğunu geniş açıdan görebilmek ve yaratılışın amacı ve yönünü anlayabilmek için daha üst bir seviyeye yükselmemiz lazım. Zira tek bir seviyeden yaratılışın amacını, yönünü ve o yönde nasıl gittiğini anlayamayız. Buna

baktığımız zaman insan seviyesini anlayamıyoruz. Kendimizi saçımızdan tutup bir üst seviyeye çıkartamayız. Ancak hayatımızı ve hâlimizi anlayabilmek için Kabalistlerin dediği şey şu: “konuşan seviye” denilen bir üst seviyeye çıkmak lazım.

İnsandaki konuşan seviye, kişinin Üst Sistemin parçası hâline gelmesi ve Yaradan'ın ilahi yönetimini görmesiyle olur. Bizleri zevk ve acı denilen iki dizginle idare edip hareket ettiren o tek gücü ve sistemi görmeye başlamakla. Eğer olanları üst seviyeden görmeyi başarabilirsek hayatımızdaki olayları bir zaman ekseninde olan, tek tek hadiseler olarak görmeyi de bırakabiliriz. Çünkü şimdiki yer, zaman ve hareket nosyonlarında olan şeylerin nedenlerini algılayamıyoruz.

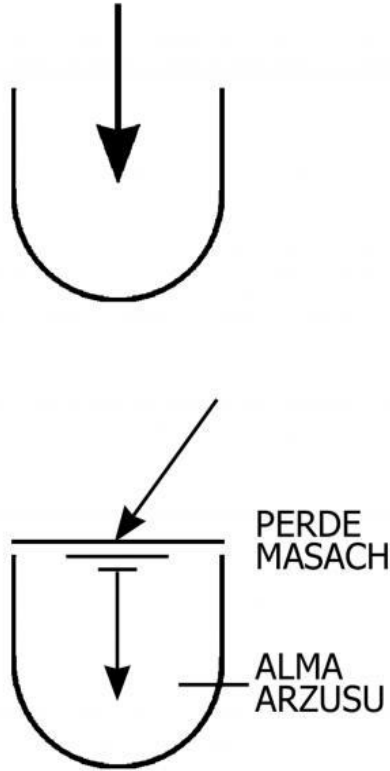
Peki, kendimizi bu üst seviyeye çıkarabilmek için ne yapmamız lazım? Bu üst seviyeden nasıl göreceğiz? Bunu tek başımıza yapamayız. Ancak, zaten orada var olanın vasıtasıyla yapabiliriz. Orada neyin olduğunu hissetmemiz lazım ki onun gibi olabilelim.

Tekrar hatırlayalım; evrimin gücü, sadece arzuların gelişimi ve Üst Işık bu sistemi, bu gelişimi öyle bir şekilde organize etti ki kişi, o şeyi arzulamaya zamanla gelebilsin. Ancak bizler gelişimimizde bilinçsizce yer alıyoruz; içimizde uyanma noktasına gelene kadar, “kendi rızamızla bunun içine getirilmiyor ve kendi rızamızla da devam etmiyoruz”.

Kişinin bu uyanışı, “iyi ve kötü” olaylar olarak yaşadığımız şeyler vasıtasıyla tayin edilir. Başka bir deyişle; arzularımız gelişmeye ve değişmeye devam ederler ki sorgularımız daha büyük olsun. Hayatımızda negatif olarak cereyan eden olaylar da daha derin sorgulama yapmamızı sağlar: İzdırabın gerçek nedeni nedir? Neden ızdırap çekiyorum ve nasıl durdurabilirim? Gelişimin gücü, bizi bilinçsiz hâlimizle geliştirmeye devam eder, ta ki artık bu sorunun cevabını bulana kadar. Kişi bu soruya gelene kadar rahat edemez, çünkü bu sorunun cevabı, sadece daha üst bir anlayıştan, yani sistemi idare eden tarafından gelebilir ve bize verdiği izlenim, sanki iyi ve kötü şeyler var oluyormuş gibidir.

Bu somut ihtiyaç kişinin içinde ortaya çıktığında, başka herhangi bir arzu bunun yerini alamaz. Kişi, sadece bu sorunun cevabını aramaya başlar, zira bu soru son derece somut bir ihtiyaç olarak hissedilir ve bu ihtiyaç, cevabın girebileceği bir yer hâline gelir. Ancak neden ızdırap çektiğimizi bilmemiz için, neyin iyi ve neyin kötü olduğunu bilmemiz gerekir ve bunu da daha önce bahsettiğimiz gibi, bir terazi usulüyle ölçme şansımız yok. Alma arzumuzun içinden olmamalı; değişmeyen bir faktöre yönelik olmalı. Değişmeyen şeyin, Yaradan'ın sabit olarak, sürekli ihsan etme niteliği olduğunu biliyoruz. Yaradan, karşılıksızca ihsan edip veren; yaratılan varlık ise sadece kendisi için alma arzusudur. Bu iki nitelik arasındaki zıtlığın oluşturduğu fark bize, bu iki niteliğin arasında nerede

olduğumuza yönelik bir hissiyat verebilir, çünkü hissedebileceğimiz ve geriye kalan, var olan tek şey; Yaradan. Şimdi soru şu: Yaradan'ı nasıl algılayacağız? Ve nasıl bir hissiyattır?

Şekil VII

Hepimiz bir Işık okyanusunda yaşıyoruz. Bu demektir ki her zaman arzumuzun içine, kabımıza haz alıyoruz. Bu kap, alma arzumuzdur. Ve üst Işık sürekli bizleri dolduruyor. Şöyle ki; aslında doyum denilen şey, Işık'ın hissedilmesidir. Aslında her zaman, Yaradan, bizi neyle kıyafetlendirdiyse onun adını kullanıyoruz: yani olanlara bir tanım veya isim vererek kıyafetlendiriyoruz.

Hayatımızdaki tüm olaylar bize direkt olarak hissedebileceğimiz şekilde gönderilir; direkt Işık olarak. Biz ancak bu şekilde hissediyoruz, yani olayları alma arzumuzdan hissediyoruz ve neden bize verildiğini de bilmiyoruz. Genelde yapmaya çalıştığımız şey, işin içinde düşüncelerimizi hissetmeye çalışmak: yani bu bahsedilen nitelik ne? Bu olayda, Yaradan'ın bize ihsan etme niyetinden gelen nitelik nedir? Bizde, yaratılışın amacı olan haz ile doymaya yönelik nasıl bir gelişim gücü içeriyor?

Eğer bunu anlayabilir ve bir his edinebilirsek, o zaman o seviyeye yükselebiliriz. Hayatın getirdiği tüm olaylarda yapmak istediğimiz şey, Yaradan'ı haklı çıkarmak. Hakk'tan yana olan veya erdemli kişi budur ve böyle bir kişi, hayat ne getirirse getirsin olayın arkasında Yaradan'ın ihsan etme eyleminin düşüncesini hisseder. Ve ızdırabımızın kaynağı, kabımızda hissettiğimiz ile Yaradan'ın Düşüncesi arasındaki uyumsuzluk farkından kaynaklanmaktadır.

Benim doğam gereği, kendim için Işık'ı alma niyetim ve Yaradan'ın ihsan etme niyetiyle vermek istediği Işık arasındaki fark, kişiye rahatsızlık ve ızdırap getirir. Işık'ın bu, ihsan etme niteliği, verme özelliği, evrenin genel kanunudur ve evrendeki her şey bu kanuna göre işler. Her türlü hayat formu ahenk bulmak durumundadır. Dışında ve içinde olanla dengeyi sağlamak zorundadır. Dolayısıyla, hayatın bu kanununu tutamadığımız derecede, yani doğanın kanunlarına uyum sağlayamadıkça ve bir parçası olmadıkça kişi ve dünyamıza dâhil olan her şey ızdırap çeker. Sadece insan değil; çevresi, yaşadığı dünya, ülkesi, ailesi, tüm realitesi.

Üst Işık'ı çekmek ve yükselerek Yaradan'ı anlamının yollarından bir tanesi, otantik Kabalistik yazıları çalışmaktır. Kabalistik yazıları okumanın arkasındaki tek niyet, değişim getiren Işık'ı çekmektir: bu kaynaklar, herhangi bir entelektüel bilgi edinimi için değil, kişinin içselliğinde bir değişim sağlayabilmesi içindir.

Bu yazıları okumaya başladıkça, sorularınızı da getirin, bilmeniz gereken şey neyse unutmayın ve yazıları okurken aklınızda bulundurun, akıl ile ne anladığınız önemli değil, önemli olan, neye ihtiyaç duyduğunuz ve ne hissettiğinizdir.

Bu makale, "O'ndan Başkası Yok" olarak biliniyor ve Baal HaSulam'ın ağzından çıkan şeylerin Rabaş tarafından kaleme alınmasıyla oluşmuştur.

Şöyle yazar; “O’ndan başkası yoktur,” bu, şu anlama gelir: evrende O’na karşı bir şey yapabilecek hiçbir güç yoktur. Ve insanın gördüğü şudur: dünyada öyle şeyler vardır ki, Yukarının ev sahipliğini inkâr eder. Bu, O öyle istediği içindir.

Başka bir deyişle; öyle bir sistem içinde yaşadığımız hissi özellikle var ve bunları, iyi ve kötü olaylar olarak hissediyoruz. İyiliğimize karşı, sanki kötü bir güç varmış gibi bir hissiyatımız var: sanki kendimizi iyi hissetmemize engel olan bir şey var. Bunun olmasının nedeni; Yaradan’ın, yani Üst Gücün böyle olmasını istemesidir; çünkü bir amaç var ve bu güçten başka bir güç, bunun olmasını sağlayamaz.

Ve bu bir ıslah olarak kabul edilir, “sol reddeder ve sağ çeker” denilir. Şöyle ki; solun reddettiği, ıslah olarak kabul edilir. Bu, şu anlama gelir: dünyada öyle şeyler vardır ki, adamı en başından, doğru yoldan çıkarmaya odaklanmıştır ve bunlar kişiyi kutsallıktan reddeder.

Burada bize söylediği şey, Yaradan’ı direkt hissedememe koşuludur. O’nun gücünün bizi uzağa itmesi, “ıslah” olarak bilinir. Bu güç, bize etki yaparak bizdeki değişimi sağlar: ilahi yönetim olarak bilinen sistemin parçası ve “sol reddeder” olarak bilinir; yani bizi uzağa iten bir koşul ve “sağ çeker”, yani Yaradan’a yakınlaştıran güç.

Burada Yaradan'ı hissetmeye çalışan bir kişiden bahsediyoruz. Hayatın günlük olaylarıyla aynı yapıda olsalar da, hayatın günlük olaylarından bahsetmiyoruz çünkü doğanın tüm seviyeleri aynı prensiplerle çalışır.

Bu, “şu demektir ki; dünyada baştan beri insanı doğru yoldan çıkarmak için şeyler vardır ve bunlar kişiyi tanrısallıktan reddeder”. Eğer kişi, Yaradan'ı hissetmek istiyorsa, hayatını yöneten kanunları bilmek istiyorsa ve Yaradan'ın ihsan etme niteliğini tatmak istiyorsa yoldan hep itilir. Zira bu dünyadan tümüyle ayrıdır; bu dünyanın üzerindedir. Burada anlatılan, bu dünyada, özellikle, insanın Yaradan'ı hissetmesine engel olan bir sistemin var olduğudur.

Ve reddedilişlerin olumlu yanı; kişinin bu itilişler vasıtasıyla bir ihtiyaç ve Yaradan'ın kendisine yardım etmesi için tam bir arzu oluşturmasıdır.

Bir arzu ve Yaradan'ı tanıma niyeti olduğu zaman, bu geri itilme, tüm doğanın sisteminde gördüklerimizi gerçekleştiren bir koşul olur; çünkü bir ihtiyaç inşa eder. Yani özel bir ihtiyaç hissi oluşturulmaktadır. Dünyevi arzularımız olan araba, para, bilgi, güç, iyi bir hayat için değildir; bu, özel bir ihtiyacın inşa edilmesidir. Bu reddedilmelerin faydası, kişinin Yaradan'dan yardım talep etmesi için kesin ve son bir karara gelebilmesidir.

İnşa edilen arzu direkt Yaradan içindir. “Yaradan’a direkt” ifadesi, Kabalistik metinlerde, “İsrail” olarak geçer. İbranice’de İsrail, Yaşar El kelimelerinden oluşur ve Yaradan’a doğru anlamındadır, yani kişinin, direkt Yukarıya olan arzusuna İsrail denir. Zira kişi kaybolduğunu görür. Başka bir deyişle; her şeyi yönlendiren o Üst Güç’le bir bağ kurmaya ihtiyacı vardır. Manevi çalışmasında sadece ilerlemediğini değil, gerilediğini de görür.

Şöyle ki; kişinin buna ne kadar ihtiyacı olursa, Işık, aralarındaki farkı kişiye, o kadar çok ifşa eder. Bu duruma, “kötülüğün ifşası” denir. Peki, neden buna ihtiyaç var? Buna ihtiyacımız var, çünkü bir şeyi anlayabilmemiz için iki zıt koşul olması gerektiğinden bu, bizim için bir ölçü aracı olacak.

Sevgi olan yaratılışın bütün düşüncesini, kendi doğamıza kıyaslayarak ölçeriz. Dolayısıyla, bu karşıt nitelikte bize, sadece Yaradan’ın doğası ve Üst Dünyalar ifşa edilmiyor, bu süreçte kendi doğamızı da ifşa ediyoruz. Ve alma arzumuz, özellikle Yaradan’ı hissetmeye yönelik büyürse, kişi o kadar, Yaradan hissiyle dolabilir.

Sadece çalışmasında ilerlemiyor değildir, görür ki geriliyor... Başka bir deyişle; kişi, Yaradan’la arasındaki farkı görmektedir ve manevi çalışmayı, bırakın Yaradan uğruna yapmayı, kendisi için bile yapmakta güç bulamaz. Yani kişi, Yaradan’ı direkt olarak hissedemiyor ve bunu herhangi bir neden için bile

yapabileceğine yönelik kendisini kandıramıyor. Kişi tarafından çok büyük bir fark hissedilmektedir, ancak bu, kişi için çok hayırlı bir durumdur, çünkü kişinin ilerleyişi alma arzusunun gelişmesiyle ve ıslahıyla olur. Şöyle ki; kişi, gerçekten tüm engelleri mantık ötesi aşabildiği zaman, manevi çalışmasını devam ettirebilir. Yani ne kendi gücüyle ne de bilgisiyle veya herhangi bir başka teori veya fikirle yapamaz; sadece, somut olarak, Işık'ın mantık ötesi ilerleyişte alınmasıyla mümkündür. Mantık ötesi, alma arzumuzun üzerinde ve buna bağlı tüm düşüncelerin birbirine bağlı olduğu anlamında kullanılmaktadır.

İyi ve kötü olaylar olarak hissettiğimiz bu güçler, hayatımızdaki olaylarda, bizi çıkışlar ve inişler olarak yönlendiren Yaradan'ın sağ ve sol eli olarak bilinir ki bunları, Yaradan'a yönelik bir arzumuz var ise doğru anlayabiliriz. Bu arzu olduğu süreç, içimizdeki bu ihtiyaç, hayatımızda ne olay olursa olsun, tüm bu hayali realiteyi yutup bizi gerçeği algılamaya getirene kadar sürekli büyür.

Bu kısa bölüm, bu güzel makalelerden ufak bir tat alır gibi oldu. Bu yazılarda nelerin anlatıldığını keşfetmeye devam edeceğiz. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere...

Ders 4 – Yaratılan Varlığın Yaratılışının 4 Aşaması

Baal HaSulam'dan bir bölüm okuyarak başlayalım, Talmud Eser Sefirot – 10 Sefirot'un Çalışılması adlı kitapta şöyle yazıyor:

Dolayısıyla, şunu sormalıyız: neden Kabalistler her insanın Kabala çalışmasını zorunlu kıldılar? Elbette bunda büyük bir olay var ve anlatılmaya değer: Kabala ilmiyle ilgilenenler için harikulade ve paha biçilmez bir deva bulunmaktadır. Ne öğrendiklerini anlamamalarına rağmen, çalıştıklarını hissetmeyi özlemek ve hasretiyle, üzerlerine ruhlarını saran Işık'ı çekerler. Kişi henüz mükemmelliği edinmemişken bu Işıklar kendisine, saran Işıklar olarak ulaşacaktır. Bu, şu demektir: Işık kişi için hazırdır ve kişinin alma kabını arındırmasını beklemektedir. Arındığı zaman, Işıklar kabın içinde kıyafetlenir.

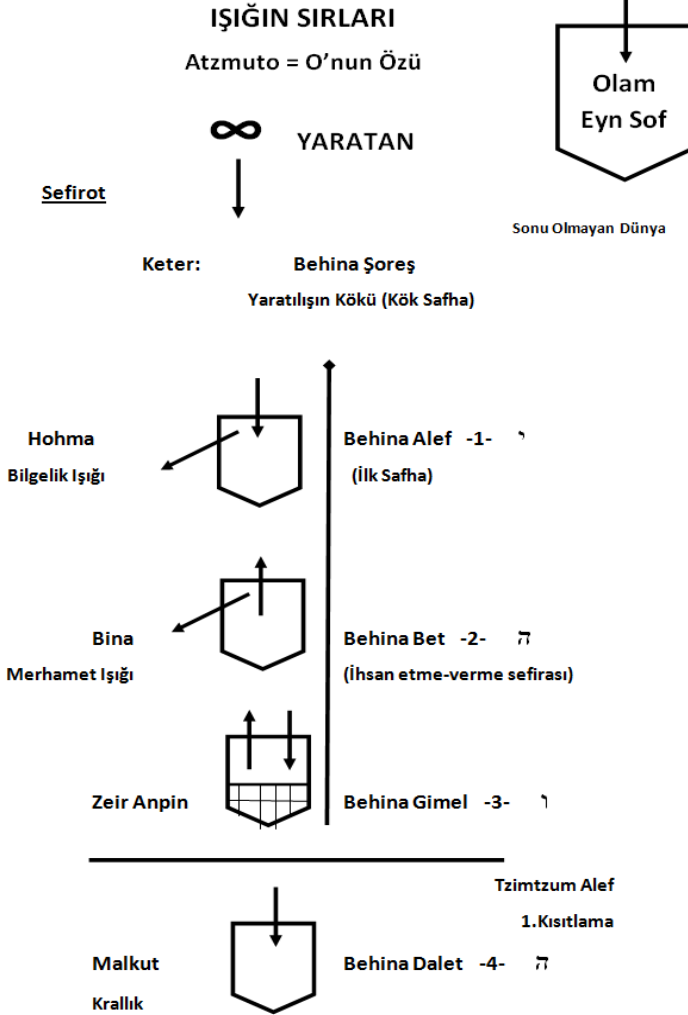
Dolayısıyla, bu ilimle ilgilenen bir kişinin kabı olmasa da, ruhuyla bağı olan Işıklar'ın, kapların adlarını okumasıyla bile, belli bir derece kendisine yansımaları sağlar. Ancak kişiye, ruhunun içinde yansımaz, çünkü henüz bu Işık'ı alabilecek bir kap yoktur. Buna rağmen, kişinin sürekli çalışması, üzerine Işık çeker ve kişiye arılık ve ıslah getirir ki bu da, kişiyi sürekli mükemmelliğe yakınlaştırır.

Bu derste yaratılan varlığın yaratılışının 4 safhasına bakacağız. Yaratılışa var olan her şeyin makro şablonu bu: yaratılan varlığın yaratılışının oluşumu; yaratılan bir varlığın nasıl yaratıldığı... Yaratılışın her detayında aynı yapıyı görebiliriz.

Kabalistler bize şöyle söylüyor: öncelikle bilmemiz gereken şey, Işık'ın sırları. Ancak, biz bu sırlardan bahsetmeyeceğiz, bu sırları aktarmak istesek bile, kapasitemizin üzerinde. Hiçbir Kabalistik kitap, Işık'ın sırlarından bahsetmez, bahsettiği sadece Işık'ın tatlarıdır.

Bu sırlar, O'nun özü olarak bilinir. Bundan bahsetmek de yasaktır. Maneviyatta yasak, mümkün değil demektir. Yani anlatılması için herhangi bir söz yok demek. Bunun için kabımız (algımız) yok. Bu, ancak edinilerek bilinebilir.

Biz burada, Yaradan'la başlıyoruz. Yaratılışın Düşüncesi denilen seviyeyi edinen Kabalistler diyor ki; Yaradan'ın başlangıçtaki düşüncesi bir niyetle başladı; bu niyet, bir yaratılan varlık yaratmak ve onu mutlu etmektir. Bu duruma kök safha ya da Behina Şoreş denir. Tüm realitenin kökü budur.

Şekil VIII

Yaratılan varlığı yaratma ve mutluluk verme arzusu yaratılışın başlangıç noktasıydı ve hemen akabinde olan şey, haz alma arzusunun yaratılması oldu. Şimdi bu düşünceye Işık diyoruz ve bu da alma arzusu. Yaratılan ilk varlık bu. Bu safhada, yaratılışın tüm Işık'ını içine alabilen bir kap oluşmuştur, ancak bu kap, bu Işık karşısında tümüyle pasifize olmuştur. Öyle iç içedirler ki sanki oluşumları aynı anda gerçekleşmiş gibidir ve birbirlerine tümüyle bağımlıdırlar.

Burada, veren bir güç var; verme arzusu ve bu arzu, kendisine zıt olan bir koşul, yani bir alma arzusu yaratıyor. Bu iki koşul, birbirlerine kilitlenmiş durumdadır. Sanki aynı fikir; biri paket, diğeri içindeki, ama ters nitelikler. Bu, ikinci safha ya da izlenime, Behina Alef denir. Alef, İbranice'de ilk harf, yani A harfidir ve rakamsal değeri 1'dir ve bu, 1. safha ya da izlenim olarak bilinir.

Işık; alma arzusuna, yani bu, ilk kaba girince olan şey, arzunun haz duymasıdır. Ancak Işık, aynı zamanda, kaba kendi doğasından bir izlenim bırakır ve bu hissin sonucu olarak bir şeyler olur.

Işık, alma arzusu olan bu kabı, sonuna kadar doldurduktan ve tam bir hazza geldikten sonra kap, Işık'ın doğasıyla ilgili bir izlenim hisseder. Işık, kabı sonuna kadar doldurduktan sonra alma arzusu tam bir doyuma gelir. Bu, sadece bir alma arzusu olduğu için, verebileceği reaksiyon, alma arzusunun işleyiş

programına göredir ve bir verici olduğunu fark eder; bu yüzden, ilk izlenimi, “bir verici olduğu hissidir”. Dolayısıyla, verme ve alma fonksiyonları olduğunu hissetmektedir ve bu durumda, var oluşu, bir şeye olan ilişkisine bağlıdır.

Burada birinci ve ikinci bölümlere Sefirot olarak bakalım.

İlk izlenime “Keter” veya “Taç” denir. İkinci izlenime “Hohma”; Hohma, erdemlilik demektir. Burada ilk yaratılan varlığın hissettiği bu Işık, yani ilk safhada hissettiği haz, Yaradan'ın niteliklerine yönelik duyduğu hazdır, ancak içinde hissettiği bu Işık; Or Hohma, “Erdemlilik Işık'ı” olarak bilinir. Bu yüzden, Kabalistik yazılarda, erdemlilik kelimesini her duyduğunuzda, bu safhanın niteliğinden bahsediyor demektir.

Şimdi burada, Yaradan'ın verdiği histen dolayı bir şeyler olmaya başlıyor. Aynı zamanda, verme arzusundan alınan hazzı hissetmeye başlıyor ve doğası alma arzusu olduğu için de bundan haz almak istiyor. Bu yüzden; bu arzuda, yeni bir izlenim ifşa olmaktadır. Önce tümüyle dolmuştu. Sonrasında hissettiği Işık'taki bu niteliğe yönelik bir özlem hissetmeye başladı. Şimdi, içinde hissettiği bu arzuya gelebilmek, bu duruma ulaşabilmek, bunu kendisi için edinebilmek için almaması gerektiğinin farkına varıyor. İsteddiği şey, vermektен alınan hazzı hissedebilmek. Buna yönelik bir eylem yapıyor, ama sadece almak için inşa edildiği için, yapabileceği tek şey; almamak. Başka bir deyişle; Işık'ı reddediyor. Bu safhaya,

Behina Bet denir ve Bet, İbranice'de ikinci harftir. Burada hissettiği şey, vermenin almaktan daha iyi olduğudur. Bu safha artık, verme arzusudur.

Burada çok ilginç bir durum söz konusu: yer değiştiren iki safha var (1. safha 2. safhaya geçiyor) ve tümüyle ters bir hâl almakta. 1. safha alma arzusu ve 2. safha verme arzusu. Bu Sefira (2. safha), “Bina” olarak bilinir. Bina kelimesi, Hitbenenut kelimesinden gelir, “gözlemlemek” demektir ve aldığı izlenim, Yaradan'ın ihsan etme niteliğidir. Dolayısıyla, 2. safha olan bu Bina Sefirası, ihsan etme/verme niteliğidir.

Bu boşluk safhasında, kaba bir izlenim daha gelir. Şimdi her Behinada (safhada) ve izlenimde neden bahsedildiğinin farkına varmanızı istiyorum: Işık'ın eylemiyle ilgili değil. Işık'ın eylemi hep aynıdır ve her zaman yaratılan bir varlığın yaratılması ve hazla doldurulması kanununa göre işler. Işık'ın yaptığı tek şey budur. Bizim bahsettiğimiz, kabın içerisindeki izlenimlerin, yani arzunun, yaratılan varlığın içindeki hislerin değişimidir. Şimdi 2. safhada, Behina Bet'te Işık eksikliği var ve buna göre de bir izlenim oluşuyor; doğasının aslında alma arzusu olduğunu ve Erdemlilik Işık'ı olmadan var olamayacağını anlıyor.

Işık'ın bu eylemine, geçişine “Merhamet Işık'ı” denir (İbranice'de, “Or Hasadim”) ve bu şekilde var olamayacağını fark eder; alma zorunluluğundadır. Ama bir alıcı olmak

istememektedir ve bu yüzden, alırken ihsan edebilmenin yolunu bulmak zorundadır. Ve bu koşul, yeni bir izlenim getirir.

Bu, Behina Gimel, İbranice'de üçüncü harftir. Bu koşul, iki izlenim getirir. Bu safha, iki zıt durumu bir araya getirmektedir; hem alma olan, Or Hohma hem de vermek olan, Or Hasadim. Bu iki zıt arzu, bu safhada birbiriyle karışmış durumdadır. Neden? Burada neler oluyor? Bu alma şekli, Behina Gimel, alma formunu verme formuna çevirmeyi keşfediyor.

Yaratılıştta var olan tek şey; Yaradan ve yaratılan, Işık ve kap; o kadar. Yaratılan varlık kendi içinden, bir verme eylemi yaptığını hissetmekte ve yaratılan varlık açısından, verilebilecek tek diğer varlık da Yaradan. Behina Gimel, Yaradan'ın yaptığı eylemi kopyalamak için bir karar alır, anlar ki; Yaradan'ın arzusu, yaratılanı mutlulukla doldurmak. Bu hazzı da, yaratılan varlık almak durumunda, çünkü Yaratılışın Düşüncesi; Yaradan'ın, yaratılan varlıklara mutluluk ve haz verme arzusudur. Şimdi bir karar alır ve Işık'ın sadece bir kısmını alır. Diyelim ki; Işık'ın % 20'sini alır ve bunu sadece, yaratılışın amacını gerçekleştirmek için yapar, yani Yaradan'ın, yaratılan bir varlık yaratma ve mutlulukla doldurma arzusu için. Dolayısıyla, alma eylemini, Yaratılışın Düşüncesi'ni yerine getirmek niyetiyle yapacak. Sadece bu şekilde almak, vermek şeklini alabilir. Bu koşulda vermek, niyet olarak adlandırılır. Eylemin ne olduğu önemli değildir; eylem, niyettir. Bu durum aslında, Kök Safha olarak

bilinen, Behina Şoreş olan, Keter seviyesine bir derece benzer durumdadır.

Geriye kalan % 80, Or Hasadim (geriye yansıyan Işık) hâlâ hazdır, içine giren hâlâ Işık'tır ama bu Işık'a bir önem vermemektedir. Bu safha; Sefirot olarak, Zer Anpin olarak bilinir ve aslında içinde 6 Sefirot barındırır: Hesed, Gevura, Tiferet, Netzah, Hod ve Yesod. Bu safha iki niteliğin karışımından ibarettir ve verme, ihsan etme niyetiyle almayı mümkün kılmaktadır.

Bu simülasyonda, Behina Gimel'in yaptığı verme eyleminde, yeni bir izlenim doğmuştur. Bu safhada yaptığı eylemle, Işık'ın sahip olduğu bir niteliği ve bu niteliğin aslında, Yaratılışın Düşüncesi olduğunu keşfeder. Vardığı sonuç; sadece verme ve Yaradan'ı mutlu etmek için kısmi alma da değildir; Yaratılışın Düşüncesi, yaratılan varlığı tümüyle, sonsuz hazla doldurmaktır ve bu durumda, bu amacı gerçekleştirebilmek için, tüm Işık'ı kabul edip almak durumundadır.

Ve burada, Işık kaba girer ve tümünü doldurur. Bu safha, Behina Dalet, 4. safhadır. Ancak, çok benzemelerine rağmen 1. safha olan Behina Alef'ten çok farklıdır. Buradaki fark, Behina Şoreş, Alef, Bet ve Gimel'de olan her şey, bağımsız eylemler değildir. Bu eylemlerin hepsi, Yaradan tarafından yapılır. Işık'ın gücünün işlemesine, arzulanan şekilde karşılık veren koşullar, Yaradan tarafından düzenlendi. Behina Dalet'te ise tümüyle

yeni bir şey oluşmaktadır. Bu, Yaradan'dan bağımsız olmak ve Yaradan'ın verdiği bir durumda, bağımsız bir arzu sahibi olarak eylem yapmaktır. Burada, tüm Işık'ı alma niyetiyle, Yaratılışın Düşüncesi'ni tam anlamıyla gerçekleştirme fırsatı bulunmaktadır.

Bu noktada, yaratılan varlık için her şey değişmiştir. Bir kısıtlama ile arzunun doğası burada değişmeye başlar. Artık Işık direkt Işık olarak, kendisi için değildir; geçirdiği safhalardan sonra geldiği durum, 4. safhada hissettiği şey, Yaradan'ın statüsüdür. Şimdi de, yaratılışa eylem denilen kısmı, direkt Işık'ı değil, Yaradan'ın Düşüncesi'ni edinmek ister ve bu da zaten en başında, Yaradan'ın yaratılışı yaratırkenki niyetidir. Bu durumda, yaratılışın başlangıç noktasında, ihtiyaç olacak tüm koşullar var. Bağımsız olan, yaratılan bir varlık var.

Dolayısıyla, bu 4. safhadaki Sefira'nın adı "Malkut"tur. Malkut kelimesi, kral ya da krallık kelimesinden gelir. Bu, şu demektir: burada her şeye, arzu tarafından hükmedilmektedir. Şimdi burada, Yaradan'ın statüsünü hissettikten sonra, sadece kendisi için almama niyetindedir; alma hâlinde utanç duyar ve bu yüzden bir kısıtlama yapar: 1. Kısıtlama, "Tzimtzum Alef"tir ve bu an itibarıyla yaratılışın eyleminin peşinden değil, yaratılışın arkasındaki Düşüncenin peşinden gider.

Şimdi burada Malkut var; yaratılışın başlangıcı. Bu kap, 4. safha/Behina, “Olam Eyn Sof” olarak bilinir, yani “Sonu Olmayan Dünya”; tüm dünyalar ve ruhlar buradan doğar.

Yaratılışın her kısmında tam anlamıyla bu form vardır. Bu süreç, makro şablondur ve aynı zamanda, Yaradan'ın dört harfli adı olarak bilinir. Yud harfinin ucu Yud, Hey, Vav, Hey veya HaVaYaH. Bu ad, yukarıda anlatılan bir dizi gücü tarif etmektedir.

Kabala ilmindeki tüm kelimeler, isimler ve tanımlar, sanki fizik ilmindeki formüller gibidir. Işık ve Kli (kap - arzu) arasındaki ilişkiden bahsetmektedirler. Burada gördüğümüz şey, Kabalistlerin bize, yukarıdan aşağıya doğru bir harita verdikleridir ve bu, nasıl yaratıldığımızın haritasıdır. Ama sadece bu değildir; bu aynı zamanda, kişinin manevi yükselişinde edinmesi gereken safhaları aktarmaktadır. Bize amacı verir, kökümüzü ve yolumuz üzerindeki yerleri gösterir. Yaratılan varlığın, kısıtlamayı gerçekleştirdiği zaman yaptığı şey de budur. Yaratılışın Düşüncesi'ni edinmek için bir sistem inşa etmeye başlar ve buna dünyalar denir. Bunu, bağımsız bir arzu olarak yaparak, Yaradan'a kendisini eşitlemelidir.

“İnsan her şeyi kendi içinde barındırır. Eğer kişi kendi içinde bir ıslah yaparsa, o zaman, tüm yaratılışı Yaradan'a yakınlaştırır. Dolayısıyla, adam sadece kendisini ıslah etmekle yükümlüdür. Kendisini manen yükselten bir kişi, tüm dünyaları

kendisiyle birlikte yükseltir. Bu yüzden şöyle denir: “Tüm dünyalar insan için yaratılmıştır.”

Bir sonraki derste manevi edinimin temel aracını öğreneceğiz. Perde inşa etmek, yani Yaradan'ın Düşüncesi'ni edinmek için bir duyu ve O'nunla form eşitliğini edinebilmek. Bir sonraki derste görüşmek üzere...

Ders 5 – 6. His – Duyu

Bu derste Kabala ilminde edinim sahibi olmanın temel prensibini öğreneceğiz. Yeni bir duyunun inşa edilmesinden, manevî dünyaya girmenin metodu olarak 6. histen bahsedeceğiz. Bu his, kişinin manevî dünyalar olarak veya maneviyat olarak bilinen, yaratılışın üst seviyesini hissetmesine yardımcı olacak.

Önce kısaca geçen derste öğrendiklerimize bir göz atalım.

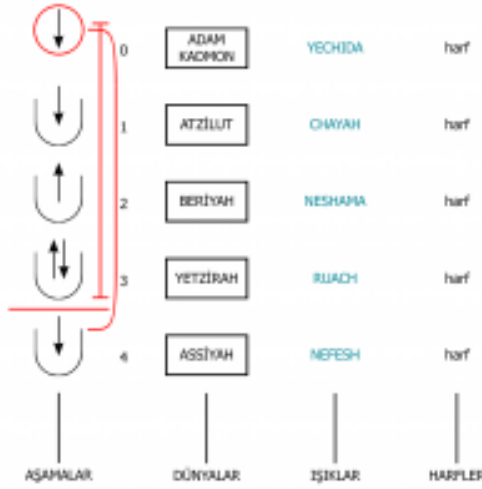
Geçen derste, yaratılan varlığın yaratılışının 4 safhasını inceledik ve yaratılışın başlangıcının bir düşünce olduğunu gördük. Yaradan'ın Düşüncesi'nin, Yaratılışın Düşüncesi'nde yaratılan bir varlık yaratmak ve hazla doldurmak olduğunu gördük. Yaratılan varlıkta, yani alma arzusunda, buna göre bir reaksiyon olduğunu gördük.

Alma arzusu Işık'ı hissedip bir izlenim alıyor, sadece direkt olarak aldığı hazzı değil, aynı zamanda, Işık'ın niteliğini de hissediyor ve bir alma arzusu olduğu için, bu hazzı da almak istiyor. Bunun sonucu olarak, içinde yeni bir algı ve safha ya da izlenim oluşuyor ve hazzın vermekten geldiğini hissediyor. Ama bir alma arzusu olduğu için veremediğinden, yapabileceği tek şey, Işık'ı kabul etmek ya da etmemek.

Vermeye yakınlaşabilmek için, Işık'ı reddetmeye karar verir. Bu boşlukta, yeni bir izlenim oluşur ve var oluşunun, Işık'ı

almasına bağılı olduğunu ve bu boş ve kötü koşulda var olamayacağını anlar; Işık'ın bir kısmını kabul etmek zorundadır. Ancak Işık'ın sadece az bir kısmını alır, çünkü burada aldığı izlenim şudur: Yaradan'ın, o Yaradan Gücün istediğı şey, yaratılan varlığın almasıdır. Bu yüzden, az bir Işık almaya razıdır ki böylece, Yaradan'ın rızası gerçekleşsin. Bu safhadaki algı, iki izlenimden ibarettir; kendisinden daha yüce bir varlığın, yaratılanı tümüyle mutlulukla doldurmak istediğini fark eder.

Ve buradaki bir sonraki safha, 4. safhadır ve daha önceki 3 safhadan çok farklıdır, çünkü Yaradan'ın yaptığı bir eylem değildir, bağımsız bir arzudur. Ancak bu arzu, direkt olarak Işık'ı almaya yönelik değildir. Burada, Yaradan'ın yapısını fark eder ve istediğı şey de budur. Kendisinin bir alıcı olduğunu ve Yaradan'a ne kadar ters olduğunu hisseder. Bu yüzden, yaratılışın eylem kısmı yerine arzuladığı şey, form eşitliğine gelmektir; yani Yaradan'ın niteliğini ve Yaratılışın Düşüncesi'ni edinmek.

Şekil IX

Şimdi yaratılan varlığın son durumu bu. Alma şekli üzerine kısıtlama yaptı. Artık kendisi için almayacak. Geldiği karar, kendi doğasına tümüyle zıt olan bir nitelik edineceğidir.

Bir alma arzusu olarak yaratılmıştı ancak şimdi, vermek olan, kendisine zıt bir niteliği edinme kararı alır.

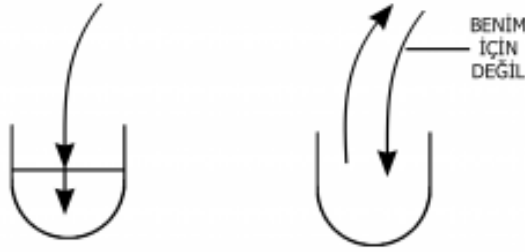
Bunu yapabilecek bir yol bulup, kendisi için bir sistem inşa edip bunun içine girmesi lazım. Öyle bir sistem olmalı ki bu, alma arzusu ve verme arzusu niteliklerinin farklı oranlarda etkileşimi olsun. Bu doğrultuda yükselişi, daha çok form eşitliğine gelerek gerçekleşir ve böylelikle, olmayı istediği hâle giderek yaklaşır. Dünyalar denilen bir sistemden yükselir ve bu dünyalar,

yaratılan varlığın ve dünyanın tümünün ıslahı için inşa edilmiş bir etkileşim sistemi gibidir.

Yükseldikçe bu dünyaların iç niteliklerini edinir ve bu niteliklere, “ruhun seviyeleri” veya “Işıklar” denir. Bu seviyeler Nefes, Ruah, Neşama, Haya ve Yehida’dır. Yaratılan varlık giderek daha çok ve daha çok form eşitliği edinir. Erdemlilik, beceri ve Yaradan’ın ihsan etme niteliğine tutunup O’nunla form eşitliğine gelir. Ancak bir problemi vardır; tümüyle zıt yaratıldığı için, sadece bir alma arzusudur. Yaratılan varlık budur; biz buyuz. Peki, nasıl olur da doğamıza tümüyle zıt bir hâl alabiliriz? Yaratılışın amacının ne olduğunu ve rolünü bilse bile, sanki sıkışıp kalmış bir hâldedir. Yaradan, yaratılan varlığı baştan mükemmel yarattığından, alma denilen bir niteliği ancak araç olarak kullanabilir. Bu yüzden, büyüyen egoist alma niteliklerini, bir şekilde vermek için kullanmayı keşfetmelidir.

Daha önce öğrendiğimiz üzere; 5 duyumuz, programlanışları gereği Üst Dünyaları algılamamıza ve yaratılan varlık olarak şimdiki amacımıza ulaşmamıza izin vermemekte. Farkına varmamız gereken şey şudur: 5 duyumuzda var olan programa “egoizm” denir ve egoizm sadece, bir niyet ya da bir düşüncedir. Bu programın bize dediği şey kısaca şudur: “Bu işte benim kazancım ne?” Bu yüzden, 5 duyumuzla ne algılasak algılayalım, sadece alma arzumuza göre algılayabiliriz, ama

bunun üzerine edinebileceğimiz nitelik; verme, özgecil olma veya ihsan etme niteliğidir.

Şekil X

Bu yüzden, aslında vermek de bir eylem değil; bir niyettir. Beş duyumuzun hissetmediği bu durumu hissedebilmek için yeni bir program, dışımızda var olan programa uyumlu bir program geliştirmemiz gerekiyor. Bu, 6. duyudur; yani özgecil bir niyet inşa edilmelidir. Buna, perde de denilmektedir. Bu perde, ek bir duyudur ve manevi dünyaları algılamamızı sağlar.

Kabala, kelimesi “almak” anlamındadır. Daha doğrusu; almanın doğru yolu, “nasıl alınmalı” anlamındadır.

Kabala metodu tümüyle pratik bir yöntemdir. Yaratılıştan, alma arzusu olan doğamızı ele alır ve bunu değiştirerek, almaya uygun bir forma; almanın doğru yolu olan ihsan etme ya da özgecil, verme hâline getirir.

Şu anda, alma arzusu içine aldığımız zaman gördüğümüz şey, bu alışın, son derece sınırlı olduğudur. Alma arzusu asla doldurulamaz.

Diyelim ki; pasta yemek için bir arzu var; güzel, çilekli, çikolatalı kremalı ve soslu bir pasta. Bunun içinde bir ihtiyaç, bir fikir, bir eksiklik hissi var. Bu pastayı yemeye başlar başlamaz, arzu söner, arzuyu artık hissedemeyiz, çünkü arzu geçicidir; yaşar ve ölür.

Böyle olmasının nedeni; hazzın, sadece ihtiyaç ve tatmin olmanın keşişme noktasında hissedilmesidir. Sonrasında kaybolur. Dolayısıyla, arzu ölür. Kabala'nın öğrettiği şey; doğru bir şekilde almanın yoludur: bu şekilde, arzulanan ve bundan alınan haz varsa, haz hiç bitmesin, yani arzu da büyüsün, haz da. Arzu (kap) ne kadar büyük olursa haz o kadar fazla olur. Bu durum da ancak, Behina Gimel dediğimiz 3. safhada, iki koşulun beraber olmasıyla mümkün olur, yani alma eylemini sadece, yaratılışın amacına yönelik bir doyum olursa yapmalıyım ki bu alma eylemi, ihsan etme formunda olsun.

Bunu nasıl yapabilir ve başarabiliriz?

Baal HaSulam, içinde bulunduğumuz durumu ve nasıl açabileceğimizi çok derin ve güzel bir hikâye ile anlatıyor. Derin, çünkü içinde bulunduğumuz gerçek doğayı, yani farkında olmadığımız doğamızı anlatıyor.

Çok yakın iki arkadaş vardır, biri diğerini yemeğe davet eder ve dostunun sevdiği her şeyi; sevdiği yemekleri, sevdiği içecekleri, her yemekten ne kadar pişireceğini, yemeğin nasıl sunulacağını ve rahat etmesi için nasıl bir düzen kurulacağını, yani sürekli arkadaşını ve ona hazırlayacağı mükemmel yemeği düşünür.

Arkadaşı gelir, içeri girer ve önünde tam anlamıyla bir ziyafet sofrası görür ve ilk reaksiyonu, gördüğü her şeye saldırap yemek istemesi olur ve aslında, ev sahibinin arzusu da budur. Sonra aklına birden, başka bir düşünce gelir; ev sahibinin çok yakın bir dostu olduğu, bunları onun hazırladığı ve kendisinin ise sadece yemekleri yemeyi düşündüğünü anlar ve içinde utanç hissi kabarır, çünkü arkadaş tam önünde durmakta ve ona bakmaktadır.

Bir odada, ziyafet sofrasıyla kendi başına değildir, dostu da tam karşısındadır. Her şeyin onun için hazırlandığını anlar ve kendisinin ise orada sadece bir alıcı olduğunu fark eder. İçinde hissettiği bu utanç hissi, dayanılmaz bir boyuta varır ve yemeği reddeder.

Birisinin size beklenmedik ve büyük bir hediye verdiği zamanki hissi bilirsiniz. Birden böyle bir reaksiyonumuz olur ve bu hissin nereden geldiğini de bilemeyiz. “Hayır! Ben bunu kabul edemem” deriz. Bu, direkt bir mahcubiyet hissidir ve bize, alıcı olduğumuz hissiyatından gelir.

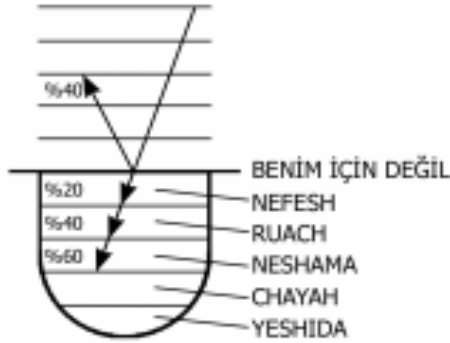
Şimdi misafir yemeği yemiyor ve ev sahibi dostu diyor ki: “Ama ben bunların hepsini sadece seni düşünerek, senin için yaptım, tüm günümü bunları hazırlamak için geçirdim ki beraber oturup zevkle yemek yiyelim. Şimdi sen, yemek istemiyor musun yani? Ziyafet tam anlamıyla boşa gidecek ve çöpe atılacak. Üstelik ben, senin alacağın zevki de göremeyeceğim.”

Böylelikle misafir, bu durumda kontrolün kendisinde olduğunu fark eder. Görür ki sadece bir alıcı değil. Eğer bu yemeği yerken, bunu sadece dostunun arzusunu yerine getirmek için yaptığını düşünürse, o zaman utanç hissetmez, yiyebilir, tadabilir ve zevk alabilir. Ve zevk almalıdır da. Sadece yediği için değil; çok sevdiği dostu bu ziyafeti kendisi için hazırladı ve hazzı, ev sahibinin mutluluğunu görmekten gelecek. Bu karşılıklı misafir, almanın karşılık olarak kullanılabileceği anlayışına varmakta ve ev sahibinin de düşüncesini anlamaktadır; çünkü şimdi ev sahibi, ona yönelik nasıl düşünüyorsa misafir de, ev sahibine yönelik bu şekilde düşünüyor: “Bunu sadece dostumu mutlu etmek için yapıyorum. Tüm amacı benim bu ziyafeti

yememden olacağı için, bu ziyafeti onun mutluluğu için yiyorum.”

Dolayısıyla, doğamız olan alma niteliğini evirip çevirip ihsan etmeye getirebilmeye, mucize denir. Burada, fiziksel olarak eylem değişmedi ama içsel olarak değişti. Misafirin yemeği yerken ne maksatla ya da hangi niyetle yediği, eylemi, almaktan vermeye çevirmektedir. Bu şekilde, kişinin ihsan etmek için alma niyeti, “perde” denilen bir duyuya çevrilebilir ve böylelikle kişi, manevi dünyalar denilen, ihsan etme seviyelerini anlayabilir.

Şekil XI

Burada alma arzumuz var, kabımız ya da Kli'miz. Bu kap, ziyafet için arzularla dolu. Yaradan'ın, yani misafirin vermek istediği şey ise bu kabın dışında bulunan, ihsan etme düşüncesinde. Işık, her zaman üzerimize baskı yapıyor ve bizi sonsuz hazla % 100 doldurmak istiyor. Işık'ı O'nun koşullarına göre alabilirsek, yani ihsan ederek alabilirsek ancak o zaman kabımıza girmesine izin verebiliriz, aksi hâlde hissetmemiz mümkün değil.

Manevi açıdan bakarak, ziyafetten haz almayı düşünecek olursak; o zaman, alma arzumuzun üzerine bir perde, yani bir niyet koymamız gerekir. Bu niyet, kendim için almak değildir. Bu oluştuktan sonra, diğer her şeyin, kabın içinde nasıl olacağı hissedilmeye başlanabilir, kontrol edilebilir ve alma arzusundaki tecrübe tayin edilebilir.

Böylelikle, yemekte hissedeceğimiz ilk şey, perdeye çarpar. Eğer yaratılan varlık, bu miktarı sadece ev sahibine mutluluk vermek için alabilirse o zaman sanki, yemeğin aperatif kısmı gibi hissedebilir. Eğer niyetini muhafaza edebilir ve kendi için değil de, ev sahibine mutluluk vermek için tutarsa, Işık'ın bir kısmı o zaman kaba girer. Bu durumda, sadece kaba tat ve haz değil, ev sahibi hissi ve ev sahibinin bunu vermekteki niyeti de hissedilir.

Bu durumda, Işık'ın sadece % 20'si midenin ilk bölümüne girdi diyelim ve geriye kalanını geri çevirdik; geriye çevirme nedeni, yemekten haz alınmadığı için değil, burada prensip şu: büyük haz küçük hazzı yutar. Yemekten alınan haz, kabın umurunda

değil. Değer verdiği tek şey, Yaradan'ın Düşüncesi. Bu durumda, bu rıza sadece, % 20 kadar algılanabilir. Eğer ev sahibinin düşüncesini tatmin etmek için, daha fazla miktarda alınabilirse o zaman, % 40 kadar alır ve % 60'ı geri çevirir.

Şimdi burada olan şey şu: Yaradan'ın Işık'ı, Düşüncesi, kabın benzerliği, edindiği derece, yaratılan varlığın bir parçası, niteliği olur ve gelişmeye başlar. Ruhumuzu bu şekilde yetiştiriyoruz. Burada da bu, ilk % 20'lik Işık, Nefes; yani ruhun ilk seviyesi olarak bilinir.

Eğer bu niyet, Yaradan'ın niyetine ihsan etme niteliğinde uyarıya, kaba, ikinci bir seviye olan Ruah girer. Bu sadece, bilgi veya entelektüel bir şey değil; Yaradan'la benzerlik. Yani, kabın içinde olan algı, kabın dışında neyin olduğunun algısı. Şimdi 6. his ya da ruhumuz bize, bu manevi objenin tam olarak ne olduğunu söylüyor: aperatif ya da salata, çorba vesaire değil, Yaradan'ın tüm yaratılışa yönelik düşüncesindeki niyet.

Bu büyümeye devam ettikçe ve geriye kalan % 60 dolunca ve sadece % 40, hissedilmeyen kısım olarak kalınca, kaba yeni bir Işık girer; "Neşama". Bu, Yaradan'ın Düşüncesi'ni daha derin anlamaktır, daha büyük bir benzerliktir. Açlık açısından, ana yemeği artık aştık ve ev sahibini memnun etmeyi kabul ediyoruz. En sonunda, tatlı yiyerek ve üzerine güzel bir Türk kahvesi içerek, Haya ve Yehida Işıklarını alıp en üst seviyeye varıyoruz.

Bu durumda, yaratılan varlık, Yaradan'la, Yaratılışın Düşüncesi'ni edinmekte mutlak benzerliğe gelir. Artık bağımsız bir arzusu vardır ve bu, dışarıdan gelecek hazlara göre değildir; sadece Yaratılışın Düşüncesi'ne eşit şekilde davranabilir. Yaratılan varlık böyle yaparak, aşağıdan yukarıya doğru 125 basamağı tamamlamak üzere hareket eder. Bu arada, bu safhalara Partzufim (yüzler/ suratlar) denir.

Burada kişinin oluşturduğu şey, Roş (baş) ve burası da Guf (beden) olarak bilinir. Bu, şu demektir: yaratılan varlık bağımsız bir arzu vasıtasıyla şimdi, kabın içindeki realitenin ne olacağına karar verebilir. Hayatın ve hazzın kalitesini tayin edebilir. Bunların hepsini, hayatın genel iyiliği için yapar, kendisi için değil.

Kabalist Dr. Laitman, bu durumu şöyle özetliyor:

Kişiyeye manevi arzular direkt Yukarıdan gelir. Bu arzuları hissedebilmek için "Perde" adı verilen bir algıya ihtiyacımız vardır. İnsan, bu duyuyu edinir edinmez, haz hissetmeye başlar. Hazza, Üst Işık denir. Haz, alma arzumuza perdenin vasıtasıyla girer. Üst Işık'ı alarak haz hissetmek, ruh olarak bilinir. İnsanın, Işık'ı haz kaynağı olarak hissedebilmesi için, algılayabileceği ek bir duyuyu edinmesi gerekmektedir.

Tüm parçalar: Işık (haz), perde (almak için araç) ve ruh (alıcı) hiçbir şekilde fiziksel bedenle alakalı değildirler. Bu yüzden

kişinin bedeni olup olmaması bile önemli değildir. İnsan üst Işık'la bağ kurar kurmaz, kendisini ıslah etmeye başlar ki kendisini bu Işık'la doldurabilsin. Kişinin aşamalı olarak niteliklerini Işık'a benzetmesine ve Işık'la dolmasına, manevi yükseliş denir.

Beden, sadece manen ilerleyebilmek için bir araç olmak dışında başka hiçbir şey ifade etmiyor. Küçük bir haz, büyük bir hazza kıyasla hissedilmez, çünkü büyük haz onu bastırır. Bu yüzden, bir Kabalist, bizimle aynı dünyada yaşamasına rağmen manevi dünyadadır.

Bir sonraki derste görüşmek üzere...

Ders 6 – Form Eşitliği

Bir önceki dersimizde, Kabala metodunda edinim için gerekli olan, Masah adı verdiğimiz ana aracı, yani perde konusunu öğrendik. Tekrar edecek olursak; yaratılan varlık kendi içinde, Yaradan'a ihsan edebilmek için, onu saran niteliği oluşturur; yani yapabildiği alma eylemi, ihsan etme eylemine dönebilirsin diye, form benzerliği olan içsel bir nitelikle, dışında olan ihsan etme niteliğine, form benzerliğine gelir.

Ayrıca, üst realitedeki, manevi dünyalardaki tüm eylemlerin, form eşitlik kanunu vasıtasıyla olduğunu öğrendik. Bu, form eşitliği kanununu bir nevi mistik, sihirli veya yeni bir şey olarak hayal edebilirsiniz, ancak bilmelisiniz ki bu, sadece Kabalistler tarafından oluşturulan bir prensip değil, bir Doğa kanunu, hatta tüm evrende gördüğümüz her şeyi idare eden bir kanun. Doğada var. Kabalistlerin bize gösterdikleri şey, bizlerin bu metot vasıtasıyla geliştiğimiz, büyüdüğümüz, hareket ettiğimiz ve yaratılışın amacını da buna göre edinebileceğimiz.

Bu derste, form eşitliğine biraz daha yakından, bu kanuna, Baal HaSulam'ın yazdığı bir makale ile bakacağız. Aslında bu sadece makalenin bir kısmı. Makalenin adı Matan Torá; Torá'nın Verilmesi, yani Işık'ın bize verdiği eğitim. Makalenin bu kısmı, İşleyen Akıl olarak biliniyor.

Kabalistler her insanın ruhunun kökünü edinmesinin zorunlu olduğunu yazarlar, yani yaratılan varlığın amacı, en çok arzulanan şey, Yaradan'la bütünleşmek. Şöyle yazdıkları gibi: “Ve O'nunla bağ kurmak”; Kabalistler bu cümleyi, O'nun nitelikleriyle bağ kurmak olarak, O'nun merhametli olduğu gibi siz de merhametli olun şeklinde tanımlıyorlar.

Burada şöyle yazıyor: “Her insan ruhunun kökünü edinmek zorundadır.” Birisi ruhunun köküyle bağ kurma kararı alıyor değil; tüm sistem, Yaratılışın Düşüncesi denilen bir plan ve uygulamadan geliyor ve bu plan, kişiyi, ruhunun kökünü edinip anlamaya getirecek.

Yaratılışın Düşüncesi, bir varlık yaratıp Işık'la doldurmaktır ve bunun, bu dünyadaki yansıması, form eşitliği kanunu ile olmaktadır. Şöyle ki; tüm doğa bu kanuna göre işler. Çevrede ve aslında evrendeki her mekânda sürekli bir baskı vardır. Bu dış baskıyı dengeleyecek bir de, sürekli iç baskı vardır. Böylelikle, hareketsiz bir dengeye gelinebilir, yani sükûnete. Bu kanun, sürekli işleyen bir kanundur.

Kabala ilmini, manevi dünyaların fizik ilmi olarak düşünebilir, bu önemli noktayı bize göstermesinin nedenini algılamaya başlayabilir ve bununla çalışabiliriz. Bu kanun, evrende doğal olarak işliyor ve doğal bilimlerle de gözlemlenebilir. Örneğin; astro fizikçiler, materyal evrenin, Big Bang Teorisi olarak tanımlanan büyük bir patlama ile başladığını ve bu noktadan

sonra evrende olan her şeyin, bir nevi, bu gücün denge bulana kadar eşitlenme yönünde eylem yapması olarak açıklarlar. Dolayısıyla, doğadaki tüm güçler, işleyişlerini dengeli bir hâle getirmek üzere hareket ediyorlar.

Bizim dünyamızda bu kanun, katı bir şekilde uygulanmaktadır ve dünyamızda var olan farklı katmanlarda, hayatın her seviyesinde görebiliriz.

İNSAN	- 4 -	Manevi
HAYVANSAL	- 3	} Fiziksel
BİTKİSEL	- 2	
CANSIZ/DURAĞAN	- 1	

Şekil XII

Cansız seviyedeki olaylarla anlatacak olursak; örneğin, hava değişimi, yer altındaki katmanların hareketleri, rüzgâr ve su, sürekli denge için bir hareket durumundalar. Bitkisel seviyede de bu kanunların geçerli olduğunu görüyoruz. Mesela; dışında

olan Işık'tan ihtiyacı kadar aldığı, topraktan aldığı minerallerin içindeki hareketleriyle tüm yaprakları, bedeni ve köküyle geçirdiği kimyasal süreci, yani bir nevi, eşitliğe getirişini gözlemliyoruz.

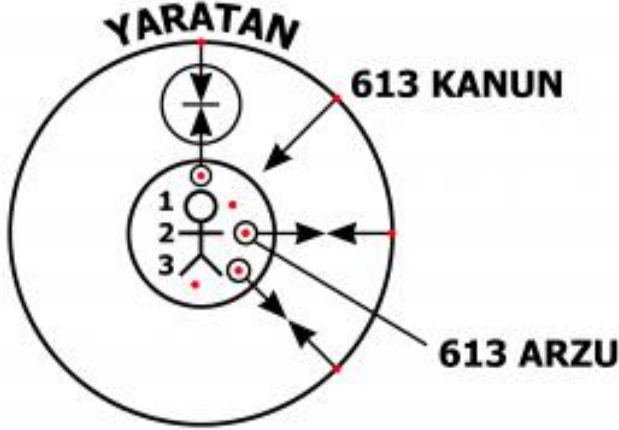
Hayvansal seviyede; hayvanların yiyecek olan bölgelere hareket ettiğini ve hayatta kalmak için kendilerini ortama adapte ettiklerini görürüz. Dışsal faktörler değiştikçe, kendilerini yeni duruma sürekli adapte ederler.

Ancak insan seviyesinde, form eşitlik kanununu tutmuyoruz, çünkü ortak yaşadığımız cansız, bitkisel ve hayvansal seviyelerin ortamı gibi değil. Bu 3 seviye, zaten bu kanuna göre mükemmel bir şekilde işlemekte. İnsan seviyesinde ise önümüzdeki kanunlara akıl erdiremiyoruz ve kendimizi nasıl adapte edeceğimiz hakkında da hiçbir fikrimiz yok.

Yani insan seviyesinde, zeki ve fiziksel hayvandan bahsetmiyoruz, yaratılışın Üst Güç'le bağ kurması gereken parçasından bahsediyoruz ve bu parçanın, fiziksel dünyanın form eşitlik kanunlarını nasıl tutması gerektiğini öğrenmesi gerekmiyor, öğrenmesi gereken şey; manevi seviyede bu kanunun nasıl tutulacağıdır, çünkü insan seviyesinin çevresi manevi dünyalardır.

Biz ise içinde yaşadığımız çevreye bakıyoruz. İnsan seviyesini saran dünya, aslında doğada bulunan aynı prensibe bağlıdır,

sadece düzeni farklıdır, çünkü insan, düşüncelerinde ve niyetinde hissi bir varlıktır; dolayısıyla, bizim üzerimizde işleyen aynı kanunlar, bu doğaya göre hitap eder.

Şekil XIII

Kendimizi içinde bulduğumuz çevre burası. Burada bir etki alanı var ve bu etki alanına “Yaradan” diyoruz. Yaradan bizi doğanın kanunları olarak da bilinen güçler vasıtasıyla etkiliyor. Yani zoraki koşullardır. Bize bu koşullar Yaradan’dan gelir ve bunların her biri mevcut, 613 kanundan biri olarak etkiler. Bu kanunlar; sevgi kanunları, ihsan etme kanunları, yaratılan varlığa yönelik niyetler olarak bilinir.

Yaratılan varlık bu alan içerisinde ve yaratılan varlığın seviyesinin altında da diğer seviyeler vardır. Daha önce bahsettiğimiz gibi; 1, 2 ve 3. Yaratılan varlığın içinde, sanki eşitlenmesi gereken güçler var gibidir ve Yaradan'dan gelen etkiyle eşitlenmek zorundadır; bunlara da “arzular” denir.

Yaratılan varlıkta 613 arzu vardır. Burada, yaratılan varlığın insan seviyesinden bahsediyoruz. Form eşitliği kanunu demek, içsel arzu ya da baskıyı dengeye getirmek demektir ve Yaradan, bu denge hâlinde hissedilebilir. Bu güçlere eşitlenmediğimiz takdirde hem biz hem de bizim seviyemizin altındaki tüm seviyeler ızdırap çeker ve hayat kötüye gider. Kendimizi eşitleyebildiğimiz, form eşitliğini bulabildiğimiz zaman, içine bizi de dâhil eden ve hayatın kanunu denilen bir hayat, sükûnet buluruz. Adam, yani insan seviyesi, o dengeyi bulup eşitlik sağlar ve 613 kanun gibi olur.

Tüm bu kanunlar; eğer yaratılan varlık doğanın kanunlarına kendisini eşitlerse, hem hayatın alt seviyedeki derecelerini hem de insan seviyesine ait olan seviyeleri etkiler. Bu durumda kişi, aynı zamanda Yaradan'la da kendisini dengelemiş olur. Kabalistler şöyle diyorlar: Gimatriya'da, Teva (doğa) kelimesi, Tanrı (Elohim) kelimesiyle aynı rakamsal değeri taşır: 86. Bu, şu demektir: ikisi aynı şeydir ve hem insan seviyesi hem de altındaki tüm seviyeler için geçerlidir.

Bu biraz mekanik gelebilir, çünkü açıklama mekanik ve bizler de içsel hâllerimizin altımızdaki seviyeleri nasıl etkilediklerini hissetmiyoruz. Ayrıca, bilmek zorunda da değiliz. Sadece hissettiğimiz hâllerin farkında olmalı ve ilişkilerimizde, etrafımızda, yani etrafımızdaki insanlarla ilişkilerimizde, yaşadığımız ve hayatımızda olan olaylarda nasıl işlediğini bilmeliyiz. Aslında, arzuların getirdiği içsel baskı ile dışarıdan gelen baskının eşitlenmesi kanunu, sadece bundan ibaret.

Misafir ve ev sahibi hikâyesinde öğrendik ki; bu kanunları algılayabilmek için onlarla kendimizi eşitlememiz gerekiyor. Kendimizi, alacağımız hediye ile değil; eylem olan Yaradan'la, ihsan edenle ilişkilendirmemiz önemli. Eylemin arkasındaki düşünce ve koşulların ne olduğunu kendimiz keşfettiğimizde, bu durumda yaklaşımımız ne olacak? Yapması çok zor bir şeymiş gibi görünüyor ama değil. Bu koşulu hissedişimiz zaten doğada mevcut ve öğrenmemiz gereken tek şey; nasıl işlediğini gözlemlemek, bizi nasıl idare ettiğini görmek ve yapmak.

Baal HaSulam'ın İşleyen Akıl makalesine devam edelim. Bunu okudukça yazarın düşünce ve hissiyle bağ kurmaya çalışın ama özellikle, yazarın bunu size neden anlattığına odaklanın.

İşleyen Akıl

Bir örnekle açıklayacağım. Bu dünyada yapılan her işin sonucunda, işi yapanın düşüncesinin o işte kaldığını görebiliriz.

Örneğin; yapılan bir masada marangozun ustalığının aklını ve ustalığını uygulayışını görebiliriz. Ustalığı iyi ya da kötü olabilir; o andaki akıl, bilgi ve becerisiyle, yapabildiği kadarıyla değerlendirilir ve her kim bunu incelerse ve işin arkasındaki düşünceyi edinirse, yani fark ederse aslında bunu yapan akıl ile bir olur.

Bu dünyada ifşa olan her şeyde görüyoruz ki; arkasında bir düşünce var. Basit bir şekilde yoktan var olmuyor. Bu dünyada yapılan şeyler de, barizdir ki arkasında bir usta var. Bu verilen fiziksel örnekte de görüyoruz ki; işin kalitesi, özeni, ne için kullanılacağı, niyeti en basit şeylerde bile hissedilebilir. Kalite dediğimiz şey budur, objenin sadece pahalı veya güzel olması değil. Dikkatlice bakınca o işin arkasındaki niyeti hissedebilmek; böyle güzel bir koşul veya obje oluşturacak aklın ve arzunun kalitesini görmek.

Kişi, fiziksel bir objeye baktığında belki de güzelliği tarafından körelebilir, ancak bu objenin arkasında olanı arzulamak, hissetmek ve bilmek ve onun gibi olmak... Şöyle ki; “Dostumun yaşadığı ne, onu bilmek istiyorum.” Bunu yapan ustanın ne ifade etmek istediğini bilme arzusu, ne için ve ne niyetle yaptığını anlamayı istemek. Objeyi sadece olduğu gibi alacak olursam hiçbir şey anlayamam ama objeye bakacak olursam ustanın aklını hissedebilirim.

Burada makaleyi biraz atlayıp ileriye geçiyorum. Şöyle yazıyor:

Dolayısıyla kişi, arkadaşının performansını düşünür ve eylemde yaptıklarının arkasındaki Zekâ'yı anlarsa, ikisi de eşit hâlde, o gücün içinde tek güç ve tek akıl olarak birleşirler. O zaman bir olurlar. Bu sanki sokakta şans eseri, çok sevdiği bir dostuna rastlaması gibidir, onunla kucaklaşır ve aralarındaki bağdan dolayı onları ayırmak mümkün değildir.

Başka bir deyişle; eğer kişi, verişin arkasındaki düşünceyi algılayabilirse, düşünceyle bir bağı olursa, o zaman düşüncenin ve niyetin doğduğu o noktayla bağ kurmuş olur. Bu durumda, eylemin ötesinde, dostuyla bağ kurmuş olur. Şöyle ki; “Şimdi ustanın ne ifade etmek istediğini anladım. Bana aktarılan kavramı kendime yakın olarak hissedebiliyorum, bunu niyet eden akılla şimdi birim.”

Genel olarak konuşacak olursak ve bir güçten bahsedeceksek; burada, o Zekâ'nın niteliğinden bahsedilmektedir. Bu, Yaradan ve O'nun yarattıkları arasında bulunur. Şöyle ki; O, bir kıvılcım, Zekâ yarattı ve onun vasıtasıyla herkes O'na geri dönecek.

Bizlere fiziksel olarak sunulan her şey; his, olay, arzu ve hazlar sanki dışımızda bir dünya varmış görüntüsü oluşturur. Ashında, Yaradan'ın Aklı'nın, yani Yaradan'ın Düşüncesi'nin bizlerin alabileceği bir şekilde ifadesidir. Eğer bu durumun neden

verildiğini anlama arzumuz varsa, o zaman, verilenin arkasındaki sevgi niteliğiyle, o aracıyla bağ kurmalıyız; Işık'la. Bu, Kaynağımızdan bize yansıyan akıldır.

Ve bu cümleyi hatırlayalım: “Hepsini erdemlilikle yaptın,” yani, O tüm evreni erdemliliğiyle yarattı. Yani düşüncesiyle... Bu yüzden, her kim O'nun evreni yaratışını ve düzenini anlama seviyesine yükselirse O'nun aklıyla bütünleşir ve böylelikle, elbette O'nunla da bütünleşmiş olur.

Yaradan'ın eylemleri fiziksel olanlar değildir. İnsan seviyesinin yaşadığı ortamın fiziksel eylemler olmadığını tekrar hatırlamamız gerekiyor, fiziksel dünya zaten hep dengesini koruyan bir sistemdir. İnsan seviyesinin ortamı, Yaradan'ın Düşüncesi'dir. İnsan bununla, sebep denilen faktörle bağ kurabilir. Bağ kurmak, sadece aynı düşünceye ve niyete girmektir. Bu olmaya başladığında, dışsal, fiziksel bir dünyada artık ayrı olmayız, bu dünyadaki her şeyi yaratan O noktayla bağımız olur.

Bu ancak Yaradan'la bir ilişki olursa yapılabilir. Bunu, iki kişinin sevgisine benzetebiliriz. Şöyle ki; birini sevdiğiniz zaman, o kişinin bunu bilmesini istersiniz. Ona mesajlar gönderirsiniz, nelerden haz duyduğunuzu paylaşırsınız, onunla düşüncelerinizi paylaşırsınız ki aranızdaki sevgi bağının derinliği ve somut olarak, sevginin hacminin hissedildiği ortak bir yer olsun. Böylelikle, hayatımızda sürekli cereyan eden bu

olaylar sanki sevgi mesajları gibi olsun, Yaradan tarafından bizi çağıran davetiyeler gibi. Bizim buna karşılık verme arzumuz da, sevdiğimiz birine aynen karşılık vermek istediğimiz yerden olmalı; onu da tıpkı, sevdiğimiz bir kişiyi tanımak istediğimiz gibi tanımalıyız.

Ve Işık'ın sırrı budur: Yaradan'da var olup, yaratılanlar tarafından anlaşılacak ve oluşturan o Zekâ'nın idrak edilmesi.

Bu şu demektir: yaratılan her şey, yaratılıştaki var olan her ifade, sadece Yaradan'ın ifadesidir ve amacı; yaratılan varlığa çağrıdır. Her şey yaratılana açıktır. Her şey yaratılan varlığın bilmesi içindir. Başka bir deyişle; dünyalar, insan için yaratıldı.

Bununla Yaradan'ın neden bize ustalığının aletini gösterdiğini anlıyoruz. Bizim dünyaları yaratmaya ihtiyacımız var mı? Yukarıda anlattıklarımıza göre barizdir ki; Yaradan bize, O'nun Kanunlarını gösterdi ki O'nunla bağ kuralım. Bu, "O'nun nitelikleriyle bağ kurmaktır."

Bir zanaatkâr neden bize yaptığını gösterir? Bu onun algısında, içsel hissiyatında, yaklaşımında bize açılmak istediği içindir ve kişi, dünyaların nasıl yaratıldığını henüz anlamasa da Yaradan'ın Düşüncesi'yle bağı vasıtasıyla O'nun tüm yollarını bilme seviyesine yükselebilir. Önüne çıkan her şeyin nasıl ve neden olduğunu anlayabilir. Bu, karşılıklı hissiyat olan, düşünce ve niyet, insan seviyesinde form eşitliği kanununun

ifade edilmesidir. İçsel arzu ile hazla dolma arzusu, aslında var olan tek arzu olan, Yaradan'ın Düşüncesi'ni bilmek içindir ve bu, arasındaki dengedir. Bu sistem, kişinin bu arzusunu oluşturması ve gerçekleştirip sükûnete erebilmesi için inşa edilmiş mükemmel bir mekanizmadır.

Tekrar görüşmek üzere...

Ders 7 – O'ndan Başkası Yok 1. Bölüm

Bu derste Kabalistik bir makaleyi yakından inceleyeceğiz. Buna, birkaç ders önce bakmıştık ama bu derste biraz daha detaylı bakacağız. Bu makalenin adı; O'ndan Başkası Yok. Bu makale, Şamati (Duydum) adlı kitaptan geliyor. Bu makaleler Baal HaSulam'ın öğrencilerine konuşmalarının, oğlu ve öğrencisi olan Rabaş tarafından kâğıda alınmasıyla bir araya getirilmiştir. Rabaş bu yazıları yanında, bir kitapçık/not defteri olarak bulundurmuş. Babasından kendisine kalan bu öneri ve yol gösteren öğütleri sürekli açıp okur, bazı kitaplarla birlikte kendisine çok yakın tutarmış.

Kabalist Michael Laitman, benim ve Bney Baruh'un hocasıdır. Rabaş'ın öğrencisi ve kişisel asistanıydı. Rabaş'ın tüm işleriyle ilgilenirdi ve birebir öğrencisiydi. Dr. Laitman, hayatının son anlarına kadar Rabaş'la beraberdi. Hastanede onun başından ayrılmadı ve bu süreci hep onun yanında geçirdi. Rabaş, Dr. Laitman'a diğer öğrencilere öğretmediği birçok makale ve yazı öğretmiştir.

Kabalist Dr. Laitman, Rabaş'ın not defterinin varlığından haberdarmış ve bu defterden ara ara öğrenirmiş. Çok değerli bir deftermiş.

Rabaş vefat ederken, bu defteri Dr. Laitman'a vermiş. Laitman da defteri kitap olarak yayınladı. Bu kitap, kişinin iç çalışmasıyla ilgili çok güzel makaleler içermektedir. Kabala'da çalışmanın çoğu tekniktir. 10 Sefirot'un Çalışılması (Talmud Eser Sefirot), Hayat Ağacı ve Zohar, hepsi yaratılışın teknik olarak açıklanmasını içerir ve bölümlere göre, iç çalışmanın bazı noktaları mevcuttur. Bu not defteri, özellikle öğrencinin içsel hâlini tanımlayabilmesi ve bu içsel hâli, anlatılan teknik materyalle ilişkilendirmesi, manevi çalışmasını bütünleştirir. Realitenin en yüksek seviyelerindeki düşünceleri içerir.

O'ndan Başkası Yok makalesi, Kabala metodolojisinin tümünü içinde barındırmaktadır. Bu makalede olup da kişinin manevi çalışmasında dikkate almayacağı, hesaba katmayacağı veya atlayabileceği hiçbir husus yoktur. Rabaş, Dr. Laitman'a, bu makaleyi yüzlerce kere okursan iyi olur, demiş. Bugün vaktimiz yeterse bir kere okuyacağız. Okurken, tek yapacağımız şey; Üst Işık'ı çekmek ve yazarın hisleri ve düşüncesiyle bağ kurmaya çalışmak olacak.

O'ndan Başkası Yok

“O'ndan başkası yoktur,” diye yazılmıştır. Bunun anlamı, dünyada O'na karşı bir şey yapabilecek başka hiçbir gücün olmadığıdır. Kişi bu dünyada, Yukarıdaki mekânı inkâr eden şeyler görür. Çünkü O, böyle ister.”

Başka bir deyişle; işleyen sadece bir güç vardır, realiteyi yöneten sadece O'dur. O'ndan başka bir otorite yoktur. Yaratılıştaki olan her şey, sadece O'nun vasıtasıyla olur, ancak biz, dünyada sanki çelişen ve karşı bir güç varmış gibi görürüz. Bu, özellikle bize böyle gelir ve bu görüş, aslında iyiliğimiz içindir. Bunun oturtulması, anlaşılması ve realiteyi algılamaya dâhil edilmesi gerekir.

“Bu ıslah olmak sayılır ve buna “sol reddeder ve sağ yaklaştırır” denir, solun reddedişi ıslah kabul edilir. Bu, başlangıçta insanı doğru yoldan başka yöne çekmeyi amaçlayan şeyler olduğu anlamına gelir ve kişi bunlar nedeniyle Kutsallıktan çıkar.”

Yaradan'ın gizliliği, fiziksel bir gizlilik değildir. Belki, O'nun orada olmadığını hissediyoruz. Belki de, “O'na inanıyorum” diyoruz, ancak bunun kanıtı olarak, Yaradan'ı önümüzde görmediğimiz için, “burada ya da belki de değil” gibi düşünceler içinde oluyoruz ve bu bilinen bir koşul. Elbette, fiziksel bir kanıt ve realiteden bahsetmiyoruz. Yaradan'ın gizliliği sadece fiziksel duyularımızdan değil; aynı zamanda, içsel hislerimizden de gizli. Bağımız olduğu hissi olmadığı için kişi, tereddütte kalıyor ve iticilik söz konusu oluyor. İşte gizlilik, yani hissedemeyişimiz/algılayamayışımız bu. Bir taraftan da, böyle olamaz, bir güç olmalı hissindeyiz. Hislerimizdeki tereddüt, kuşku, bu gizli olma/algılanamama; herhangi bir şeyin arkasında Yaradan'ın herhangi bir takdiri olabileceği hissini

saklamaktadır. Yaradan'ın gizliliği, aslında O'nun bizleri yetiştirme ve kendisine getirme metodudur.

Bu demektir ki; baştan, dünyada kişiyi doğru yoldan çıkartmak ve Yaradan'dan uzaklaştırmak için şeyler vardır. Yaradan'ın tasarımı, gizliliği ve Yaradan'ı algılamaya yönelik arzunun gelişiminin planı bu şekildedir. Uzaklaştırılmaların nedeni şudur: “bunlar yoluyla kişi, Yaradan için ve onun kendisine yardım etmesi için tam bir ihtiyaç ve arzu edinir, aksi takdirde yolunu kaybedeceğini görür.”

Bu durum, Kabala'da “dua” olarak tanımlanır. Bir Kabaliste göre dua, ağızdan çıkan laf ya da kelimelerin tekrarlanması, bir dua kitabından okunması değildir. Kişinin içindeki, tam bir ihtiyaç hissidir. Kişinin içinde oluşan ve başka hiçbir cevabın tatmin edemeyeceği bir arzudur. Yaradan'ın gizliliği ve sağ ve sol'da kasten yaptıkları, Yaradan'a yakınlaşmak için bir arzu yaratır. Bu, kuşkuların ve doğamızda var olan şüphelerin üzerine çıkabilmemiz içindir. Bu işin amacı da zaten budur. Aynı zamanda, arzunun bu şekilde gelişimine, “ıslah” denir. Peki, olanlar nedir? Bu amaç kişi için ne sağlamaktadır?

Manevi çalışmada sadece ilerlemediğini değil, gerilediğini de görür ve Yaradan'ın rızası için olmasa dahi çalışmada ilerleyecek gücü kendisinde bulamaz.

Biliyoruz ki amaç, Yaradan gibi olmak, Yaradan'a niyetimizde içsel bir benzerlik (form eşitliği) sağlamak ki bu durum, kendimiz için hiçbir menfaat beklemeden, sadece ihsan etmek olsun. Bu saf, mutlak, özgecil hâle, "Lişma" (O'nun adına) denir. Kişi, bu duruma henüz yaklaşmamaktadır ve kişinin ihtiyacını geliştiren his; bu çalışmayı, Yaradan'ın rızası için değil, kendisi için bile yapmadığını görmesidir. Kişinin itilişi ve tereddüdü bu gelişim sürecinde o kadar büyümüştür ki bu, arka arkaya bir sağ elin, bir sol elin kişi üzerindeki etkisidir.

Bu, kişide bir hata olduğu için olmaz, gelişim mekanizması/sistemi/süreci bu şekilde inşa edilmiştir. Manevi çalışmada tüm engelleri, sadece mantık ötesi aşarak devam edebilir. Kişi için inşa edilen durum budur; yani kişi, bir şüpheyi aşıp da tatmin olmaz ve kendisini daha yakın hissedip haz almaz. Bu iki karışım, her zaman gizlilik ve gizlilik hissi yaratır ve kişinin manevi çalışmada ilerleyebilmesi, yani Yaradan gibi olabilmesi O'na yaklaşım bağ kurabilmesi, bulunduğu seviyenin üzerinde olduğu için, mantık ötesidir.

Ancak kişi her zaman mantık ötesi gidecek güce sahip değildir ve Allah korusun, Yaradan'ın yolundan sapmaya zorlanabilir ve hatta çalışmayı kendisi için bile yapmaktan vazgeçebilir. Ve kişi her zaman, kırıklığı bütünlükten daha fazla hisseder. Şöyle ki; düşüşler, yükselişlerden çok daha fazladır ve kişi, bu düşüşlerin sonunu görememektedir ve sonsuza dek edinemeyecek gibidir

ve görür ki; en ufak şeyi bile mantık ötesi aşmadan yapamamaktadır, ancak her zaman aşmamaktadır. Peki, tüm bunların sonu nereye varacak?

Bu, gizliliğin koşulu ve kişinin içinde körüklediği ihtiyaç hissi derecesidir. Son derece uç bir ifade hâline gelir. Şöyle ki; kişi bunu ne kadar çok isterse ve gerçekten çok arzularsa o kadar itildiğini, uzaklaştırıldığını hisseder. Bu davranış şekli, ebeveyn ve çocuk ilişkisinde de vardır; çocuklar büyüdükçe onlara daha geniş sorumluluk, hareket alanı ve özgürlük verilir. Bu durum, gelişim dönemlerinde kafa karışıklığına neden olur ve aslında ebeveynin, kasıtlı olarak kendisini uzaklaştırması söz konusudur. Bu, çocuğun gelişimine yönelik, sevgiyle yapılan bir davranıştır.

Peki, sonunda ne olacak? Bu iş nasıl mümkün olacak? Sonunda kişi; kendisine Yaradan'dan başka kimsenin yardım edemeyeceği sonucuna gelir. Bu durumda kişi, kalbinin derinliğinden samimi bir talep yükseltir ki Yaradan, kişinin gözlerini ve kalbini açsın ve Yaradan onu, kendisiyle sonsuz bütünleşmeye doğru yakınlaştırsın.

Sonunda olan şey bu... Kişinin içinde gerçek bir dua oluşur. Kişi, Yaradan'ı kandıramaz; yani bir şey söyleyip başka bir şey arzulayamazsınız. İşte, Yaradan, özellikle bu tür bir duaya hemen cevap verir, çünkü tüm realite ve gelişim sağlayan güç, bu koşullara karşılık verir. Yani yaratılan varlığın içinde bir şey

olmalı ki daha yüksek bir seviyenin etkisine fırsat verilebilsin. Bu fırsat, sadece derin bir ihtiyacın sonucu olabilir.

Dolayısıyla, kişinin yaşadığı tüm itiliş ve uzaklaştırılmalar, Yaradan'dan gelmektedir.

Bu demektir ki; kişinin itilme ve uzaklaştırılmaları kendisinin suçlu olduğu ve bunları aşacak kapasitesi olmadığı için değildir. İtiliş ve uzaklaştırılmalar gerçekten Yaradan'a yakınlaşmak isteyen kişilere verilir. Kişinin aza tamah etmemesi, küçük bir çocuk gibi kalmaması ve "Yaptıklarımın Allah'a şükür, zaten dini vecibelerimi de yapıyorum daha ne yapabilirim ki?" dememesi içindir.

Yaradan'ın kişiyi uzaklaştırması, geri itmesi, özellikle verilen bir koşuldur ki kişi, bir yerde saplanıp kalmasın. Örneğin; bir his içerisinde, bir nosyonda veya bir inançta, yani realitede bir çocuk gibi kalmasın, "Nasıl olsa Yaradan var ve her işte bir hayır vardır, ben de O'ndan bir şeyler istersem belki, bana yaklaşımını değiştirir ve bana iyi davranır ve bu kötü durum geçer" demesin.

Bir çocuk da ebeveynlerine yaklaşımında böyledir ve durumu bu şekilde kontrol altına almaya çalışır. Bir çocuk, anne ve babasının ona olan sevgisinin kalitesini etkilemek ve arttırmak için ne yapabilir? Fiziksel dünyamızda bile, bir anne veya babanın çocuklarına olan sevgisi, çocuğu tümüyle sarar.

Dolayısıyla, o sevgide değişen bir şey yoktur, sabittir. Bu yakınlaştırma ve uzaklaştırma eylemleri, bizim de çocuk gibi kalmamamız ve bizleri, manen yetişkine çevirmek içindir. Ve kişinin, sadece gerçek bir arzusu var ise Yukarıdan yardım görür.

Koşul bu. Sadece kişinin gerçek bir arzusu var ise Yukarıdan yardım görür. Yaradan'ın kişiye yaklaşımı değiştiğinden değil, kişinin Yaradan'a olan ihtiyacı değiştiği için. Arzu bir kap (Kli), bir alıcıdır ve bu kabın içinde Yaradan ifşa olur. Bu bir kanundur. Gerçekleşir. Dolayısıyla, duaya cevap, tümüyle kişinin içindeki değişime bağlıdır.

Kişiye de sürekli, içinde bulunduğu her an hataları ifşa olur; yani kişinin çabasına karşı düşünce ve görüşler gönderilir. Bu, kişiye Yaradan'la bir olmadığını göstermek içindir.

Başka bir deyişle; bu itiş, kuşku ve uzaklaştırılma hissi, kişiye ait değildir. Manen yetişkin olma yolunda giden bir kişiye Yaradan'ın verdiği durumlardır. Özellikle de gizlilik, O'ndan gelir. Burada kişi, ne olursa olsun, geçmişten aldığı tecrübeyle kuşkularına karşı gelerek ilerlemelidir. Her şeyi, amaca yönelik bir araya getirmelidir. Bu, kişinin şu an içinde bulunduğu koşulu görmesi ve bunu mantık ötesi aşabilmesi içindir. Böylelikle, olduğu yerde takılı kalmaz ve bir sonraki adımında nerede olması gerektiğine dair ilerleyebilir ve "Yaradan'la şimdi bütünlük içindeyim, her şey yolunda, her şeyi biliyorum ve belli

bir seviye edindim” diyemez. Zira Yaradan, yarattığı varlığın Işık'la, tümüyle bağ kurmasını istiyor. Bu yüzden, bir sonraki seviyeye ne kadar benzemediğimizi görmeliyiz ki bu ihtiyacı tekrar, ilerlemek için inşa edebilelim.

Kişi aşabildiği kadar, kendisini Yaradan'la birlik içinde görenlerle kıyasladığı zaman, Yaradan'dan çok daha uzak olduğunu görür. Ve kişinin her zaman, şikâyet ve talepleri vardır ve Yaradan'ın kendisine yaklaşımını ve davranışını bir türlü haklı görememektedir. Kişi Yaradan'la bir olmadığı için de hüznüldür, ta ki Yaradan ile hiçbir bağı olmadığını hissedene kadar.

Kişi durumunun değiştiğini görür. Etrafındaki kişilerin tatmin olduğu şeylere, kendisinin tamah edemediğini görür ve tam bir hazırlık noktasına gelir; yani tam çaresizlik ve tam kuşku. Olan şeylerden biri budur ve bu, kişi için bir hazırlıktır. Bu çaresizlik, kişinin manevi amacına yöneliktir, önemi olmayan dünyevi koşul ve hâline yönelik değildir. Yaradan'la bütünleşmek olan niyetine göre, kişi görür ki bu, kapasitesinin ötesindedir. Yani yaratılışı, doğası, yaptıkları ve aklının işleyişi tümüyle almaya odaklıdır ve bu durumdayken asla amacına ulaşamaz.

Bazen, kişinin anlık olarak canlanmasını sağlayan Yukarıdan uyandırılma olsa da, sonra kişi yine kara bir deliğe düşer. Ancak bu durum, kişinin kendisine sadece Yaradan'ın yardımcı olup yakınlaştırabileceğini fark ettirir.

Kişinin aydınlanması bile işi tamamlamasına yetmez. Öyle bir noktaya gelmelidir ki Yaradan'a mutlak bir ihtiyacı, sadece Işık için bir gereksinimi olsun. Kişi, çalışması sonucunda kendi çabasıyla bir şeyleri başarabileceği nosyonundan, tümüyle kopma noktasına gelmelidir. Kişinin yaptığı herhangi bir şey yeterli olmaz, sadece arzuyu büyütmesi her şeyi değiştirebilir.

Kişi her zaman Yaradan'a tutunmaya çalışmalıdır, yani tüm düşünceleri O'nunla ilgili olmalıdır. En kötü hâlde olsa bile, içinde bulunduğu düşüştten daha büyük bir düşüş olmasa bile, O'nun alanından çıkmamalıdır. Kendisinin Yaradan'a tutunmasını sağlayan başka herhangi bir gücün olduğunu ve kendisine iyiyi ya da zararı getirebilecek başka herhangi bir şeyin olabileceğini düşünmemelidir.

Kuşkunun maddesi de budur; olanların başka bir nedeni varmış gibi düşünmek. Ben ya da dünyada olanlar ya da çevremdeki faktörler beni engelliyor gibi düşünceler, sanki Yaradan'dan başka bir güç varmış gibi bir düşüncede olmaktır.

Kişi, Öteki Taraf denilen Sitra Ahra'nın (kötü taraf/kabuklar), kendisine Yaradan'ın yolunda ilerlemekte engel olduğuna değil, her şeyin sadece Yaradan'dan geldiğine inanmalıdır. Baal Şem Tov şöyle dedi: "Her kim dünyada başka bir gücün (kabuklar/Sitra Ahra) olduğunu söylerse o kişi diğer tanrılara hizmet ediyor demektir." Esas günah, bunu düşünmek değildir; böyle bir şeyin var olduğunu düşündürmektir.

Günah; kişinin amacı bırakması, kendisini yoldan çıkararak başka bir şey olduğuna inanması, karar verirken sadece bir güç olmadığı, her şeyin Yaradan olmadığı düşüncesidir. Dahası, her kim “insanın kendi otoritesi var”, “dün ben kendim, Yaradan'ın yolunda gitmek istemiyordum” derse, bu da, dalalet içinde olmaktır. Yani dünyayı sadece Yaradan'ın yönettiğine inanmamaktadır.

Bunların hepsi; sahip olduğumuz tüm düşünceler, tüm hisler ve bunlara göre yaptığımız tüm seçimler, Yaradan'la form eşitliğine gelene kadar, maneviyatı hissedene kadar içimize yerleştiriliyor. Bunların hepsi Yaradan'ın yaptığı şeyler. İnsanın bunda hiçbir otoritesi yok. Sadece arzusunda, kabını büyütmede ve Işık'a olan ihtiyaca yönelik gerçek duada insanın eylemi var ve bu, yükselmesi için bir gereklilik.

Bir sonraki derste bu makaleye devam edeceğiz. Tekrar görüşmek üzere...

Ders 8 – Ondan Başkası Yok 2. Bölüm

Bu derste Kabalist Baal HaSulam'ın, "O'ndan Başkası Yok" adlı makalesiyle devam edeceğiz. Bu makale Kabala ilminin tüm metodolojisi ve erdemliliğini içinde barındırır. Tüm Kabalistik yazılar, kişinin manevi gelişiminin safhalarını anlattığı için 10. paragraftan ya da herhangi bir bölümden çalışmaya başlamamız önemli değil; zira yazılanlar her zaman bizi, alma arzumuzun bir ucundan diğer ucuna götürür ve bütün bir sistemi/realiteyi, Yaradan'ın gizliliği koşulu içindeyken açıklar. Dolayısıyla, nereden okumaya başladığımız önemli değildir. O yüzden, önemli olan sadece yazıların içine girmek. İçine girmek demek; yazarın düşüncesini hissetmeye, onun seviyesine çıkmaya çalışmak ve maneviyatı arzulamak demektir; kişi bu şekilde, içinde bulunduğu durumu hisseder ve yazıyı okuduğu yerde, yazılanlar ona konuşmaya başlar.

10. paragraftan başlıyoruz.

"Kişi her zaman çaba göstermeli ve Yaradan'a tutunmalıdır, yani tüm düşüncelerinde O olmalıdır. Şöyle ki; Kişi daha büyük bir düşünün olamayacağı en kötü durumda bile, O'nun hükmünden ayrılmamalıdır, yani onun kutsallığa girmesini engelleyen ve ona fayda veya zarar getirebilecek başka bir otorite olduğunu düşünmemelidir."

Kişinin tutunması gereken şey budur: olan her eylem, olan tüm olumlu ve sanki Yaradan'ı gizleyen koşullar, kişiyi tereddütle doldurup manevi yolunun kapalı olduğu hissine getirdiğinde, düşünceleri Yaradan'a tutunmalıdır; zira sadece Yaradan kişiye bu eylemleri yapabilir.

Yaratılıştta sadece tek aktör vardır. Kulağımıza ne tür bir şüphe fısıldarsa fısıldasın, bu aktör her zaman Yaradan'dır. Alma arzumuz bize ne derse desin; sanki etki yapan başka bir faktör varmış gibi, kişinin içinde veya çevresinde bir şey varmış da gelip problem yaratıyormuş gibi veya Yaradan'a karşı bir güç varmış gibi gelse de, kişi hep Yaradan'a tutunup O'nun alanında kalmalı ve Yaradan'la bütünleşme nedenini unutmamalıdır. Yani alma arzusunun fısıltılarına kanmamalıdır. Kişiye şüphe özellikle Yaradan'dan gönderilir.

Kişi asla, öteki tarafın (Sitra Ahra/kötü taraf) bir gücünün, Yaradan'ın yolunda gitmesine ve iyilik yapmasına engel olabileceğine inanmamalıdır; her şeyin sadece Yaradan tarafından yapıldığını düşünmelidir.

Ba'al Şem Tov şöyle dedi: Her kim dünyada bir başka güç olduğunu söylerse, yani kabuklar/Sitra Ahra, o zaman o kişi "diğer tanrılara hizmet ediyor" denir. Esas günah, kişinin dalalet içinde olması değildir; günah, kişinin Yaradan'dan başka bir güç olduğunu düşünmesidir.

Kabala'da günah, Yaradan'dan başka herhangi bir gücün olduğu düşüncesidir, yani Yaradan'dan başka bir gücün dünyada eylem yaptığına ikna olunmasıdır. Zira kişi, hayatta olan tüm olayları ve içinde yaşadığı hisleri her zaman Yaradan'la ilişkilendirmeye çalışmalıdır; olan her şey, her olay sadece Yaradan'ın eylemidir ve yaratılan sadece, olan olaylara reaksiyon/karşılık vermektedir ve buna, kişinin niyeti denir. Niyet, olayı nasıl değerlendirdiğimizdir ve kişiyi amaca, ya yakınlaştırır ya da uzaklaştırır. Amaçtan uzaklık mesafesi, her şeyi Yaradan'la ilişkilendirmesi, kişinin yolda O'na tutunuşunun ölçüsüdür ve uzaklığı, günah olarak nitelendirilir.

Dahası, her kim; “benim kendi fikrim, kararlarım ve yaptıklarım var” ya da örneğin; “dün benim canım Yaradan'ın yolundan gitmek istemiyordu” derse, dalalet içindedir ve günah işlemektedir. Yani kişi dünyayı, sadece Yaradan'ın yönettiğine inanmamaktadır.

Kişi; yaptığı eylemlerin, düşünce ve seçimlerin kendisine ait olduğunu ve kendi içinden böyle geliştiğini bile düşünse, kendisini sanki Yaradan'ın karşısında bir otoriteymiş gibi görüyor demektir ki bu, böyle değildir. Yaradan'a gelme arzusu bile, içimize Yaradan tarafından konuldu. O'nun sol eli bize, nasıl tereddüt ve şüphe getiriyorsa sağ eli de, sanki biz O'na yaklaşmayı seçiyormuşuz hissi verir. Eylemin kendisi, Yaradan tarafından itildiğimiz veya yakınlaştırıldığımız hissi,

ilerleyişimiz açısından bir faktör değildir. Tüm olay, olan her şeye yaklaşımımız -ki bu yaklaşım, aslında özgür olduğumuz nokta-, bağımsızlığımız ve Yaradan'a olan benzerliğimiz ifşa olup gelişir; ama bu gelişim, eylemlerimiz için geçerli değildir. Dışımızda ve içimizde algıladığımız her şey, aslında yanlış algılayışımızın bize görünümü. Olanların tümü, Yaradan'ın yaptıkları ve bizler sadece hemfikiriz. Bizler de bunun, genel olarak böyle olmasını isteyerek mutlu olup mutluluğu da bu bilgelikle Yaradan'a geri yansıtabiliriz.

Ancak kişi bir günah işlediğinde, elbette pişmanlık duymalı ve günah işlediği için üzülmeli, ancak burada acı ve hüznün doğru bir sıralamada olması gerekir: kişinin üzülmesi gereken nokta, günahın nedenini nereye koyduğudur.

Kişi o zaman üzülüp şöyle demeli: “Bu günahı ben işledim, çünkü Yaradan beni yüce bir histen düşürüp pisliğin içine attı, lağımın içine, pisliğin olduğu bir yere.” Bu şu demektir: Yaradan kişiye, pisliğin içinde eğlenmek ve pisliğin havasını solumak için bir arzu verdi.

Eğer kişi bu seçimi kendisinin yaptığı hissinde olursa, yani kendisinin kötü bir şey, kötü bir seçim yaptığını düşünürse ve Yaradan'a doğru ilerlememeyi de kendisinin seçtiğini, alma arzusunu tatmin etmeyi istediğini ve bunun yerine, Yaradan'ın yolunda ilerleyip ihsan etme arzusunu geliştirmesi gerektiğini ancak bu konuda başarısız olduğunu sanırsa; bu durumda da

sanki kendi otoritesi varmış gibi düşünüyor demektir. Bu, kişinin suçu değildir. Suçlayacak kimse yok. Eylemde hiçbir sorumluluk yoktur; sorumluluk, niyettedir. Burada da bahsettiğimiz şey; kişinin içselliğinde olan bir his, yani insanların dışarıda, yasalara aykırı şeyler yapmalarından bahsetmiyoruz. İhsan etme niyetini tutmanın yanı sıra, kişinin içselliğinde yaşadığı hislerden aldığı tecrübeyle attığı adımlardan bahsediyoruz. Her iki yöne gitme arzusu da, her halükârda Yaradan tarafından veriliyor. Bu durumda kabahat kişide değildir.

Ve bazen kitaplarda yazdığı gibi, şöyle de diyebilirsiniz: adam bazen bir domuz olarak yeniden bedenlenir, yani daha önce kötü ve pislik olarak tayin edip bir kenara attığı arzularının içine geri dönüp, haz alıp onların içinde kendisini canlandırmak ister.

Şunu tekrar hatırlatmakta fayda var: tüm Kabalist kitaplar dalların dilinde yazılmıştır. Tekrar bedenlenmek, yani reenkarnasyon geçirmek; belli bir arzuyu, belli bir hazla ilişkilendirip kullanmak demektir. Yani bu yazıda, bir şeyin olmasındaki nedendir. Dolayısıyla, eğer kişi, bir domuz olarak yeniden bedenlenirse dendiğinde, insan seviyesinden alçak bir seviyede olduğu anlamına gelmektedir. Kişisel tatminin en alt seviyesinin arzusudur. Aynı zamanda kişi, amacının hayvansal arzularının üzerinde olduğunu; yani insan seviyesine ait bir

arzuda olduğunu bilmektedir. Kişinin insan seviyesi, ruhunu geliştirdiği seviyedir ya da maneviyat. Ancak kendisini, önceden amacının dışında tayin ettiği arzuların içinde, haz almaya çalışırken bulur. Bunu yapan hâlâ insan değildir: “Yaradan beni pislüğün olduğu bir yere attı.”

Koşulların ne olduğuna dair endişe etmeye gerek yok. Yapmamız gereken tek şey, Yaradan’la ilişkilendirmektir. Yükselme noktamız bu ilişkilendirmededir. Yani manen ilerleyiş, bu koşuldadır, dışsal eylemde değil.

Aynı zamanda kişi, yükselişte olduğunu hissedince ve manevi çalışmada tat alınca şunu dememelidir: “Şimdi Yaradan’a inanmanın değerli olduğunu anlıyorum ve bu çalışma buna değer.” Bununla birlikte, Yaradan’ın alanından ayrılmamaya dikkat etmeli ve “Yaradan’dan başka bir güç bana etki ediyor”, dememelidir.

Uyandırılışlar, düşüşler kadar büyük bir problemdir; çünkü tatmin olma hissi vardır. İlerledikçe içimizde ifşa olabilecek problem; tatmin olduğumuz bir seviyedeysen orada kalma tehlikesidir. Kişi bu durumdayken Yaradan’la bağıni kaybedebilir. “Şimdi belli bir edinimim var, aklımı bilgiyle doldurdum” diyebilir, çünkü kişi, Kabala çalışmaya başladığı zaman çok daha akıllı olur. Çünkü sistemin işleyişini görmeye başlar. Hemfikir olduğunuz için, sistemin tüm aklını kendinize entegre etmiş olursunuz. Ancak bu, kişiye, başkaları üzerinde

herhangi bir avantaj sağlamaz. Manevi çalışmada özel bir yetenek ve beceri ile ilerleyemezsiniz. Özel bir yeteneğe gerek yoktur. En basit kişi, doğru yaklaşımla en üst seviyeleri edinebilir. Kişinin uyandırılmasıyla bir şey anladığını sanması, “başka tanrılara tapmak” olarak bilinir. Yani bu, Yaradan’dan başka bir gücün var olduğuna inanmaktır.

Kişinin her uyandırılışı kişinin yaptığı bir şeyle ilgili değildir; Yaradan yaptığı içindir. Yaradan’ın sağ eli, kişiyi çekmiştir.

Ancak kişinin Yaradan’ın gözünde olumlu ya da olumsuz görünmesi, kişinin kendisine bağlı değildir; her şey Yaradan’a bağlıdır. Ve kişi dünyevi aklıyla Yaradan’ın şimdi kendisini sevip yakınlaştırmasının ve sonra da sevmeyip uzaklaştırmasının nedenini anlayamaz.

Aslında bu da ana problemdir, çünkü iyinin, kötünün ve olanların nedeni, algılarımızda alma arzumuza göre programlıdır. Bu da aklımızdan ibaret eylemin arkasındaki gerçeği bizden gizlemektedir. Şöyle ki; düşünce, Yaradan sevgisi ve eylemin, kişiye hem sol hem de sağ el ile verilmesi, kişiyi hem uzaklaştır hem de yakınlaştırır. Ve bunu, gizli olan bu sistemi kullanarak yapar. Bizden gizli olan şey, Yaradan’ın iyiliği ve bu iyilikle olan bağımızdır. Yaradan’la olan bağımız, sadece iyiliğini algılayabildiğimiz kadardır. Buna “ifşa” denir. İfşa, sadece Yaradan’ın niteliğini ifşa etmektir ki bu da, karşılıksız sevgi niteliğidir.

Kişi, Yaradan yakınlaştırmadığı ve Yaradan'a uzak olduğu zamanlarda kendisi için üzülmemelidir, çünkü bu durumda, kendisi için alıcı olur ve her kim, kendisi için alırsa Yaradan'dan ayrı olur.

Kişinin düşmesi ve uzaklığı hissedip; “Bunu başaramayacağım, bu benim için iyi değil, bu dilediğim gibi gitmiyor,” demesi durumunda, ihsan etmeye gitmeye ters bir durum söz konusu olur. Bu, kişiyi Yaradan'dan ayırır. Yaradan'dan ayrılmamızın ana koşulu zaten bu eylemdi; alma arzumuz bizi Yaradan'a zıt bir duruma getiriyordu. Dolayısıyla, Yaradan'a yönelik probleminin olduğu düşüncesiyle kişi, bağ kurmayı da asla edinemez.

Pişman olması gereken durum; Yaradan'ın mevcudiyetinin hissedilememesi, yani Yaradan bu durumdan mutsuz olduğu için pişmanlık hissetmesi olmalı.

“Kişi bunu küçük bir organı ağrıyormuş gibi hayal etmelidir. Acı, öncelikle akılda ve kalpte hissedilir. Kalp ve akıl insanın bütünüdür. Kişinin tek bir organındaki acı hissi, tüm bir beden acı içinde olduğu duruma kesinlikle benzemez.”

Kişinin acısı da, Yaradan'dan ayrı olunca bu şekildedir. Zira kişi de Yaradan'ın bir parçasıdır ve aslında Yaradan'a yönelen kişilerin toplamı, Yaradan'ın ifşa olduğu yerdir. Dolayısıyla, bir parçanın hissedilişi, tüm genel ızdırabın acısına benzemez. Yani

Yaradan kendisinden ayrı olan ve ihsan edemediği parçalar için üzgündür.

Ve şu sözlerin anlamı şöyle olabilir: Adam pişmanlık duyduğunda, Yaradan der ki; “Benim aklımda değilsin.” Kişi, Yaradan’dan uzak oluşunun hüznünü, kendi hüznü olarak ilişkilendirmezse kendisini kişisel sevginin tuzağı içine düşürmekten alıkoyar ki kişisel sevgi, Yaradan’dan uzak olmaktır.

Kolektif tek bir ruh vardır ve bu ruha, yaratılan ilk varlık denir. Adam HaRişon (İlk İnsan), yaratılan orijinal ruh, tek varlık... Ayrı olmanın acısı, yaratılışın içinden hissedilir -ki yaratılan bu tek ruh, genel ruh olarak bilinir-. Bu acı, yaratılışın her seviyesinde hissedilir. Sadece insanlar acı çekmiyor. Kolektifin tümü, Yaradan’ın varlığından mahrum olduğu için, genele yönelik düşüncesizliğimiz her seviyede hissedilmektedir. Tüm işleyişimizde tıpkı bir bedendeki organ gibi davranmalı ve tüm beden ve sistemin iyiliğini düşünmeliyiz. Hüznümüzü ve bütünlük hissinden uzaklığımızı, tüm genel sistemin/bedenin hüznü olarak düşünürsek, sadece kendimizi düşünmemiş oluruz ve böylelikle, kişisel sevgi içine düşme hatasından kendimizi alıkoyarız.

Aynı koşul, kişinin kendisini Yaradan’a yakın hissettiği zaman da geçerlidir. Yaradan’ın gözünde iyi olduğu zaman mutludur. Kişi kendisine, mutluluğunun nedeninin, genel bedene/sisteme

mutluluk verdiği için olduğunu söylemelidir. Kişi bu durumda, parçaları Yaradan'a yakınlaştırmış olur.

Bu madalyonun öteki tarafıdır.

Ve kişi, Yaradan'ın, genel içinde mutluluk olarak hissedilebilmesine katkı sunduğu için mutludur. Dolayısıyla, kişinin mutluluğu kendisi için değildir. Elbette mutluluğu ve tatmin olmayı, yakınlığı hisseder ama bu, kişisel tatmin uğruna değildir. Ulaşmaya çalıştığımız seviye bu olmalıdır ve Lişma (O'nun için) denilen koşul budur. Yani manevi çalışmasında; “kendim için değil”, Yaradan'ın rızası için koşulu kişinin amacı olmalıdır. Bu çalışma, bizi bunu yapmaya getirecek ve sevap denilen şey de, aslında bu koşuldur. İnsanın mutluluğu, tüm hayatı ve insanoğlunu bütün olarak doldurma çabası ve tüm yaratılışın manen bağ kurmasına yönelik çalışması, herkesin bütünlüğü için yapılan bir eylemdir. Amaç budur. Bu yüzden; kişinin yaklaşımı, aynı Yaradan'ın yaklaşımı gibi olur ve bu arttıkça ve yükseldikçe, daha çok bağa ve bütünlüğe gelinir.

Alma arzusu insanın yapısı olduğu için, gerekli olan bir faktördür. Kişinin içinde var olan şeylerin dışındaki her şey, Yaradan'la ilişkilidir. Biz alma arzusuyuz. Bundan kaçış yok. İşimiz, alma arzumuzu nasıl kullanacağımızla ilgilidir. “Bu, kişinin tümüdür.” Ve alma arzusuna, yani yaratılan varlığa ait olmayan her şey de Yaradan'dır. Tüm eylemler, dışımızda hissettiğimiz her şey, Yaradan'ın realiteyi idare edişidir ve

amacı; hepimizi, mutlak mutluluk olan Yaratılışın Düşüncesi'ne getirmektir.

Ancak, alma arzusu, ihsan etme formuna çevrilip ıslah olmalıdır. Alma arzusunun aldığı haz ve mutluluk, aşağıdan yukarıya mutluluk getirme niyetiyle olmalıdır. Zaten yaratılışın amacı da buydu: O'nun yaratılanlarına mutluluk getirmek. Bu da, Yaradan'ın varlığından alınan mutluluk olarak bilinir. Yaradan'a mutluluk vermek bu anlamdadır; genele mutluluk vermek de aynı tanımı içerir.

Bu nedenden dolayı kişi, Yukarıya nasıl mutluluk verebileceğini araştırmalıdır. Her zaman Kralın sarayında ve hazineleri arasında olmayı arzulamalıdır.

Kralın hazineleri nelerdir? İhsan etme seviyelerinin daha üst seviyeleridir. Yani Yaradan'a, tüm evreni hareket ettirene daha çok benzemektir. Bu koşul, Yukarıya memnunluk getirir. Dolayısıyla, kişinin tüm özlemi, Yaradan için olmalıdır.

Ve makalemiz burada sona eriyor.

Tüm manevi çalışma bu. Bu çalışmada da kişinin, hayatta olan her şeye yaklaşımını doğru bir şekilde nasıl geliştireceğine ve daha geniş bir realiteyi nasıl algılayacağına dair tavsiyeler bulunmaktadır.

Şamati (Duydum) adlı kitap muazzam derin makalelerle ve güçle doludur ve kişi bu makaleleri defalarca okuyabilir. Her okunuşta tümüyle farklı bir derinlik edinilir. İlerideki derslerde bu kitaptan yine makale çalışacağız.

Bizlere katıldığınız için teşekkür ederim, tekrar görüşmek üzere...

Ders 9 – Özgür Seçim 1. Bölüm

Bu derste, “Özgür Seçim” konusuna değineceğimiz iki dersten birincisini işleyeceğiz. Bunun ne olduğuna ve hangi koşulda özgür olduğumuza bir bakacağız.

Özgür seçim, son derece önemli bir konudur. Yeni başlayan öğrencilere, maneviyatın temel prensipleri üzerine canlı dersler verirken özgür seçimle ilgili birkaç soruluk bir anket veriyoruz. Böylece, ders sonrasında algılarının değişip değişmediğini ölçebiliyorlar.

Sorulan sorulardan bir tanesi de; “özgür seçimim hayatta nelerde?” Öğrencilerin çoğu, aslında hemen hemen hepsi; “istediğim her şeyi seçmekte özgürüm” diyor, çünkü içinde buldukları algı seviyesi bu şekilde, yani her türlü şeyi seçebileceklerine inanıyorlar. Bu doğru, çünkü bu seviyede Yaradan bizden tümüyle gizlidir. Başka bir deyişle; içinde bulunduğumuz koşulları yöneten kanunları algılamıyoruz. Ancak özgür iradenin, özgür seçimin nerede olduğunu bilmek çok önemli, çünkü hayatımızın büyük bir bölümünü, hatta tümünü, bize göre özgürce inşa edebileceğimiz bir şeye çaba sarf ederek geçiriyoruz ve sanıyoruz ki bu, özümüzün özgür ifadesi ve istediğimiz şeyi veya kendimizi bu şekilde inşa etmeyi biz seçtik. Belki de, bazı insanlar için bu, maneviyatta bile böyle

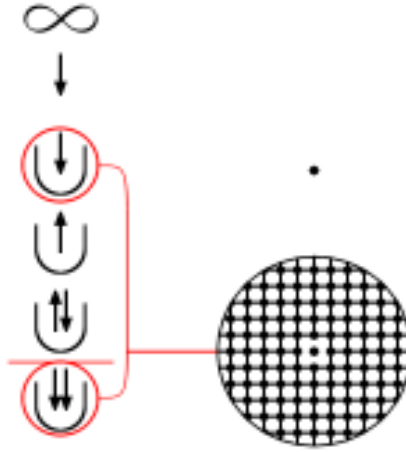
olabilir; başkaları için ise farklı bir şey. Ancak kişi, özünde olan bir şeyi, “ben”inin ne olduğunu bilmeden nasıl ifade edebilir ki? “Ben”ini aramak, aslında kişinin özgür olduğu noktayı aramasıdır. Ben olmayan bir şey tarafından sınırlanmamak, “ben” dışındaki güçler tarafından zorlanmamak, hayatımı kendi arzuladığım şeylerin yolunda yönlendirmek ve arzuladığım sonuca ulaşmak.

Önceki derslerde yaratılışın tüm yapısında bulunan iç ve dış güçlerden etkilendiğimizi öğrendik. Bu, iç ve dış parametreler, üzerimizde sürekli etki yapar. İçimizde bizi etkileyen o iç parametre, kişinin haz peşinde gitmesi ve ızdıraptan kendisini uzak tutması programıyla çok dar bir şekilde çalışır ama asıl programımız da budur. Ancak bu, doğamızı içeren alma arzumuzu küçümsüyoruz. Olan bitene karşılık verişimiz açısından o kadar güçlü ki; aslında her koşul karşısında bu programla çalışan bir robot gibi davranıyoruz. Seçim yaptığımızı sansak bile bu parametrelerin dışında yapamayız ve her zaman, ya haz almaya doğru ya da acıdan kaçmaya yönelik davranırız. Ek olarak yaptığımız her şey, egoist bir neden için yapılır, nasıl görüldüğü dışarıdan hiç fark etmez.

Egoizmimizin, hayatımızın her noktasında bizi ne kadar kontrol ettiği barizdir; bunu anlamak için, insanların aralarındaki ilişkilere bakmanız yeterlidir. Dışarıdan her şey çok hoş görünür, ama gerçekte olan şey şudur: her türlü verme

eyleminin arkasında, kişinin kendisini tatmin etmeye yönelik bir hesabı vardır. Örneğin; büyük maddi bağışlar, kişisel yardımlar, fakir ve hastalara yardım etmek için yapılan eylemler bile, kişinin bu eylemlerden alacağı mutlulukla ilgilidir ve kişi, alma arzusu ile yaşadığı sürece, hesap da vardır. Bu hesap, ya diğer insanlardan alacağı saygı, itibar ya da diğerlerinden daha üstün olduğu hissinden alacağı hazla ilgilidir. Yaptıklarını hiç kimse bilmese bile, bu hisler kişinin içinde olur. Yani her zaman, alma arzumuzu hazla doldurma yolunda bir hesap yapılmaktadır. Her şeyi bu program yönetir ve bir koşuldan diğerine, içsel haz ölçümüne göre hareket ederiz.

Dış parametre ise çevremizdir. Çevremiz, gelişimimizin tüm safhalarını içinde barındırır, ta ki bu ana kadar. Yaşadığımız her şey ona dâhildir. Şu an kendimizi içinde bulduğumuz koşul da dâhil. Şimdi de, içinde bulunduğumuz koşula göre geçirdiğimiz safhaların üzerinden bir geçelim.

Şekil XIV

Orijinal hâlimizde, yaratılan bir varlık olarak ilk yaratıldığımızda, Direkt Işık safhalarında Yaradan'a yönelik sadece bir ruh vardı ve aralarındaki bağ sınırsızdı. Bu, kolektif ruh olarak bilinir ya da Adam HaRişon dediğimiz İlk İnsan. Aslında içinde yaşadığımız koşul da budur, ama içinde bulunduğumuz gerçeği algılama niteliğimizi kaybettik.

Gelişim safhaları vasıtasıyla bu hâl, giderek alçaltıldı ve gelişim, ihsan etme niteliğine yönelik olmadı. Bu, alma arzusunun gelişimi olarak bilinir ve sonuç itibarıyla bağımsız arzusu olan bir varlık hâline gelir.

Tecrübelerimize bu gelişim şöyle yansır. (Birinci safhaya bakınız.) Bu safha 600 bin bağımsız parçadan oluşan bir kafes gibidir, her biri bir ruhtur ve hepsi birbiriyle ilişkilidir. Her birinin diğeriyle olan ilişkisi ve aralarındaki etkisi muazzam bir güçtür. Aslında her biri birbiriyle ilişkilidir, tıpkı ilk yaratıldıkları hâllerindeki gibi, ancak her bir parça, bu bağ bilincini kaybetmiş durumdadır. Bu parçalarda yapılan herhangi bir şey, yani bireysel bir arzu, diğeri parçalarla arasında bulunan bu bağda hissedilir. Şöyle ki; her bir parçanın içsel parametresinin etkisi tüm sistem içerisinde hissedilen muazzam bir etki oluşturur. Dolayısıyla, sistemde bireysel olarak işleyen hiçbir şey yoktur. Biz, bireysel olduğumuzu hissettiğimizden dolayı bireysel varmış gibi algılıyoruz, çünkü hislerimiz, içinde bulunduğumuz koşulu gerçekte algılamamaktadır.

Aramızdaki bağı hissetmek yerine, hissettiğimiz şey aslında şöyle bir şey: kişi, diğeriilerinden bağımsız olarak var olduğu hissinde, başkalarını kendisi için kullanan birisi. Aslında kendimizi bu şekilde, hiçbir şeye bağlı değilmiş gibi hissediyoruz. İşin gerçeği, bu kolektif ruh, çevremiz ve toplum olarak üzerimize büyük bir baskı yapmaktadır; yani çevremizdeki her şey bizi etkilemektedir. Hissettiğimiz şeylerin çoğu buradan gelir.

Gördüğünüz gibi her yönden etkileniyoruz; hem içeriden hem de dışarıdan. Ancak özgürlük, bu materyal dünyada bile edinilebilir bir şey. Hem de, bu hayat dönemimizde; yani dinlerin dediği gibi, ölümden sonra gidilecek bir yerde değil. Ancak bu, çok özel bir çaba gerektirir ve amaç, doğamızın üzerine çıkmaktır. Bu konu, çalışmaya devam ettikçe netleşecek.

Doğal dünyada nasıl oluyor bir bakalım. Hayvanlar, kölelik koşulundan ne kadar nefret edildiğini bize örnekliyor; özgürlüklerinin kısıtlanmasından nefret ederler. Eğer bir hayvanı, özellikle de vahşi bir hayvanı alıp kafese koyarsanız, genellikle zayıflar ve zamanla ölür. Evcil hayvanlarımızla bile ortak bir anlayış içerisinde yaşıyoruz. Özgürlüklerinin sınırlanmasına karşılık yiyecek, barınak, ilgi ve bakım vererek onların da alma arzularını tatmin ediyoruz. Aksi hâlde, onların, özgürlüklerinin sınırlanmasından başka bir şey olmadığını görürler. Doğa bu şekilde yaratılmıştır. Özgürlük, büyük bir güçtür ve her şey bu yöne doğru yönetilmektedir.

Hayvanlar, doğanın kanunları dâhilinde yaşadıkları için hiç hata yapmazlar. Örneğin; bir kedi masaya ya da duvarın üzerine sıçradığı zaman, -yavaş çekimlerde daha net görebilirsiniz-, sanki bir noktada kaldırıldığı hissi vardır ve tam olarak da atlaması gereken yerin üzerine atlar. Hayvanlar hata yapmazlar

çünkü bilgiyle ilerlemez, kişisel olarak herhangi bir durumu değerlendiremezler.

Yeni doğan bir hayvan hangi yiyeceğin kendisi için iyi olduğunu bilir; nerede bulacağını da bilir. Bunların hepsi içgüdüsel, bilgisel değil. Her şey hayvan için hazır bir hâldedir. Bir hayvan hata yapıyor gibi görünse bile yaptığı hata değildir. Örneğin; bir diğer hayvanı avlayıp yemek, hangi hayvan için hata ki? Yiyen için mi, yoksa yenilen için mi?

Hata olarak gören biziz, çünkü ne de olsa, kısmi olarak hayvansal hayatımızın içindeyiz. Hayvansal seviyeye ait bir parçamız var. Sistemin tümünü dışarıdan göremiyoruz ve sanıyoruz ki; biri kazanıyor ve diğeri kaybediyor. Ancak hayvanlar, tam anlamıyla doğanın içinde, tıpkı bir beden içindeki hücreler ya da bedende bulunan bir organ gibi, doğanın bir parçası olarak, sistemin içinde çalışmaktadırlar. Sistem sadece tüm bedenin var oluşu için işlemektedir, kendi mevcudiyetleri için değil. Bu koşula, ne zaman yaşayacağı ve ne zaman öleceği dâhildir ve hayvan, doğanın entegre bir parçası olduğu için buna razıdır ve bununla hemfikirdir.

Gördüğümüz gibi, her seviyede, her şey önceden tayin edilmiştir. Aslında “içgüdü” dediğimiz şey, bu seviyede önceden tayin edilmiştir.

Bir hayvanın koşuluna bakıp -en azından bir biyolog bakabilir-, coğrafik ve mevsimsel olarak inceleyip hayvanın yaşına ve çevresel koşullarına göre bir sonraki hâlinin ne olacağını etkileyen faktörleri bilebiliriz. Ancak bunu, kendimiz için söyleyemeyiz. Bunu görememe koşulunda, “özgür seçim” konusuna geliyoruz. İnsan için özgür seçim, bilgi yetersizliğinden ibaret; tam anlamıyla cehalet, çünkü üzerimizde etki eden şeyleri görmüyoruz. Sanıyoruz ki; hayatımızda olan şeyler hasbelkader veya öylesine başımıza geliyor. Ya da başımıza gelenleri kader olarak nitelendiriyoruz ve herkesin kişisel karşılıklarla hayatını yürüttüğünü ve yolunu tayin ettiğini sanıyoruz. Bu durum, bize etki eden şeyi algılayamadığımızdan kaynaklanıyor.

Dolayısıyla, bulanık ve tanımlayamadığımız bir özgür seçim hissimiz var. Bu yüzden de, bir sürü farklı metodda özgürlük arıyoruz. Bu gelişimin en güzel örneğini de, politik sistemlerin evriminde görüyoruz.

Toplumsal yapılarda olan şey şu: birtakım sıkıntılardan ve sınırlamalardan dolayı, arzularımızı tatmin edememeye gelene kadar, her şey iyidir. Sanki sistem başarısız olmaya başladığı zaman, içinde bir devrim olmaktadır. Değişim gerekli olur, çünkü dışarıdan bir nevi baskı hissedilmektedir. Bu şekilde, birçok sistemin sonradan dağıldığını görüyoruz. İlk çağlarda avcı ve toplayıcı bir toplum hayatı vardı, sonra bu yetmedi ve

diğer arzularımızı tatmin etmediği için çağdan çağa genişleyen bir organizasyon yapısı devam etti. Kabilelerden demokrasiye kadar, bir dizi gelişim safhasından geçtik. Sürekli yeni yapıların geliştirilmesi, egoistik gelişimimizin bir sonucudur. Bu süreçten geçiyor olmamıza rağmen tüm süreç, önceden tayin edilmiştir. Buna göre de, mevcut doğamızın gelişiminden dolayı, asla özgürlüğe gelemeyiz. Özgürlük denilen o nokta veya yer, bu yüzden yok.

Özgürlük denilen bu nosyonun, o kadar da geniş olmadığını söyleyebiliriz. Bunu tayin eden, aslında çok ufak bir nokta ve yaşadıklarımız arasında son derece küçük bir şey. Ancak, çok küçük bir nokta olmasına rağmen son derece güçlü ve gerekli olan her şeyi de içinde barındırmakta.

“Maneviyatta baskı yoktur” diye bir kanun vardır. Maneviyata, özgür seçim olmadan ulaşmak mümkün değildir. Başka bir deyişle; bir Kabalist, öğrencisine şunu veya bunu yap, diyemez. Manevi ilerleyişte, yolun her adımı özgür seçimle atılmalıdır. Kişi, bu yolda kendisini özgür hissetmelidir. Manevi gelişimde, her ileri adım özgürce olmak zorundadır ve hatta amaç da, özgürlük olmalıdır. Sistem bu şekilde yaratıldı ve içinde böyle ilerlemeliyiz. Yani kişi, sadece arzularına göre seçmelidir. Ancak soru şu: “Arzularımız nereden geliyor ve hangi arzu bana ait?”

Biz bu hayata “monte ediliyoruz”. Kendinizi sizin seçmediğiniz bir ailede buluyorsunuz. Dolayısıyla, üzerinizde bir sürü etki var. Tüm karakter ve kişiliğiniz, değerleriniz, anne ve babanız, içinde bulunduğunuz toplum, okulunuz, arkadaşlarınız; değer verdiğiniz şeylerden hayallerinize kadar, kısaca sizi geliştiren tüm faktörler, sizi siz yapan her şey, sizi kısıtladığını düşündüğünüz şeyler bile, sizin için o ortamda tanımlanmış durumda. Genç biri olarak başkaldırabilir ve asilik yapabilirsiniz ama bu da özgür bir davranış değil; sadece, önünüzdeki hayat koşullarının sunulmasının sonucu, çünkü hayatınızda size etki eden şeyleri siz tayin etmiyorsunuz, olaylara, seçenekleriniz arasından seçim yaparak karşılık veriyorsunuz. Başka bir deyişle; eğer hayatınızın nasıl olacağına dair bir hayal kuracak olursanız, hayaliniz, önünüzdeki mevcut seçenekler arasından vereceğiniz karara bağlı olacak. Tıpkı bir menüden yemek seçmek gibi. Hatta okuldan, anne ve babanızın evdeki etkilerinden ayrılıp kendi hayatınızı kurmak için adım attığınızda bile, göreceğiniz şey, toplumsal tüm faktörlerin sizi etkilediği olacaktır.

Bize reklam olarak aktarılan şeylere değer veriyoruz. Eğer başka bir şeye değer vermek istersek, o da menüden seçilecek. Bu, içsel programımız gereği, bize daha fazla haz/tat/mutluluk verebilecek olan, arzulanan şeyi seçmektir; yani tatlı ve acı arasındaki bir seçim programıdır ve seçimi, toplumun bize sunduğu seçenekler arasından yapıyoruz.

Böyle bir programa göre sürekli seçim yapma koşulundaysam buna özgürlük diyebilir miyiz?

En özel his ve düşüncelerimiz bile -ki genetik bilimi vasıtasıyla bu konu açıklanmaktadır; bize ait bile değil-, önceden belirlenmiştir. Kişinin uyuşturucu ya da alkol alma eğiliminden, doğasının herhangi bir suça eğilimli ya da yasalara uyan bir insan olmasına, hatta dinciliğine kadar; beynine etki eden probelerle bu eğilimler verilebilir.

Peki, bireysel olarak “ben” diyebileceğim bu özgür arzular nerede? Bu doğal bir bilim ve bize, egoist doğamızda her şeyin ne kadar zaman önce programlı olduğunu gösteriyor. Kabala bize, bunun ötesindeki manevi genetik yapımızı da gösteriyor. Bununla birlikte; sadece bir hayatta değil, birçok hayatta ve her hayatın birçok zaman diliminde, sistematik gelişimimizde katman katman, Reşimot olarak bilinen ruhumuzun kökünden, bu dünyaya inerken geçirdiğimiz tüm izlenimlerin organize edildiği hâlini de ifşa etmektedir.

Peki, eğer her birimiz, egoist program dâhilinde, kendimizi hazla dolduran ya da manevi gelişimi gerçekleştiren robotlarsak, bu sistem içinde özgürlük nerede? Kişinin “ben” denilen, özgür olabileceği bir nokta var ama her şeyde değil. Tümüyle bizi içten ve dıştan geliştiren güçlerin kontrolü altındayız. Kabala’da, yaratılıştan sahip olduğumuz ve iç doğamız olan alma arzumuzu ihsan etmeye çevirerek

kullanmanın bir yolu nasıl varsa aynı şekilde, çevremizde de özgür olabileceğimiz bir nokta var. Bizi etkileyen sistemi öğrenip adapte olmanın bir yolu var ve bu yolla, kendimizi daha üst bir seviyede var olmaya yükseltebiliriz; yani Yaradan'la bağ kurma seviyesine. Bu noktaya, ruhumuzun kökü, diyoruz. Ruhumuzun kökü, özgürlüğe doğru tırmanma arzumuzdur ve egoist doğamızın ve çevremizin nitelik ve etkilerinden etkilenmez. Ne iç ne de dış faktörler onu etkiler.

Eğer bu tek parametreye tutunabilir, buna değer verir, bunu geliştirebilirsek ve sadece bununla gelişirsek, o zaman bu etki seviyelerinin üzerinde var olmuş oluruz. Kabalistler de bize, bunu yapabilmenin metodunu veriyorlar.

Bir sonraki derste özgürlük denilen konuyu araştırmaya devam edeceğiz ve Baal HaSulam'ın Özgürlük adlı makalesine değineceğiz. Bu makalede bize etki eden parametreleri öğreneceğiz. Bizi, tüm hayatlarımızda nasıl etkilediklerini ve sınırlı algılarımızdan nasıl özgür olabileceğimizi, o dar alanı tayin edip, manevi dünyaya girip Yaratılışın Düşüncesi'ni edinerek, Yaradan'la nasıl bağ kurabileceğimizi göreceğiz.

Tekrar görüşmek üzere...

Ders 10 – Özgür Seçim 2. Bölüm

Özgür seçim konusunu incelemeye devam ediyoruz. Önceki dersimizde; bu dünyada yaşayan birinin hayatındaki tecrübelerle bakarak nerede özgür seçimi olduğuna baktık ve gördük ki; önceden tayin edilmiş bir sistemin içerisindeyiz. Özgür seçim hissimizin, hayatımızda olup biten şeylerde bizi yönlendirişinin, bilgisizliğimizden kaynaklanan anlayışsızlığımıza bağlı olduğunu, yani bu konuda cahil olduğumuzu gördük.

İnsan, işlediği bir suçtan dolayı, kanunların boşluklarını değerlendirerek belki kendisini mahkemede savunabilir ve daha az ceza alabilir ama doğanın kanunlarında hiçbir açık nokta yoktur. Doğanın kanunları, biz gerçekte ne olduklarını bilsek de bilmemek de işler.

Durum bundan ibaret olduğundan, bu kanunların ne olduğunu öğrenecek iyi olur. Nasıl işliyorlar? Olaylar nasıl yönlendiriliyor? Sistemde önceden belirlenmiş şeyler neler? Bunu bildikten sonra, seçim denilen noktayı tayin edebilir ve sistemi etkileyebilmenin bir yolu olup olmadığını görebilir ve “özgürlük” koşuluna yönlenebilir ve o zaman gerçek bir seçim yapabiliriz. Şimdi bu kanunlara bir bakalım.

Baal HaSulam, 20. yüzyılın ilk dönemlerinde “Özgürlük” adında bir makale yazmıştı. Makale, realitede gördüğümüz her formun,

orijinini, yaratılışın ilk anında aldığını açıklıyor. Bu andan sonra, 4 bölüm hâlinde geliyor ve safhaları açıklarken gördüğümüz hâle geliyor. Zamanla, mükemmelliğe de erişecek. Makalede, yaratılıştaki her şeyin üzerinde çalışan kanun ve güçlerin nasıl işlediğini ve özgürlüğün hangi noktada olduğunu açıklıyor.

Makaleye bir bakalım.

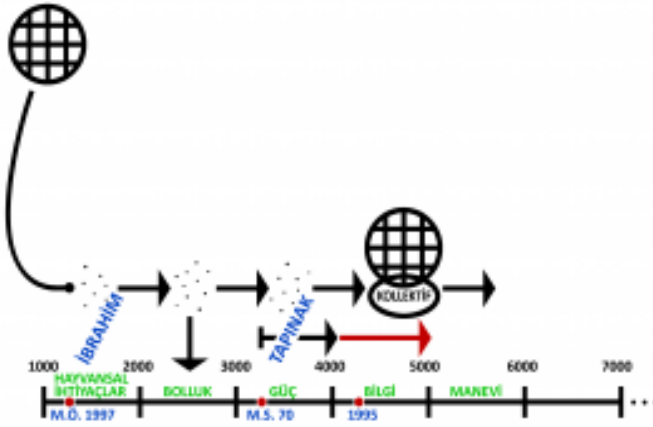
Makaleye şu cümleyle başlıyor.

Taşların üzerine kazınmış “Harut (oyarak işlenmiş), onu Herut (özgürlük) olarak telaffuz edin, Harut olarak telaffuz etmeyin.” Bu, ölüm meleğinden özgür olduklarını gösterir.

Bu biraz merak uyandırıcı bir cümle... Neden, “Özgürlük” adındaki bir makalenin başında, ölüm meleğinden kurtulmaktan bahsediyor? Bunun nedeni; gelişim gücünü ve doğanın kanunlarını sadece fiziksel açıdan değil, realitedeki tüm seviyelere etkileriyle birlikte incelediği içindir. Baal HaSulam'ın, bu makalede bize gösterdiği, alt dünyalarda işleyen prensiplerin aynı zamanda Üst Dünyalarda da geçerli olduğudur. Bizler de kaynağın olduğu seviyede, bu güçleri anlayabilirsek o zaman, hayat ve ölümün tam olarak ne olduğunu da anlayabiliriz. Baal HaSulam'ın makalede söylediği şeylerin genişliğini anlayabilmek için, üst seviyede mevcut olan

formların var oluş ve doğalarıyla ilgili birtakım şeyleri bilmemiz gerekir.

Kabalistler bize, bu dünyada var olmuş tüm nesillerin aslında aynı nesil olduğunu söylüyorlar, yani aynı ruhlar. “Ölüm ve hayat” dediğimiz bu gelişim, aslında sadece ruhun kıyafetinin değişimi ki o da, tek kolektif ruh. Şöyle ki; beden gelip gidebilir ama kıyafetlendirdiği ruhun üzerinde hiçbir etkisi yoktur. Bu şekilde binlerce yıldır geliyoruz.

Şekil XV

Başka bir deyişle, Adam HaRişon'un ruhu bir kolektif ruh olarak yaratıldı. “Bu dünya” denilen zaman ve yer konumuna düştü ve gelişimine başladı. Arzularını tatmin etmenin peşinde

ve özgürlüklerini keşfetmek üzere arayışlarına başladı. Birbiriyle ilişkisi olmayan birçok birey olarak yaşamaya başladı. Özgürlük amacına ulaşamadığı için, bir sonraki safhaya geçip bir sonraki nesil olarak geldi ve arzularını tatmin etme yolunda tekrar özgürlüklerinin peşinden gitmeye devam etti; zenginlik vs. gibi. Bu şekilde tarihimizi inşa ettirmeye başladık. Bu gelişim tarihinde insanoğlu; zenginlik, güç ve itibar peşinde koşmaya başlayınca, Kabala ilmi 1995 yılına kadar gizlendi. İnsanoğlu, bu tarih itibarıyla kolektif olarak ıslah dönemine girmiştir. Şöyle ki; tarihte ilk kez, tüm dünya olarak, kendimizi bir insanoğlu şeklinde hissetmeye başladık, yani tıpkı gerçekte olduğumuz gibi.

Bu noktadan sonra gelişimimiz, esas özümüz itibarıyla olmalıdır: Bilgi ötesi olan, manevi gelişime doğru.

Baal HaSulam, doğadan bir örnek alarak bunu açıklıyor. Bize, bir buğday başağı örneği veriyor ve insanın “ben”inin 4 faktörden ibaret olduğunu anlatıyor:

- a) Özümüz (aslımız/temelimiz)
- b) Değişmeyen özümüzün niteliklerine bağlı olan sebep ve sonuç ilişkisinin etkileri
- c) Dışsal faktörlerden kaynaklanan içsel sebep ve sonuç ilişkisinin etkileri

d) Dışarıdaki faktörlerin üzerindeki etkisi

Şu şekilde açıklıyor:

a) “Özümüz”, yani O varlığa ait olan ilk madde. “Güneşin altında yeni bir şey yoktur”, dünyamızda da olan veya olacak olan hiçbir şey yoktan var değildir, var olan bir şeyden var olmuştur. Daha önceki formundan soyulup bu formda, “aslımız” olarak bilinen yeni bir form alır. Aslımızda, gelecekte ulaşacağımız formun ifşa olması için gereken güç bulunmaktadır ve gelişimimizin sonunda da ifşa olacaktır. Bu yüzden, ilk sebep olarak bilinir.

İlk faktör, “özümüz/aslımız” aynı zamanda, temel olarak bilinir. En önemli faktör budur ve bu, yaratılışımızın temel maddesidir. Bu bize, Yaradan tarafından verilmiştir, içimize işlenmiştir ve var oluşumuzu tümüyle tanımlamaktadır. Bunu Yaradan yoktan var etti; yoktan var olmak, hiçlikten bir şey olmak.

Bu ilk maddemiz ve biz, kendimizi var olan olarak hissetmeye başlamadan önce yaratılmıştı. Baal HaSulam, burada bir tohum örneğini kullanıyor, çünkü süreci sadece aklımızla analiz edip görebileceğimiz bir örnekle anlayabiliriz. Bir tohumu alıp toprağa gömüp tümüyle çürüterek “ölümüne” neden olabiliriz; tümüyle çürüyüp toz olur, hayatını ve şeklini kaybeder. Ancak çürümesinin sonunda, yeni bir hayat formu alır. Öz, aslında tümüyle bilgidir; tohum, yeni bir forma dönüşerek bir başak filizi olur.

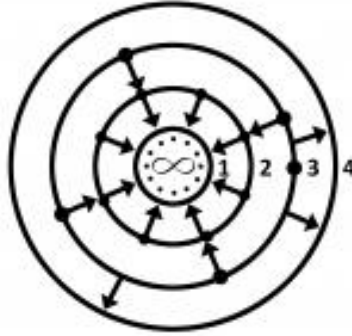
Gördüğümüz gibi; bir şeyin özü, kıyafeti tarafından kontrol edilmemektedir. Kıyafetini bırakıp yeni bir hayat formu ya da formları alabilir. Şimdi bu sistemin aynısını, bizim seviyemizde de işlediğini görebilsek, neler olduğunu anlayabilir ve dolayısıyla, yönlendirebilir ve hatta süreçte bir seçimimiz olup olmadığını bulabiliriz.

Aslımız olan bu temel; hem yaratılışımızın kökünden hem de tüm atalarımızın aklından ibarettir. Bu yeni hayat, formumuzda içgüdüsel eğilimler olarak hissedilir; bu şekilde başlar. Bir sonraki hayat formunun gelişim gereksinimine göre zihinsel, duygusal ve fiziksel niteliklerimiz, hem olumlu hem de olumsuz olarak uygulanabilirler. Aslımız, hiçbir şekilde bizim tarafımızdan etkilenemez; bizden önce yaratıldı ve üzerinde hiçbir etkimiz yok.

Baal HaSulam, ikinci faktörle devam ediyor:

b) Değişmeyen aslımıza ait niteliklerin üzerine işleyen etki ve sonuç eylemleri. Çürüyen buğday tohumundan birçok başağın büyümesi örneğini alalım: çürüyen safha, “özü” olarak bilinir. Yani buğday, özünün önceki şeklinden sıyrıldı, yani buğday tanesi olan tohum şeklinden, çürümüş hâlini alarak tümüyle şeklini kaybetti. Çürüdükten sonra başka bir formla kıyafetlenmeye layık olur; yani birçok buğday başağı, bu tohum denilen özden, temelden büyür.

Ve herkes bilir ki; bu tohumdan ne tahıl ne de yulaf olacaktır, ancak geçmiş şekliyle kıyaslanabilir, yani eski şeklini tümüyle kaybetmiş, bir sap buğday başağıyla. Kısmi olarak, kalite ve miktarda değişime uğramış olsa bile, geçmişte bir saptı, şimdi on ya da yirmi saptı var. Tat ve görüntü olarak da farklılıklar olabilir ancak buğdayın özündeki şekil değişmez. Dolayısıyla, burada buğdayın değişmeyen özüne ilişkin bir sebep sonuç etkisi bulunmaktadır; yukarıda dediğimiz gibi, ne tahıl ne de yulaf hâlini alamaz. Bu, ikinci faktör olarak bilinir. Bunu nasıl anlayabiliriz?

Şekil XVI

Burada birinci bir faktör var: temel/öz, yaratılışın özü ya da formu. Özünde, özü oluşturan nitelikler var ve bu nitelikler,

yeni var oluş formlarına dâhil edilecekler. Bu, birinci faktör temel; bu bir...

Bunun etrafında, “ikinci faktör” diye adlandırdığı bir şey var ya da özün sahip olduğu niteliklerin üzerine etki yapan sebep ve sonuç eylemleri. Bu şu demektir: tıpkı bir bilgisayar programı gibi, sadece özün nitelikleriyle ilişkili bir program bulunmaktadır ve direkt bu niteliklere yönelik işlemektedir. Bu program, bir gelişim programı ve aslında, önceden tayin edilmiş formun bir görünümü. Bu da etkilenemez bir şey. Bu sistem, aslın nitelikleri üzerinde işleyen sabit bir sistem tasarısı olarak, özün niteliklerinin gelişimini kesin ve kusursuz bir şekilde geliştiriyor. Bu, ikinci faktör... Tıpkı birinci faktörde olduğu gibi, ikinci faktörü de hiçbir şekilde etkileyemiyoruz. Bunlar, Yaradan tarafından tayin edilen şeyler. Bu iki seviyenin, bütün ve toplam olarak yaratılışı ve idaresi söz konusudur. Bu “öz”, bu programın etkisiyle tam gelişimine; zaman, yer ve gelişimi için gerekli olan her şeyle birlikte, son mükemmelliğine getirilecektir.

Bir sonraki iki faktör, üçüncü ve dördüncü faktörler, daha önceki faktörlere göre dışsaldır, yani ruhun dışındadır. Bu faktörler bize, rızamızın dışında gelişim hissi vererek baskı yaparlar. Baal HaSulam şöyle devam ediyor:

Üçüncü faktör: İç etken ve etki

c) İç etken ve etkinin vasıtasıyla özümüze yapılan uygulama, çevreden gelen dış etkiler vasıtasıyla değişir. Şöyle ki; yerde çürüyen bir buğday sapından, birçok sap yetişmektedir; bazıları daha büyük ve ekilmeden önceki hâlimden daha iyidir.

Dolayısıyla burada, buğdayın özüne etki eden ek faktörler var olmuş olmalı. Bu nedenden dolayı, buğdayın önceki formuyla yeni formları arasında miktar ve kalite açısından farklılığı açıkça görmekteyiz. Bu etkiler; güneş, yağmur, topraktaki mineral ve maddelerdir. Bu faktörler, buğday tohumu üzerinde etki yaparak güçlerini tohuma aktarırlar ve sebep sonuç ile hepsi bir güç olarak, buğdayın özünde daha fazla miktar ve kalitenin doğmasına neden olur.

Üçüncü faktörün, özün içselliğiyle birleştiğini anlamalıyız, çünkü özdeki gizli güç, onları kontrol etmektedir.

Bu demektir ki; etkisi, içsel programa ve kalitesine dokunduğu için hissedilebilmektedir. Şöyle ki; aynı su ve güneş etkisini bir kayaya yönelik uygularsanız bitkideki etkinin aksine, hiçbir şey üretemezsiniz. Etki ve sonuç ilişkisi, içsel nitelikle alakalı olmalıdır. Ruhla ilişkili ve ona direkt etki yapabilecek son derece uç, spesifik etkiler vardır.

Sonuç itibariyle; tüm bu değişim, sadece o buğday tanesi üzerine etki yapmaktadır, başka hiçbir bitkiye değil. Bu yüzden, içsel faktörler olarak değerlendiriyoruz. Ancak bu durum,

değişmeyen ikinci faktörden her açıdan farklıdır, hem miktar hem de kalite olarak değişkendir.

Üçüncü faktör, dışsal koşullar, gelişimi kısmi olarak etkileyebilir. Özü etkilemezler. Çevresel faktörler olarak, sadece gelişim programının kalitesel boyutunu; yani iyi şekilde mi yoksa kötü şekilde mi gelişeceğini etkilemektedir.

Dolayısıyla, bir deney yapıp iki tohum ekebiliriz; bir tanesini yeterince su ve güneş olmayan bir yere, diğerini ise ideal koşulların olduğu bir yere; yeterli su, güneş ve verimli toprağa ekersek göreceğimiz şey, aynı bitkinin büyüdüğü olur. Hâlâ buğdaydır ama buğdayın kalitesi, ya iyi ya da kötü olur. Üçüncü faktör budur.

Dış güçler ya da yabancı etkenler, programın özüyle birleşir. Böylelikle, dıştan etkenler vasıtasıyla içsel sebep sonuç ilişkisi değişir. Bu örneğe göre; hava, güneş, su ve mineraller vs. Bu etkenler de programa yöneliktir ve tohumun özündeki programın ne kadar iyi çalışacağını tayin eder.

Bu, ruhun dışındadır. Yabancı bir güç olarak hissedilir, ancak bu program üzerinde hangi güçlerin işleyeceğini biz belirleyemeyiz. Bazı dış etkenler programı geliştirirken bazıları etki yapmaz. Başka bir deyişle; bu üçüncü faktör üzerinde direkt bir kontrolümüz yoktur.

Dördüncü Faktör

d) Dışarıdan etki yapan ancak direkt olarak tohumun özündeki gelişim programına etki etmeyen dış faktörlerdir. Örneğin; yakında bulunan bitkiler, rüzgâr ya da dolu gibi olaylar.

Görüyoruz ki; dört faktör de buğdayın gelişiminde ona eşlik etmektedir. Tohumu etkileyen her koşul, bu 4 faktör vasıtasıyla olur. Her safhanın kalitesi, bu faktörler tarafından tayin edilir. Buğday örneğinde de gördüğümüz gibi, dünyadaki her oluşumda da böyledir. Hatta düşüncelerin ve fikirlerin oluşumunda bile.

Özgürlük denilen safhaya gelmekteyiz. Tüm zincirin halkalarının, Yaratılışın Düşüncesi denilen safhaya, bir hayat evresinde ulaşma çabasının sonuna, aynı zamanda “son ıslah” denir. Son ıslaha gelene kadar kendimizi, gelişimimize devam ederken buluruz ve fiziksel hayat dediğimiz bu dünyaya dönerek devam ederiz.

Bunların hepsi bizim için önceden tayin edilmiştir. Sistemde değiştirebileceğimiz sadece bir tek şey vardır: gelişimimizin hızı ki bu hız sayesinde, gelişimimizi tek bir hayat döneminde tamamlayabilelim.

Etkileyebileceğimiz tek faktör, 4. faktördür. Şöyle ki; tüm sistem önceden tayin edilmiş bir gelişim programıysa ve dış faktörlerin etkisi altındaysa; kişi, sadece içine koyulacağı

çevrenin etkisiyle nasıl gelişeceğini tayin edebilir. Dolayısıyla, kişinin çok zayıf 1. ve 2. faktör nitelikleri olabilir, ancak bu nitelikleri, gelişim sistemini ve özünü, doğru çevrenin etkisi altına yerleştirirse gelişimi o zaman hem kaliteli hem de çok hızlı olur.

Bu bizim özgür olduğumuz tek noktadır. Çok ufak bir noktadır ama etkisi muazzamdır.

Peki, insan seviyesinde bu 4 faktör vasıtasıyla gelişecek olan nedir? Sadece niyet, düşünme şekli. Peki, kontrolümüz olamayan şeylerden ötürü nasıl sorumlu olabiliriz ki? Düşünce ve eylemlerimiz bizim kontrolümüz altında değil, sadece çevre seçimi kontrolümüze bırakılmış.

Bu ne zaman önemli bir hâle gelir? Kişinin kalpteki noktası ilk uyandığı zaman. O zaman Yaradan, bu kişinin elinden tutar ve onu doğru bir çevreye getirir ki kişinin ruhu, bu 4 faktör vasıtasıyla gelişimine başlasın ve mükemmelliğe ulaşsın. Bu “çevre”, insan seviyesinden ibaret olmalıdır. Yani düşünce ve niyetten ibaret olmalıdır. Dolayısıyla, kişinin seçmesi gereken tek şey, doğru bir çevredir; doğru düşünceleri seçmek, realitenin doğru haritasını ve amaca gelişi... Bu da, doğru kitaplar anlamına gelir.

Kişinin doğru bir grup dosta ihtiyacı vardır. Gelişimlerini doğru düşüncelerle, bir hayat döneminde tamamlama arzusunda

ortak olduğu dostlara, bir rehber... Ancak doğru bir eğitmen, doğru öğretiyi aktararak yolu tamamlatabilir.

Kalpdeki nokta uyandığı zaman, Yaradan kişiyi, bu faktörlerin olduğu çevreye getirir ve o çevrede, kişinin ruhunu bir hayat döneminde geliştirebilmesi için uygun koşullar bulunur.

Kitaplar ve doğru çevre konusuna bir sonraki derste daha derin değineceğiz. Tekrar görüşmek üzere...

Ders 11 – Kabala ve Din Arasındaki Fark

Kabala; Üst Güç, manevi dünyalar, Yaradan ile kişinin arasındaki ilişkiden bahsettiği için, insanlar Kabala'yı dinle karıştırırlar. Kabala, bir din değildir. Din olarak düşünülmesinin nedeni, dincilerin de bir yaratıcıya inanmalarındır. Dincilerin, Yaradan'a dua etmeleri, birtakım şeylerin yerine getirilmesi niyetiyledir. Bu şekilde, Yaradan'la ilişkileri olduğuna dair bir görüşleri vardır. Gelenek ve görenekleri vasıtasıyla da, yaptıklarının Yaradan tarafından talep edildiğine olan inançları ve toplumdan gelen güvence ile Yaradan'a olan yakınlık ve ilişkilerini, din ve birtakım eylemleriyle inşa etmişlerdir.

Eğer yaptıkları her şey; ilişkileri, Yaradan'ın varlığı, onları yakınlaştıracak eylemler var ise daha başka ne olabilir ki? Aslında ondan daha fazlası da yok. Ayrım noktası, bunun nasıl yapıldığındadır.

Kabala din değildir; bir metot, hatta aslında bir bilimdir. Yaradan'la direkt olarak bağ kurmanın bir yoludur. Bazen, dini inançlardaki yaklaşımlarla benzerlikler olabilir ama anlayış ve yön, tümüyle alakasızdır.

Yaklaşım farkı, kişinin, aynı elementlere içsellikle mi yoksa dışsallıkla mı yaklaştığındadır. Kabala'nın süreci, kişinin

içsellğine yöneliktir. İkisi arasındaki fark, son derece büyüktür, hatta iki uç noktadır diyebiliriz. Kabala öğretisinin yaklaşımını dinci bir kişinin alıp uygulamsı tümüyle farklı sonuçlar verir. Kabalistik yaklaşımda kişinin edindiği şey; hayatın gerçek mutluluğu, realitenin tümüyle idrak edilmesi ve Yaradan'ın Düşüncesinin edinilmesidir. Yaradan'la gerçek bir bağ işte budur.

Aradaki farkı biraz daha inceleyelim ve Yaradan'la, bu elementlerle direkt bir bağ edinmek nasıl olabilir, bir bakalım.

Dr. Michael Laitman'ın yazdığı, “Kabala ve Din Arasındaki Fark” adlı makaleyi okuyacağız. Bu makalede farkları tam olarak görebiliriz. Farklar küçük görünebilir ama içyüzünü anlamak tüm bakışımızı değiştirir. Şöyle diyor:

Dinler, Yaradan'ın kişiye olan yaklaşımının, kişinin davranışlarına göre değiştiğini varsaymaktadır. Kabala ilminde ise Yaradan'ın değişmediği belirtilir ve kişilerin yaptıkları Yaradan'ın kişiye yaklaşımını asla etkilememektedir. İşin gerçeği; kişi yaptıklarıyla kendisini değiştirmeyi sağlar. Zira kişi kendisini doğru bir şekilde değiştirirse Yaradan'ın ilahi yönetimini de doğru algılayabilir. Bu algı, kişinin O'na benzeyebildiği kadar ölçülür. O zaman kişi, Yaradan'ı her zaman iyi ve iyilik yapan olarak görebilir. Eğer kişi (kendisi için alma) ile Yaradan (sadece ihsan etme) nitelikleri arasındaki fark

artarsa o zaman Yaradan'ın tavrı, kişi tarafından negatif olarak hissedilir.

Nerede yaşadığımızı, etrafımıza bakacak olursak tümüyle çevreye bağlı olduğumuzu görürüz. Çevre, kişiyi istediği şekilde etkiler.

Dışarıda, anlamaya çalıştığımız muazzam güçler var. Bunları bilim vasıtasıyla öğrenmeye ve elimizden gelen her şeyi yapıp kontrol etmeye çalışıyoruz çünkü bu güçler çok büyük. Bu güçleri kontrol edemediğimizi görünce de, başka bir yaklaşım uygulayıp onlarla anlaşmaya veya pazarlık yapmaya çalışıyoruz. Onlardan bir şeyler talep ediyoruz. Bazı kurbanlar adıyoruz. Direkt olarak kontrol edemediğimiz bu güçlere etkide bulunmak için kendimizce eylemler yapıyoruz.

Tüm bu talep ve pazarlıklar aslında, “dua” denilen şeye geliyor, çünkü her şeye olan yaklaşımımız sadece anlayabildiğimiz kadar ve sanıyoruz ki doğa da bize aynı şekilde karşılık veriyor. Yani eğer birisine iyilik yaparsak büyük ihtimalle o kişi de bize iyilik yapar. Kendi doğamızdan böyle görüyoruz. Bu aslında egoizmimizin bir niteliği ve bu yüzden, doğanın kanunlarına bakıyor ve anlamıyoruz. Dolayısıyla, doğanın da böyle egoistçe davrandığını varsayıyoruz; eğer ben iyilik yaparsam o da bana iyilik yapar. Bunun nedeni, egoist olmamızdır. Gördüğümüz her şey de bize böyle görünür. Bu yüzden kendimizi, sürekli hayatımızı düzeltmeye çalışırken buluyoruz. Başkalarına iyilik

yapmak, sadaka vermek, hayvanlara yardım etmek veya toplum için fedakârlıklarda bulunmak gibi. Burada kişinin ümidi, yaptıklarının karşılığında iyi bir şeylerin kendisine geleceğine yöneliktir.

Kabalistik yazılarda, Yaradan'ın yaratılanlara yaklaşımında hiçbir değişiklik olmadığı yazar: “Ben adımlı değiştirmem.”, “O, tüm kullarına iyi ya da kötü fark etmeksizin ihsan eder.”, “Onun Işık'ı değişmez.”

Eminim ki bu tür yazılara, biraz da gizem içeren bu sözlere, dua ya da dini kitaplarda rastlamışsınızdır. Peki, bu cümleler neden bahsediyor?

Bahsettiği şey, Yaradan'ın niteliğinin ihsan etme niteliği ve değişmeyen bir nitelikte olduğudur. Değişmesini talep edebileceğimiz bir nitelikte de değildir. Sürekli aynı şekilde çalışır ve hep aynı eylemleri yapar. Bu durum, “Işık'ı hareket etmez” olarak adlandırılır.

“Hareket etmez” ne anlama gelir? Niteliği hiç değişmez demektir. Her zaman yaratır ve yaratılanlara iyilikle davranır. Sürekli sevgiyle sabit bir yaklaşım içerisindedir.

Egoist ve alçak seviye olan doğalarından çıkan Kabalistler, manevi dünyalara girmişlerdir ve bize, Işık'ın sabit doğası olan niteliğinin ve fonksiyonunun bizim doğamıza tümüyle ters bir işleyişi olduğunu anlatmaktadırlar.

Görüyoruz ki Üst Güç değişmez. Ayrıca değişmeye ihtiyacı da yoktur; zira sabit bir şekilde, mükemmellikle ihsan etmektedir. Bazen ihsan edip bazen etmemezlik edemez, çünkü öyle bir durumda bu, ihsan etmek olmaz. Dolayısıyla, ya üst bir güç ya da üstün bir güç değil. Tüm dinlerde Yaradan'ın iyi olduğunu söylerler ama biz öyle olduğunu hissetmiyorsak problem bizde demektir, Yaradan'da değil.

Bu yüzden dua, kişinin kendisini yargılaması ya da analiz etmesidir, denir. Yani kişi, Yaradan'dan bir talepte bulunmaz, kendisini Üst güce yönelik yargılar ve analiz eder. Böylece kişi, kendisini değiştirip Yaradan'a yönelik ıslah olmuş olur.

Kişinin kendisine ve Yaradan'a olan bu yaklaşımı, din ile manevi ilim olan Kabala arasındaki farktır. Dinde, insanlar bazı kişisel değişimleri talep etmelerine rağmen uygulama, Yaradan'dan karşılık almak için yapılan bir rüşvet uygulamasından ibarettir. Dinler bu yüzden, çok eskilerden beri var olan inançlara benzer; inandıkları o yüce güçten istediklerini almak için sürekli rüşvet eyleminde bulunurlar.

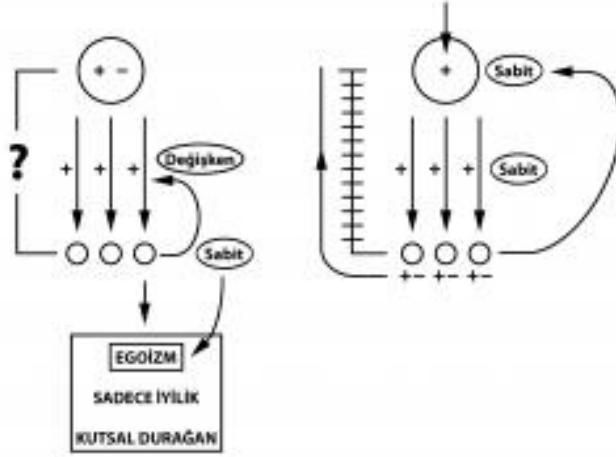
Peki, eğer rüşvet yediremiyorsak ne için dua ediyoruz ki? Ne için O'na sesleniyoruz? Ona yönelik tek talebimiz, bizi değiştirmesi ki O'nu anlayabilelim. Yaradan'dan bize olan yaklaşımını değiştirmesini talep etmek yerine, algılama duyularımızı değiştirmemiz gerekiyor.

Bunları biliyor olmamız, Kabalistlerin bizlere getirdiklerinden, bizim kendi doğamızla oluşturduklarımızdan değil. Kabalistler, yaratılış doğalarından çıkabilmişlerdir ve bu nosyonları bize, Kabalistik kitaplarda sunmuşlardır. Tora da bir Kabalistik kitaptır. Hatta birçok otantik manevi yazılar ve kitaplar da Kabalistiktir. Bu kitaplarda bazen, bunlar Yaradan'ın sözleridir, şeklinde ifadeler geçer; bunun nedeni de, insan doğasının üzerinde bir seviye edinilmesindedir. Bu yüzden; manevi çalışmada, içsel gelişimde, bizden tümüyle farklı, hatta zıt bir ilerleyiş yaklaşımı almamız gerektiği aktarılır. Şöyle yazar: Tora'nın kuralı ile ev sahibinin kuralı birbirine zıddır. "Tora", Üst Işık olarak tanımlanır ve ev sahibi de, hâlâ egoist doğasının içinde bulunanlara denir. Ev sahibi tanımı aynı zamanda, yazılarda dincileri belirtmek için de kullanılır.

Makalede şöyle söylüyor:

Yaradan'ın, kişinin duasına göre yaklaşımını değiştireceği inancı, sadece insanlar arasında değil, farklı dinler arasında da kıskançlığa ve nefrete neden olur. Zira kişi, Yaradan'ın kendisine daha fazla sevgiyle yaklaştığını sanır ya da "seçilmiş kutsal bir varlık" olduğunu düşünür. Bu tür şeyler, insanlar ve dinler arasında düşmanlık yaratır. Hatta farklı mezhepler arasında bile, Yaradan'ın kimin duasını kabul etmeye meyilli olup olmadığına dair görüşler, aralarında tartışma konusu olur.

Kabala ve din arasındaki farka, bir de şu şekilde bakalım:

Şekil XVII

Görüyoruz ki bu dünyada, birtakım dinlere ait insanlar, Üst Bir Gücün varlığına, Yaradan'a inanıyorlar. Bu Üst Güç'ten, insanların başına gelen olaylar, koşullar var. Yarattığı her şeyden Üst Güç sorumlu. Bu olaylar, insanlar tarafından ya iyi ya da kötü olarak hissediliyor.

Kişi bu olaylardan herhangi birini olumsuz olarak hissettiğinde, dincilerin açıklama ve yaklaşımlarına göre hareket etmiş olur. İlahi yönetimi etkileyebileceğini sandığı eylemler yapar ki yaşadığı olumsuzluklar olumlu hâle dönüşsün. Örneğin; sadaka verir ya da kişisel hayatındaki bazı şeylerden ödün verir ama asıl amacı, iyi bir sonuç alıp durumunu düzeltmektir.

Bu tür insanlar, aynı zamanda “dua”lar da ederler. Çünkü tanrılarının merhamet ifadesini, burada olanlardan kaynaklanan, kendilerine yönelik bir yaklaşım olarak görürler. Başka bir deyişle; bu tür insanlar için Yaradan diye inandıkları istikrarsızdır ve kendilerine bazen iyi bazen de kötü şeyler yapıyordur. Kişinin, birtakım fiziksel eylemlerinde kendisine kötü şeyler yerine iyi şeyler olması için yaratmak istediği bir etki var. Dolayısıyla, bu tür bir insanın Yaradan algısı, Yaradan'ın tavrının değişken ve istikrarsız olduğudur. Değişkendir çünkü Yaradan, ya iyi davranıyordur ya da kötü. Burada kişi, Yaradan'ın gerçek doğasıyla ilgili yeni hiçbir şey keşfetmemektedir, çünkü tüm sistem tayin edilmiş bir düzen ve prensip içinde, kişi için burada işliyor: sadece iyi şeyler yaşama isteği... Ancak, “iyi” tanımı burada, egoizmin işleyiş prensibiyle çalışmaktadır.

Yani “kişi, iyi olan hâlini değiştirmek istemez. Yaradan'dan gelebilecek kötü hiçbir şey hissetmek istemez ve dolayısıyla da, koşulunun bu şekilde kalmasını ister. Yaradan'ın etrafına yaklaşımının değişmesine, kendisinin rahat edeceği şekilde olması kaydıyla razıdır ki; bu tanıma göre rahat etsin”. Sadece kendisi için de değil. Şöyle ki; kişi, dışarıya karşı egoistçe davranmıyor da olabilir, ailesini, halkını ve belki çevresini düşünüyordur ama istediği şey, kötü olarak algıladığı Yaradan'ın, tavrını değiştirmesidir.

Kabalistik yaklaşımda da elementler aynı:

Bir Yaradan'ımız, dünyada yaşayan insanlar ve insanları etkileyen olaylar var. Bu olayların bazıları Kabalist tarafından olumlu ya da olumsuz olarak hissedilir. Ancak bir Kabalist şöyle bir prensiple olaya başlar: Yaradan sadece iyi davranır ve Yaradan'ın kişiye olan yaklaşımı, tavrı asla değişmez. Yaradan her zaman iyilikle davranır. Dolayısıyla, kişinin hayatında olan tüm olaylar da iyidir. Yaradan'ın yaptıklarında ve tavrında hiçbir değişiklik olmaz. Bu yüzden, kişinin hayatında olan her şey de iyidir. Peki, dinci bir kişinin iyi bir sonuç talep edip Yaradan'dan iyi bir karşılık bekleyebileceği gibi; kişinin Yaradan'a talepte bulunabileceği yer neresi?

Dinci ile Kabalist arasındaki yaklaşım tümüyle farklıdır. Burada (çizime bakarak) Yaradan ve kullandığı tüm güçler/etkiler sabit ve değişmez. Burada ise (çizime işaret ederek) kişinin tavrı değişmez ve bu yüzden de kişi, değişim sağlayamaz ve gelişemez.

Yaradan ve ona ait tüm etki yapan güçlerin sabit ve değişmiyor olması şu anlama geliyor: değişimin gerçekleşebileceği tek yer, kişinin kendisinde. Sadece bu yaklaşımda olan bir kişi, Yaradan'ın gönderdiği her olayın arkasındaki iyiliği hissedebilir. Kabalistin yükselttiği dua da, değişmeyen bu yaklaşımı ve arkasındaki düşünceyi anlamaya çalışmaya yöneliktir. Dolayısıyla, kişinin talebi, her şeyin nasıl iyi

olduğunu anlamasına yöneliktir ve sonuçta kişi, anlayışında sürekli yükselir. Bu yükseliş kişiye, dışarıdan etki eden tüm olayların, Yaradan'ın değişmeyen iyi niyetinin etkisi olarak geldiğinin bir ifadesi olarak görünür. Sonuçta, bu yaklaşım kişiye, Yaradan'ı anlayabilmesi için büyük bir bilgelik getirir. Şöyle ki; insan değişir. İnsan yükselir ve bu, sürekliliği olan bir gelişim içerisinde olur. Dinci yaklaşımda ise gelişim söz konusu olmaz; olmadığı için de, gelişen dünyada sürekli geride kalır.

Başka bir deyişle; Kabalistik dilde dincilere, “cansız seviye” denir; çünkü kişisel değişim için hiçbir arzuları yoktur. Bu yüzden duaları, algıladıkları realiteyi değiştirmez. Dinci bir kişinin duası sadece, Yaradan'ın yarattığı doğa, düzen ve O'nun bize gerçek yaklaşımını anlamadan gönül rahatlığına, her şey yolunda hissine sebep olur. “İleride düzeler; öldükten sonra cennette her şey iyi olur; başka bir yerde, başka bir hayatta iyi olacak; her işte bir hayır vardır...” gibi ifallerle birlikte, kişinin rahatlık, ferahlık hissetmesini sağlar.

Yaratılış, insan için yaratıldı ancak dünyalar; insanı yükseltmek ve Yaradan'ın yaratılıştaki niyeti olan O'nun katına, yani seviyesine yükseltmek ve yaratılan varlığı kendisi gibi yapmak içindi.

Kabalistler, bu metodu kullanarak bu seviyelere yükseldikleri için; bizlere yol göstermek ve yaratılış doğamız olan egoist yapımız üzerinde çalışmaya başlayarak kendimizi

değiştirebilelim diye, bu yazıları bir rehber olması niyetiyle hazırlayıp bıraktılar. Aslında bizlere bıraktıkları yazılar, bizim de aynı seviyeleri edinebilmemiz içindir.

Ancak, Yaradan ağızımızdan çıkan sözcükleri duymaz; O, kalbimizdeki hisleri okur. Dolayısıyla, zamanımızı güzel sözlerle, cümlelerle, hiçbir içsel hissiyatımızı temsil etmeyen dualarla geçirmemiz, anlamsız bir enerji kaybıdır.

Kişiden beklenen gelişme; tüm benliğiyle Yaradan'a ulaşmasıdır, arzularımızın özünü anlaması ve Yaradan'dan doğamızı değiştirmesini istemesidir. En önemlisi de; Yaradan'la sürekli bir bağ içinde olmaktır.

Tekrar görüşmek üzere...

Ders 12 – Amacı Tanımlamak

Geçtiğimiz 11 haftada, Kabala'daki önemli konuları gördük. Elbette henüz hepsini bitirmedik ama şu ana kadar yaptıklarımıza bir bakmakta fayda var. Bu vesileyle amacın ne olduğuna, yani bu çalışmadan ne elde etmek istediğimize gerçek anlamda odaklanabiliriz.

Kabala çalışmaya gelen bir kişinin amacı, ilk etapta amacı tayin etmektir; işine yaramayacak şeyleri ayıklamak, elde etmek istediği amaç doğrultusunda yardımcı olacak şeyleri seçmek ve bunları nasıl kullanacağına bakmak.

Geçen hafta dua nosyonuna, yapı olarak kısaca değindik, duanın neden ibaret olduğuna baktık. Şimdi, duanın hissiyat açısından ne olduğuna, içselliğine, kişinin yaşadıklarına bir bakalım.

Şimdi, Kabala çalışmaktaki amacı bir tanımlayalım. Bizden, içsel koşulumuzda neyin değiştirilmesi talep edilmektedir ki “Yaradan’la form eşitliği” denilen, içsel bir hâli edinebileceğimize bakalım ve manevi çalışmada, “mantık üstüne çıkmak” ne demek, bir görelim. Birkaç makalede, ikinci bir doğayı inşa etmenin, Yaradan’ın bize verdiği doğanın üstüne çıkmanın, yani tüm yaptıklarımızı kontrol eden o alt seviyedeki doğaya karşı gitmenin ne demek olduğunu gördük.

Bunu, Baal HaSulam'ın "Lişma" adlı makalesini inceleyerek değerlendireceğiz. Lişma, "O'nun rızası için" demek. Lişma, Yaradan'la form eşitliğine gelebilmek için edinmemiz gereken seviye demektir.

Şöyle başlıyor:

Kişinin Lişma seviyesini edinebilmesi için, Yukarıdan bir uyandırılış alması gerekmektedir; çünkü bu, Yukarıdan bir yansımadır ve insan aklının anlaması için değildir. Sadece bunun tadını almış olanlar ne olduğunu bilir. Bununla ilgili şöyle denir: "Tat ve gör, Yaradan iyidir."

Öncelikle, edinmemiz gereken bu şey, doğamızda yoktur ve doğamız, "sadece kendimiz için almak olarak" tanımlanır. Şöyle ki; kişi ne yapıyor olursa olsun, yaptıkları her ne kadar iyilikmiş gibi görünse de, gözlerimize nasıl görünürse görünsün; hepsini doğamızın parametreleriyle yapıyoruz.

Lişma'nın doğası, Yukarıdan uyandırılmayı gerektirir, denmesi; bunun, bizim doğamızda olmamasından ve doğamızın dışında edinmemiz gereken bir şey olmasındandır. Bunu, kendi doğamızın içinden anlayamayız. Şöyle ki; bu durumda aklımızı kullanmamız, yani ilerlemek için bu süreçte mantığımızı kullanmamız mümkün değildir. Aklımızın bize normal olarak söylediği şeyleri elbette göz ardı etmiyoruz. Ancak bu, manevi gelişimimizde yükselirken günlük hayatımızda, günlük var

oluşumuzu idame ettirebilmek ve alt dünyevi hayat dediğimiz, hayvansal seviyenin mutluluğu amacıyla kullanımımızdan tümüyle farklıdır.

Burada aklımızın yoluyla ilerlememiz söz konusu değil. İlerleyebilmenin tek yolu, aynen bize söylendiği gibidir: “Tat ve gör, Yaradan iyidir.” Yani aklımızın içinde olan bir şeyden bahsetmiyoruz ama kişi için somut bir şey bu; çünkü yaşam tecrübesi hâline geliyor ve içimizde yaşadığımız genel bir his oluyor.

Şöyle devam ediyor:

Bu yüzden kişi, cennet krallığının yükünü kabul edince, kişi için bu, tümüyle bütünlük olmalıdır; yani sadece ihsan etmek için olmalı, almak için ise asla.

Çok çok önemli!

Kişi, Yaradan'la direkt bir ilişki kurma çalışmasına girişme kararı aldıktan sonra, edinmek istediği şeyi son derece net bir şekilde tayin etmelidir. Lişma denilen bu yol, bazen verip bazen de alayım demek değildir. Mutlak bir tutuş olmalı ve kişi koşulu tümüyle üstlenmeli. Bu yüzden, buna olan arzu da tam olmalı. Kişi, bunu yapmak istediği zaman kendisini kandırmamalı, kendisine olan şeylere verdiği reaksiyonlara dikkatlice bakmalıdır.

Şöyle devam etmekte:

Eğer kişi organlarının bu çalışmayla hemfikir olmadığını görürse, o zaman dua etmekten başka bir çaresi yoktur; Yaradan'a tüm kalbini döker ki Yaradan yardım etsin ve kişinin bedeni bu çalışmaya boyun eğip kendisini Yaradan'ın köleliğine teslim etsin.

“Yaradan köleliğine teslim etsin” ifadesi size itici gelmesin sakın. Baal HaSulam, her zaman hislerimizde nasıl yaşadığımıza göre yazıyor ki; alma arzusundan yeni bir doğaya geçişimiz olan içimizdeki niyetlerin, kendimiz için almaktansa ihsan etmek için alma koşuluna yönelik değişimi gerçekleştirebilsin, kendimiz için olmasın. Kişi, ilk başladığında, bu işin bir kölelik olduğunu duyunca tüyleri diken diken olur - sanki tümüyle eriyip silinecekmiş gibi-; ancak anlamalısınız ki bizler asla normal, dünyevi, hayvansal hayatın arzularını kontrol edip dizginlemeye çalışmıyoruz.

Bu arzularla ilgilenmemiz hiç gerekmiyor bile. Dünyevi arzularınızı işin içine katarsanız kafanız karışmaya başlar. Hayatta var olmak için gereksinim duyduğunuz şeyleri, ailenizin ihtiyaçlarını, var olmak için gerekli olan hayatın basit mutluluklarını değiştirmenize gerek yok. Yani burada, özel bir diyet programı uygulamaktan, fiziksel şeyler yapmaktan ya da bunları yap ve bunları yapma gibi şeylerden bahsetmiyoruz. Zoraki bir şekilde bizi hareket ettiren şeylerin önümüze

çıkmasını, hatta arzularımızı bile kontrol edemeyiz. Soru; “Ne yapıyorum şimdi?” değil, soru; “Neden bunu yapıyorum?”

Eğer koşullara ya da kendi aklımıza güvenemiyorsak, o zaman barizdir ki bize olan her şeyin nedeni; Yukarının Işık'ına olan ihtiyacın farkına varmamızdır. Yukarıdan gelecek bu uyanış sadece bizim bu yönde alacağımız kesin bir karar sayesinde olur. Lişma koşulu kısmi bir şey değildir; bu yüzden, bunu edinmeye yönelik arzu da yarım olmaz, kişi kendi içinde bu amaca yönelik bir bütünlüğe gelmelidir.

Eğer istediğimiz tek şey bu ise ve eğer kişi, bunu kendisinin yapamayacağını görür ve sadece Yukarıdan bu değişimin olabileceğinin farkına varırsa, o zaman Üst Güce, bu değişimin gerçekleşmesi için güvenmek zorundadır. Buna Işık'ı çekmek ya da Or Makif (Saran Işık) denir ve bu, kişiye, çabası karşılığında gelir. Ama çaba, manevi çalışmada nedir?

Ve şunu demeyin: “Eğer Lişma, Yaradan'a bağlı Yukarıdan bir hediye ise; kişinin tüm çabasının, çevresinin ve ıslahının ne faydası var ki?” Kabalistler, buna yönelik şöyle der: “Bu işten kurtulmakta özgür değilsin.” Şöyle ki; kişi aşağıdan uyandırmayı sağlamalı ve duası da budur. “Eğer kişi, dua etmeden edinmeyeceğini önceden bilmezse, gerçek bir duaya gelemes.”

Sonuç olarak, kişiye gelen şey, bir merdiven; buna tırmanılması gerekir ve her şey Yaradan'ın elinde olmasına rağmen Yaradan'ın bu hediyeyi öylece verebilecek bir koşulu yok. Bu yüzden, buna yönelik arzu, gerçek bir dua olarak bilinir.

Bu arzuya sahip olmak nasıl bir duygu? Kişi eğer kendisini gözlemlerse bir şey yaparken, yapmaya çalıştığı şeyle ilgili niyetinin ne olduğunu anlamalıdır. Bir şeyden haz alırken, bir başka insanı düşünürken ve kişiye yönelik bir eylem yaparken dürüst mü? Bakacağı şey, niyetinin derinliğidir; o zaman, nerede benzediklerini görür. Kişi edinmek istediği bu niteliğe henüz ulaşamadığının, devamı olduğunun hissinde olunca bunu, hem bir ilham ve özlem hem de hayal kırıklığı olarak hisseder. Bu yolda ihtiyaç olmadan ilerlemek mümkün değildir.

İhtiyaçları nasıl hissediyoruz? Bir eksiklik hissederek. Kişi bu eksikliğin ne olduğunu bile bilmeyebilir, ancak bir Kabalist ve bu yolda ilerleyen biri, ne olursa olsun neyin eksik olduğunu bilir. Eksik olarak hissedilebilecek tek şey; aradığım hazzın, Yaradan'la direkt bağlantının eksikliğidir.

Dua kişide; bir eksiklik, bir kayıp, bir ihtiyaç ve boşluk olarak hissedilir. Ve bu hisler, mantığımızdan ileri gelen şeyler değildir. “Şimdi bunu yaparsam, bunu elde ederim” ifadesindeki gibi değildir. O ihtiyaç içimizde ya vardır ya da yoktur ve bu, aşağıdan uyandırmak olarak bilinir. Bu aynı

zamanda, Kap olarak bilinir; yani Işık'ın içine girebilmesi için gereken hazırlık.

Dolayısıyla, kişinin yaptığı çalışma, Lişma derecesini edinmek içindir. Kişi, ıslah olmuş bir alıcı (kap) yaratarak Lişma derecesini edinmeyi arzular. Ancak, yaptığı her şeyden sonra samimiyetle dua edebilir, çünkü görür ki yaptığı hiçbir şey kişiye bir kazanç getirmemiştir. Ancak bu durumda, kalbinin derinliğinden, samimiyetiyle dua edebilir ve o zaman Yaradan, kişinin duasını duyar ve ona Lişma derecesini verir.

Ayrıca bilmeliyiz ki; kişi Lişma'yı edinerek, kötü eğilimi olan, kendisi için almayı öldürür ve ancak ihsan etme niteliğini edinerek kendi iyiliğini düşünmeyi bırakır. Kişinin kötü eğilimini öldürmesi, alma arzusunu (kabını) kendisi için kullanmayacak demektir. Artık almaya yönelik çalışmayacağı için bu, kötü eğilim ölü olarak bilinir.

Öncelikle, bunu hissetmeyi hiç istemediğimizi bilmeliyiz. Öldürüldü, bu anlama geliyor. Bu süreç yavaştır, çünkü sabit bir hedef gibi hiç değişmeyen o amaca yönelik bu kıyaslamalar, hep hislerimizle yapılır. Değişen şey; kişinin içindeki, yani kabındaki histir. Kişinin haz alma arzusu da azalır ve değişir; gerçek dua ve ihtiyaç hissi olduğu sürece, devam eden aşamalı bir değişimden geçer.

Dubnalı Magid'in; "Sen beni çağırmadın Yakup ve ne de sen endişe duydun İsrail" ifadesinde anlatılmak istenen şudur: her kim Yaradan için çalışırsa çabaya gerek duymaz. Tam tersine kişi tatmin olmuştur ve mutludur.

Ancak her kim Yaradan için değil de, başka amaç için çalışırsa, manevi çalışmada gücü olmadığı için, Yaradan'dan şikâyetçi olamaz, çünkü başka bir amaç için çalışmıştır. Kişi, kim için çalışıyorsa ona şikâyetçi olabilir ve manevi çalışmada sadece ondan güç ve mutluluk vermesini isteyebilir.

Yapılan manevi çalışma, sadece Lişma adındaki bu amaç için yapılmalıdır, yani mutlak ihsan etme niyetini edinmek için. Eğer bu iş başka bir amaç için yapılırsa Yaradan'a, bir haz almak için ettiğin duaya cevap vermiyor diye şikâyetçi olamazsın.

Ayrıca bir ödül veya haz talep etmek, bizim bu dünyadaki alçak hayat seviyemizin talebi. Lişma denilen seviyenin ne olduğunu bir düşünelim, hayal edelim; yaptığım her şey, sadece başkaları için olacak ve kendime yönelik bir tek düşüncem bile olmayacak. Bu bizim niyetimizdedir. Kişi, bu arzusuna ulaşmaktan başka ne tür bir ödeme kabul edebilir ki? Çünkü o zaman tüm sınırlar ortadan kalkar, tüm ızdırıp biter ve bu, sadece manevi yolda olan kişi için değil, etrafındaki herkes için geçerlidir. Yüzde yüz çaba, dıșsal ve içsel tüm varlıkların iyiliğı için verilir. Bu yüzden, kişi henüz Lişma niteliğine uzak ya da boş hissediyor olsa bile, manevi yolda ilerlerken amaca hâlâ

ulaşmadığı için hüzünlü olsa bile, ödülü bu yola getirilmesidir ve kişi bilmelidir ki; bir yere ulaşmak için yola çıkmıştır ve bu yol bir maceradır.

Kişi, manen ilerlemenin yükünü omuzlandığı zaman, yani sadece Yaradan'a ihsan etmek için çalışma işine girdiği zaman, kendisini enerjisiz veya isteksiz hissettiği zaman şaşırılmamalıdır. Zira kişinin hep heyecanlı ve enerji dolu olması, o zaman ilerlemeye zorlar, ancak tam tersine bu işi, akıl ve mantığını eğerek zorla kabullenmelidir.

Şöyle ki; kişi manevi yolda olsa bile, doğal olarak olması gereken, bundan başka şeylerden aldığı hazzın azalmasıdır. Kişi burada, mantığına karşı gitmektedir. Manevi çalışmada buna, mantığın üzerinde gitmek denir. Eğer alma arzusunun temel prensiplerini dinleyecek olursanız beden size: “Neden bunu yapıyorsun ki? Ne anlamı var, tüm hayatını boşa geçiriyorsun” diyecektir.

Bu şikâyet her zaman ortaya çıkar. Kişi etrafında gördüğü ve duyduğu şeylerde, hep manevi yolda ilerleyişine karşı şeyler olur, ancak bu, kişinin manevi çalışmayı kendisini “zorlayarak” kabul ettirmeye getirmesi içindir. Bize şunu demek istiyor: alma arzusunun ne dediğini dinleme, sana gelen bu tereddüt, alma arzusundandır. Kişi, bu durumda özgür seçim yapabilir. Yani ne alma arzum beni kontrol ediyor ve ne de Yaradan bana, senin için bu işi basitleştireceğim ve kendini harika hissedip ödemeni

alacaksın diyor. Kişi, asıl şimdi, bu iki koşulun arasındayken özgür seçim noktasındadır. Ne kişiyi alt doğası (kendisi için alma) kontrol ediyor ne de Yaradan. Bu durumda kişi, orta çizgide ilerlemektedir. Şöyle ki: durum kişiye ve niyetine bağlıdır ve bu durumda, kişinin Yaradan'a benzeme niyeti baskısız gelişir. Ve tek yol budur. Kişinin içinde bu durum, özgür seçim olarak oluştuğunda manevi yolu seçer ve bir ödemesi/ödülü de yoktur; işte gerçek başarı budur. İşin püf noktası da aslında budur. Maneviyat bize bu yüzden gizlidir, çünkü normal doğamız olan kendimiz için alma arzumuzun, bizi kontrol ederek işlemesine tümüyle terstir.

Bu şu demek: bedenimiz bu kölelikle hemfikir olmamalıdır, zaten toksa, Yaradan neden bize haz ve ödüller dağıtmıyor ki?

İşin gerçeği; aslında bu büyük bir ıslahtır. Eğer bu koşul olmasaydı ve alma arzumuz bu çalışmayla hemfikir olsaydı o zaman asla Lişma'ya gelemezdik ve sadece alma arzumuzun iyiliği ve arzularını tatmin etmek için çalışırdık. Şöyle bir hikâyede olduğu gibi: "Hırsızın, hırsız yakalayın diye bağırarak koşması gibidir ve kimin hırsız olduğu bilinmez."

Eğer bu dünyadaki düzene göre işlersek ve bu çalışmadan egoistçe bir haz alacak olursak köle oluruz. Esas kölelik, bu durumda olur. Bir makine gibi işlerdik ve asla bunun ötesine geçemez ve özgür olamazdık.

Hırsız, yani alma arzumuz, manevi çalışmanın yükünü tat bulamadığı için kabul etmek istemediğinde, kişi eğer bedeninin isteğine karşı gelerek çalışmaya alışır, sadece Yaradan'a memnurluk vermek için, o zaman çalışmaya başlayabilir.

Doğamıza karşı çalışmak demek, bir sonraki derecemizde bizden neyin beklendiğini hissetmek demektir. Zorluk hissettiğimizde, bir tereddüt ya da bir ihtirasımız olduğunda veya bir şeyi yapmak istemediğimiz gibi durumlarda, Kabalistler eylemin fiziksel boyutuyla ilgilenmezler. Bu tür durumlarda, bunun peşinden giden diğerlerinin başarılı olduğunu görüp kendi hayatını iyileştireceği düşüncesiyle peşine düşerse kişiye bir tereddüt gelir; yapacağı şey, “öyle ya da böyle, olmalı” demek olmalıdır.

Doğamıza karşı çalışmak demek, o seviyeye ait mantığı kullanmamak demektir. Farkına var: kişinin içindeki hayvansal seviyenin söyleyebileceği tek şey; “Bu işten ne bekliyorsun?” olacaktır, daha farklı bir şey sormaz.

Konuşan seviye, üst seviye dediğimiz, ulaşmamız gereken yeni seviye; hissedilen kalpteki nokta vasıtasıyla mümkündür. Kalpteki nokta, kişinin manevi yolda ruhunu inşa edip insan seviyesine gelmesinin başlangıç noktasıdır. Manevi bir embriyo gibidir. Eğer kişi bu yolda gelişimine devam edecek olursa ilerlemek için düşüncesi, akli ve mantığı, Yaradan'ın mantığıyla olmalı. Bu bizim alışageldiğimiz mantığın tersidir. Kişi bir

sonraki şeyin ne olduğunu kendisine gelen tereddüt vasıtasıyla hemen hissedebilir. Üzerinde çalışmamız gereken unsur bize gösteren bir radar sistemi gibidir. Bu durumda kişinin inançla ilerlemekten başka bir seçeneği yoktur. Burada inanç, alışageldiğimiz inançla aynı değildir; “yani birisi bana bir şey dedi ve ben de ona inandım ve şimdi de inanıyorum, öyle bir koşulda yaşayıp onun dediklerini yapıyorum ve her şey yoluna girecek...” Hayır, böyle bir durum maneviyatta yoktur; dinlerde vardır. Yaradan'ın Düşüncesi'ni hissetmeye çalışma arzusu olmak zorundadır; yani ne fiziksel ne de manevi arzularım açısından kendi alma arzumun beni yönlendirmesine izin vermiyorum. Kişi bu şekilde çalıştığı zaman, aslında bir deney yapmaktadır; “her halükarda bir çaba sarf edeceğim ve sonucunu göreceğim”. Burada önemli olan şey, her zaman çabadır.

Çaba bana ne kazandırır? Çaba, kişinin arzusunu büyütür ve bu, bir ödüldür. Arzu ya da içimde büyüyen bu eksiklik hissi, kişinin edinemediği şeye yöneliktir ve bu açlık, aslında büyük bir ödüldür. Bu, kişiyi tereddütün üzerine çıkartır. Bu durumda, kişi için fiziksel bir alıcı kabı değil, manevi bir algı, yani alma arzusunun üzerinde bir algı gelişir. İkinci bir doğa inşa edilmeye başlanır. Yani zaten yaratılmış bu fiziksel seviye için değil. Bu yüzden, dünyevi arzular ile pek ilgilenmiyoruz, zaten bunları Yaradan yarattı. Manevi oluşumda inşa ettiğimiz şey “Adam” denilen insan seviyesi; yani arzudan inşa edilen manevi bir

varlık. Sonuç itibariyle; yaratılan varlık sadece bir arzu ama özel bir arzu, Yaradan'ın Düşüncesi için bir arzu. Geriye kalan diğer şeyler, insan seviyesinin altında olan arzular. Bu hisler, kişinin yaşadığı gerçek hislerdir. Gerçek anlamıyla edinimdir, aydınlanmadır, realitenin kişiye tümüyle farklı görüldüğü manevi bir yükseliştir.

Şöyle denildiği gibi; kişinin niyeti sadece Yaradan rızası için olmalıdır: “Kendini Yaradan'ın hissedilişinde mutlu hissedeceksin.” Bu yüzden kişi, manevi yolda ilerlerken tat almaz. Çünkü kendisini zorlayarak ilerler. Ancak şimdi, ihsan etme yolunda ilerlerken doğasına karşı çalışmayı alışkanlık hâline getirdiği için Yaradan'dan mutluluk almaya başlar. O zaman, kişinin manevi çalışması kendisine mutluluk ve enerji verir ve o zaman haz, Yaradan'a yönelmiş olur.

Tekrar görüşmek ümidiyle...

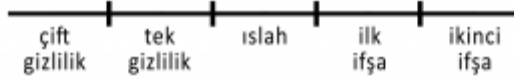
Ders 13 – İfşa ve Gizlilik

Birkaç kere, algılarımızdaki yükselişin basamaklarında tırmanmaktan, sınırlı olan realite algımızı 124 basamak yükselterek Yaradan'la form eşitliğine gelmekten bahsettiğimizi duyduunuz. Bu basamakların her birini teker teker açıklayamayız ama genel olarak; neye doğru yönlendiğimizi, nereye ulaşmamız gerektiğini ve bu edininimin neden ibaret olduğunu bilmekte fayda var.

Baal HaSulam, 10 Sefirot kitabına girişte, çok önemli, temel kavramları anlatıyor. Bahsettiği konulardan biri de, kişinin manevi edinimi sırasında kesinlikle geçireceği hâller. Bu safhaları beşe ayırıyor; her safhanın içinde birçok başka safha var ve toplamda 125 basamak olduğu biliniyor.

Kişinin manevi yolda ilerlerken neler yaşayabileceğine bir bakalım. Bunlara bakarken Kabala'da çok önemli bir bölümü; Kabalistlerin neden bir grup olarak çalıştıklarını ve grubun kişiye manevi ilerleyişinde ve edininiminde nasıl etki ettiğini de gözden geçirmiş olacağız.

Burada, bir çizimde gösterelim:

Şekil XVIII

Fiziksel dünyada iki ana koşulun olduğunu görüyoruz: çift gizlilik ve bu safhayı geçtikten sonra da tek gizlilik. O safhannın sonunda da fiziksel dünya ile manevi dünya arasındaki sınır var ve manevi dünyaya girişimizdeki ilk koşul, bir ıslah durumudur.

Bu koşulları size açıklayacağız. Bu durumu aştıktan sonra ilk ifşa vardır; bu noktada Yaradan'ın doğasıyla bir bağ olur ve sonra ikinci ifşa, manevi yolun sonudur ve Yaradan'la form eşitliğiyle bütünleşilir.

Çift gizliliğin neden ibaret olduğuna bir bakalım.

Çift gizlilik, gizlilik içinde gizlilik. Bu durumda kişi, Yaradan'ın arkasını bile hissetmez; kendisine olan biten hiçbir şeyi Yaradan'dan geliyormuş gibi algılamaz. Yaradan'ın kendisini terk ettiğini hisseder, O'na yönelik tümüyle saygısızdır ve ızdırabını, hasbelkader olarak değerlendirir.

Yaradan'ın kişiye olan yaklaşımından doğan kafa karışıklılığıyla kişi inancını kaybeder.

Burada manevi yolda olan bir kişiden bahsediyoruz. Bu hâl, dünyadaki kitleler için geçerli değildir, zira onlar için Yaradan, içlerinde edinilmemiş ve itiş gücü olarak hissedilmeyen soyut bir nosyondur. Çift gizlilik hâli, yolda olan ancak sanki bilinçsiz bir hâlde, hâlâ hayatın, yönün ve kendisine olan şeylerin nedenini anlamaya yönelik bir arzu tarafından organize edilmeyi ifade eder. Yani kişi bir Yaradan'ın var olduğu nosyonu içerisinde ancak terk edildiğini hissetmektedir. Bu durum, her hâlükârda bir ilişki niteliği taşır ve bir arzunun başlangıcıdır. Bu yüzden, “yolun başı” olarak bilinir. Bu hâlde kişi, “inancını kaybeder” diye anlatılıyor.

Kişi, talihsizliklerinden dolayı dua etmeye ve iyilik yapmaya başlar, ancak bir cevap alamaz. Dua etmeyi bırakır ve birden duasına karşılık alır.

Şöyle ki; Yaradan'la bir ilişkiye girmeye çalışıyordur ancak ilişkisinin temel anlayışında kafası karışıktır. Yaradan'a doğru bir adım atar ve “Dua etmeyi kestikten sonra birden duasına karşılık alır.” Dolayısıyla, anladığı kadarıyla -ki henüz bir anlayışı hiç yoktur- ilk yaptığı şeyde, Yaradan orada değildir, “beni terk etti” hissi oluşur. Yapmayı durdurduğu zaman, alma arzusunda kişi, kendini daha rahat hisseder. O zaman kişiye bir cevap gelir. Yani çektiği ızdırap kendisini tatmin etmeye yönelik

doldurmakta olduğundan hafiflemiştir. Ve akabinde şöyle diyor:

Kişi Yaradan'ın ilahi yönetimine inanmaya başlayıp yaptıklarını ıslah ettikçe, acımasızca geri itilir.

Yolda ilerledikçe, kişinin Yukarıdan aldığı karşılık, kesin bir reddedilmedir; yani inanç kaybıdır. Kişinin üzerindeki etki budur ve dediğimiz gibi, bu kişi manevi yoldadır ancak içinde bulunduğu his budur. İncancı yitirdikçe kötü şeyler yapmaya başlar, şansı artar ve rahat hisseder. Dolambaçlı yollarla para kazanır.

Başka bir deyişle; tereddütleriyle ilgilendikçe etrafına bakınır ve der ki; “dünyevi hayatımın iyiliği, benim iyiliğim yolunda gitmek gayet uygun, tatmin olduğum şeyler bunlar”. Ve kendi gözünde Yaradan'a özlem duyan kişiler fakir, hasta, sevilmeyen, medeniyetsiz ve ikiyüzlü aptallardır.

Neden? Çünkü kabında, hislerinde, o kişiler normal bir yolda değillerdir. Zira kişisel tecrübesi, kişiye bu işin boş olduğunu söyler; “bunlar hiç gerçekçi değil ve hayal âleminde” der ve ekler: “gerçek hayata dönmeliyim”.

Onun için Yaradan'ı aramayan kişiler ona; zengin, sağlıklı, sakin, cömert, sevilen ve kendilerine güveni olan insanlar gibi görünür. Manevi yolda ilerlemeyen insanların iyi bir hayatı

olduğunu görür; onları mutlu olarak algılar ve algıladığı realite bunu gösterir.

Bu ilk derece, “çift gizlilik” olarak bilinir. Çünkü hayatında olan olaylardan tutun, Yaradan'a olan arzusuyla ilerlerken hep reddedildiği ve Yaradan'ı algılayamaması hissine kadar, Yaradan'ın gizliliği birçok farklı koşulda olur. Kafası karışıktır ve etrafındaki problemlerin kaynağını Yaradan'la değil, etraftaki kişilerle ya da kendisiyle, toplumla ilişkilendirir. Ayrıca bunların neden olduğunu da anlamamaktadır. Bu yüzden, kişi için Yaradan iki perde arkasındadır ve gizlidir.

Bu dönem, kişinin tekrar doğduğu bir dönemdir. Yani olan her şey, fiziksel seviyede olur ve manevi yolda ilerlemeye çalışmasına rağmen tüm gelişimleri bilinçsizce dir.

Kişi bu safhalardan geçtikten sonra, sonunda bir noktada farklı bir şeyler algılamaya başlar; Yaradan kişiyi, bu süreç vasıtasıyla yakınlaştırır ve kişi, bilinçsiz gelişim ve yeniden doğmalar vasıtasıyla yeni bir şey algılamaya başlar. Artık maneviyata girebilmesini sağlayacak bir metodla çalışmaya başlar ve perdeleri kalker. Baal HaSulam, tek gizlilik denilen safhayı bu şekilde anlatıyor.

Yaradan gizli, yani mutlak iyi olarak davranmıyor, ızdırabı getiren olarak davranıyor.

Başka bir deyişle; kişi hayatında olan biten her şeyin yazarının Yaradan olduğundan emindir, ancak manevi yolunda kendisine gelen tek şeyin, sürekli eksiklik hissi olduğudur ve buna, “ızdırıp “der. Yani Yaradan’ın egemenliği, kişide net olmasına rağmen Yaradan’ın niyetini anlayamamaktadır.

Kişi Yaradan’ın sırtını görüyor gibidir, zira O’ndan sadece ızdırıp geldiğini hissetmektedir. Yine de her şeyin kendisine Yaradan’dan, bir nedenle geldiğinin farkındadır; ya yaptığı kötülükler için cezalandırılıyor ya da iyiliğe doğru getiriliyordur. Dolayısıyla, Yaradan’ın ilahi yönetimine olan inancını güçlendirir.

Kişi ızdırabın, işlediği günahlar ya da yapması gerektiği hâlde yapmadığı şeyler nedeniyle mi yoksa yolda ilerletilmek için mi geldiğini bilmez. Kafa karışıklığı işte bu noktadadır. Olan olaylarda Yaradan’ın yaklaşımını anlamamaktadır. Kişi fakir, hasta ve başkaları tarafından sevilmez olur. Hep endişelidir ve sanki hayatında hiçbir şey doğru gitmemektedir.

Şimdi görür ki; kendi hâli -çift gizlilikte algıladığı gibi-, etrafındaki insanlarınki kadar iyi değil. Yani sürekli bir şeylerin eksikliğini hissetmektedir. Hiçbir şey yolunda gitmemektedir ve insanların kendisine yaklaşımı da kötüdür. Bunun nedeni, Yaradan’la bağ kurmasındaki ana arzunun karışıklık içinde olmasıdır.

Şekil XIX

Kişi, arzularının ilk 5 safhasındaki arzuları tatmin edip başka bir tatmin yaşamadığında, bilinçsiz safha dediğimiz çift gizlilik buradadır. Kalpteki noktanın ifşa oluşu da bu dönemdedir ve kişinin Kabala'yı keşfettiği zamana denk gelir. Şöyle ki; Yaradan'la direkt bağ kurabilecekleri ve O'nu anlayabilecekleri bir metot vardır. Bu, kişiye sanki hasbelkadermiş gibi görünebilir. Belki televizyonda Kabala ile ilgili bir şeyler duymuştur, bir kitap almıştır ya da internette dolanırken karşısına çıkmıştır, belki birinden, bir yerden duymuştur. Nasıl olduğu önemli değil. Kişi, bir şekilde ilişkiye geçtiğinde, içinde bir his uyanır ve bu içsel uyanışla birlikte, bu metodu öğrenmeye başlar.

Bu döneme hazırlık dönemi denir, çünkü bu dönemde kişi, bilinçli bir şekilde içsel değişiklikler yapar. Kitapları, realitenin bir haritasıymış gibi kullanarak gelişmeye başlar ve manevi edinimi olan hocasının rehberliği, metodu doğru uygulamasını sağlar. Manevi edinimi olan rehber, ilerleyişinde kişinin yolunu bulmasını sağlar ve doğru çalışmayı yapmasına yardımcı olur, yani kitapları nasıl doğru kullanacağını öğretir.

Metodu gerçek anlamıyla çalışabilmesi için ayrıca, çok ama çok önemli bir araç daha gereklidir. Ama bundan daha sonra bahsedeceğiz. Haritayı biraz okumaya başlayınca, bu aracın ne olduğunu ve neden gerektiğini anlayacaksınız.

Kişi, bu hazırlık dönemini tamamlayıp maneviyata geçtiği zaman, “ıslah” denilen bir safhaya girer. Bu safhada, kişinin Yaradan’la ilgili hissiyatında kafa karışıklığı ortadan kalkar ve kişi, arzularının ıslahına yönelik çalışmaya başlar. Kişinin 613 arzusunu kendisi ıslah etmek durumundadır, son 7 tanesi son ıslahta, Yaradan tarafından yapılır. Bu yüzden de, 620 tane sevap vardır denir. Her ıslah, Yaradan’ı direkt hissederek yapılır. Kişi, kendi yaklaşımının sonuçlarını hisseder ve arzu ve niyetlerini Yaradan’ın niyetine aynı şekilde hizalayana kadar, Yaradan’la karşılıklı ilişkisindeki farkı görerek tüm arzularını teker teker ıslah eder.

Burada, birinci ve ikinci gizlilikteki gibi koşullar yoktur.

Çift ve tek gizlilikte, özgür seçim diyebileceğimiz bir tecrübe var. Ancak bu özgür seçim nosyonu, kafamız o safhada karışık olduğu için yokmuş gibi gelir. Gerçek anlamıyla Kabala çalışmaya, asıl burada, bariyeri geçtikten sonra başlıyoruz, yani Yaradan'la direkt bir bağ ve ilişki safhasındayken.

Kişi, bariyeri geçip arzularının ıslahına yönelik çalışmaya başladığı zaman, hazırlık dönemini artık bitirmiş demektir ve artık, kitaplarla doğru şekilde çalışmaya başlayabilir, yani ifşa olmuş hâllerıyla. Aslında bu safha, hem ıslah hem de Yaradan'ın ifşası denilen safhadır, yani Yaradan'ın ilahi yönetimi kişiye ifşa olur. Baal HaSulam bu geçişi şöyle anlatıyor:

Gizlilikte kişinin, Yaradan'a ve evreni yönettiğine olan inancı güçlenir. Bu, kişiyi kitaplara getirir. Kitapları çalışırken ıslah eden Işık'ı çeker ve Yaradan'ın ilahi yönetimine olan inancını nasıl güçlendireceğini anlar.

Yaradan'ın ilahi yönetimine doğru inancını güçlendirmek için harcadığı çaba, belli bir miktara ulaşıncaya, Işık o noktada kişiyi etkiler ve o zaman, Yaradan'ın kendisini görünür şekilde yönetmesine hazır olur; Yaradan'ın ifşası da, bu noktada olur. Yaradan bu durumda, herkesin arzularına göre kendisini, "iyi ve merhametli olan" olarak ifşa eder.

Başka bir deyişle; kişi, egosu vasıtasıyla özgür seçim olarak hissettiklerini değil, Yaradan'la bağ kurma arzusunun sonucu

olarak Yaradan'la aynı niyeti hisseder. Kişi için "özgür seçim" denilen o mesafe artık kapanır ve bu, haz olarak hissedilir, bir görev ya da mücadele olarak değil. Ve şu şekilde açıklıyor:

Kişi Yaradan'ın iyiliğini, sükûnetini, sürekli tatminliğini hisseder, her zaman çaba sarf etmeden kendisine yetecek kadar para kazanır, başı belaya girmez, hastalık yaşamaz, kendisine saygı duyulur ve başarılıdır. Bir isteği olur, dua eder ve anında Yaradan'dan karşılığı gelir. Ne kadar çok iyilik yaparsa o kadar çok başarılı olur ve tersi de geçerlidir; eğer az iyilik yaparsa o kadar az başarılı olur.

Bu sözlerle ne demek istiyor? Algıladığı her şey tatmin edicidir. Artık realitenin dışında bir şeylerin olduğu hayali yoktur. Dışarıda olabilecek herhangi bir şey hiçbir özlemi yoktur; her şey içinde ifşa olur. Ve kişi, Yaradan'ın kendisine olan ilahi yönetimini görür; kendisine olan her şeyin sebebini idrak eder, anlar. Bu durumda kişiye olan şey şudur: zaman ve yer kavramları üzerinde bir hisle yaşamaya başlar. Bu yüzden, şu ana kadar olan her şey değişir. Geleceği, yer ve zamanın ötesini görebilir. İslahı sadece geleceğe yönelik olmaz, tüm geçmiş de islah olmuş olur. Kişi, Yaradan'ın ve diğer insanların kendisine iyi davranmadığını düşündüğü zamanlardaki olayları dâhil, çift gizlilikte ve öncesinde başına gelen tüm kötü tecrübeleri, yani geçmiş, bilinçsiz hayatında olan her şeyi anlar. Bunların hepsi ortadan kalkar ve başına gelen olayların nedenlerini tam olarak

kavrar ve bunların hepsini, Yaradan'la arasındaki direkt bir ilişkiyle anlar.

Bunu tamamladığı zaman, bir başka safha daha vardır; daha da yüce ve arı olan Yaradan'ın ikinci ifşası. Şöyle ki; sadece Yaradan'ın kişi üzerindeki ilahi yönetimini hissetmez, tüm yaratılan varlıklara olan yaklaşımını hisseder ve kişinin de yaklaşımı aynı olur. Yaradan'ın gördüğü şeyleri görür, Yaradan'ın istediği şeyleri ister, Yaradan'ın hissettiklerini hisseder ve tüm bunların yaratılışın tümünü nasıl etkilediğini görür. Bu, “dostunu kendin gibi sev”, bir başka deyişle; “insan sevgisi” denilen hâldir. Kişi bu safhayı edindikten sonra perde kalkar ve “Yaradan sevgisi” denilen dereceyi edinir.

Bu, en önemli şeydir; zira yaratılışın amacı budur. Kişi bunu görerek, hazırlık safhasında neye ihtiyacı olduğunu anlayabilir. Kişi, bu safhayı edinmek için gelişimine bu manevi hâlle ilgilenen bir metodla başlamalıdır. “Dostunu kendin gibi sev” koşulunun hissi, herkesin ve her şeyin birbirleriyle bir bütünlük ve birlik içinde işleyişi ve herkesin, yani bütünün memnuniyetidir. Bunu, yalnız başınıza kitapları çalışarak ya da bir Kabalistten direkt, yön alarak başarmanız mümkün değildir. Kişinin değişim ve özgür seçim noktasını oluşturduğu yer, çevresini inşa etmektedir. Bu yüzden, bir gruba ihtiyaç vardır. Kişi, manevi çalışmasını yapabileceği bir ortam, laboratuvar oluşturmalıdır ki çalıştıklarını manevi gelişimi için

uygulayabilsin ve amaca, yani o son safhaya yönelik anlayışı gelişsin. Hocasından ve kitaplardan öğrenilenler ve hayatın akışında olan her şey, simülasyon odası gibi düşünebileceğimiz grup içerisinde edinilir.

Kabalistler her zaman, bir grup olarak beraber çalışırlar ve amaçları son derece kesin ve net olarak tanımlanmıştır. Amaç; “dostunu kendin gibi sev koşulu olan, insan sevgisinden Yaradan sevgisine gelmektir.” Kişi Yaradan’la sevgi ilişkisini oluşturmak istiyorsa bunun için doğru bir çevre inşa etmelidir, yoksa bırakın amaca ulaşmayı, kendisini doğru yönlendirmesi bile mümkün değildir.

Egoizmimiz her zaman bize oyun oynar, çünkü kişi, Yaradan’ı hissedemezken Yaradan’la ilişkisinin ne safhada olduğunu nereden bilebilir ki? Yaradan’ı hissedemezken bize olan geri dönüşümünü, yaklaşımını ve yaptıklarını nasıl bilebiliriz ki? Eğer kişi, Yaradan’la bağ kurmak istiyorsa önce O’nu ifşa etmek zorundadır.

Bu yüzden, Kabalistler bir grup içinde çalışırlar ki ulaşmak istedikleri şeyin sistemini anlayabilsinler. Bu, bir pilot yetiştirmek gibidir. Pilotu simülatöre koyuyorsunuz. Simülatörde ne var peki? Bir kutu. Önünüzde gördüğünüz şey, bir resim ve uçakta olabilecek şeyleri gösteriyor. Yeni bir pilotken direkt bir jumbo jete koyup “hadi bakalım, nasıl uçacak bir görelim” demiyoruz. Elbette hayır. Onu alıp kontrollü bir

ortamda, olabilecek her türlü olayın, koşulun kontrol edilebileceğini öğrenebileceği bir çalışma ortamına koyarsınız. Elektronik bir sürü cihazın arasında ekrandaki resimlere göre nasıl uçacağını, ineceğini ve olabilecek her tür acil duruma nasıl yaklaşacağını ve çözeceğini öğretirsiniz. Hiç gitmediği bir ülkedeki havaalanına nasıl ineceğini bile öğretirsiniz, çünkü ülkelerin havaalanları bile bu simülasyonlarda var.

Kişi, grup içinde çalıştığı zaman, gruptaki herkes aynı amaca yönelik çalıştığı için, yaptığı her şeye yönelik anında geri dönüşüm alır. Kişiye olabilecek en kötü şey, eline geçen bu şeyle ne yapacağını anlayamamasıdır. Kişinin insan sevgisine yönelik çalışmasında, kendisini test edebileceği, yolda nerede olduğunu görebileceği, ölçebileceği ve konsantrasyonunu dağıtmayacağı bir ortamı olursa, o mükemmel çevre, kişi için ideal bir gelişim ortamı olur.

Problem şu: kişi, manevi çalışmaya geldiği zaman, maneviyata yönelik çok küçük bir arzusu vardır. Dünyevi şeyler için arzuları çoktur ama Yaradan'a yönelik çok küçüktür. Ama eğer, Yaradan'a yönelik arzusu olan bir grup insanı bir araya getirecek olursak o zaman bu arzu, kişiyi doldurur. Sadece kendi arzularıyla ilerlemez, herkesin arzularıyla ilerler. Dostunu kendin gibi sev koşulunun, kişinin bilinci ve dünyaya etkisi açısından son derece büyük etkileri vardır. Kişi, Yaradan sevgisine, insan sevgisine gelir, çünkü hepimizin toplamı bir

ruh etmektedir. Bu yüzden, maneviyata giriş yalnız yapılamaz, çünkü her birimizin birbirimize bağlı olduğu bilinci, maneviyata giriştir. Bütün bu elementlerle çalışırken; kitaplar, doğru rehber (Kabalist), doğru bir çevrenin seçiminde ve inşa edilmesinde özgür seçimimiz var. Kabalistler manevi dünyaya, bu çalışmayı yaparak girerler.

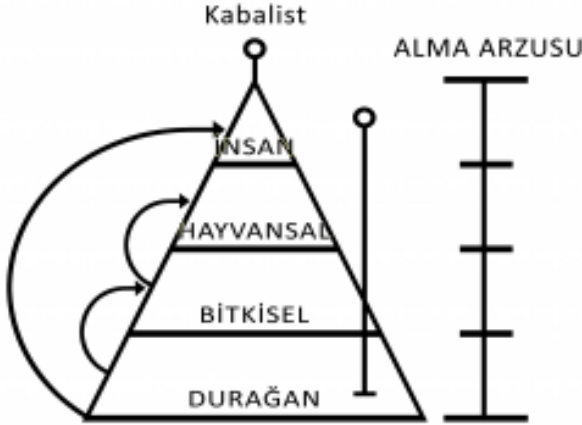
Yolculuğumuza, derinliklere doğru devam edeceğiz. Bir sonraki derste görüşmek üzere...

Ders 14 – Cansız, Bitkisel, Hayvansal, İnsan

Bu derste, tabiatı var olan dört seviyeyi inceleyeceğiz: durağan, bitkisel, hayvansal ve insan seviyelerini.

Bu seviyeleri, yeryüzündeki hayata beş duyu organımız ile baktığımız şekilde tanıyoruz. Fakat realite, kök ve dal şeklinde oluşmuş olduğundan, yani bu, duyularımızdan gizli olan bir seviye, sebeplerin bulunduğu bir kuvvet olduğundan dolayı, algılayabildiğimiz şey, yalnızca bu kuvvetin sonucudur. Yani burada gözlemlediğimiz varoluşun bu dört seviyesi, gizli olan Üst Kuvvetin dört seviyesinin dallarıdır. Onları görüyoruz, fakat gerçekten, onlarla ilgili bir şeyler anlayabiliyor muyuz? Bu konuya beraber bir bakalım.

Şekil XX

Fiziksel dünyada, realitenin bu dört parçası, miktarlarına göre bir piramit içerisine dağıtılmıştır. Piramidin tabanında en büyük miktar mevcuttur ve bu, durağan seviyedir. Kabbalistlere göre, burada ölçtüğümüz şey, yalnızca bir madde yığını değil; dal seviyesinde anlamlandırabileceğimiz bir şekilde oluşan kökteki bir kalitedir ve bu kalite alma arzusudur. Fiziksel dünyada var olan tek şey alma arzusudur; dolayısıyla, gördüğümüz her şey alma arzusunun ifade edilışıdır. Bu sebepten dolayı, tüm evrendeki sert madde, durağan seviyede bulunur; tüm kayalar, gezegenler vs. ve varolan şeylerin en büyük kısmı durağan seviyededir, çünkü bu seviyenin alma arzusu ufacıktır. Alma arzusu sadece bu seviyede, yok denecek

kadar azdır. Bu yüzden değişme arzusu ve yeteneği çok azdır. Ve herhangi bir yöne hareket etmesi için muazzam çabalara gerek olur.

Bu seviyenin üstünde bitkisel seviye vardır: var olan tüm organik, bitkisel madde. Alma arzusunun bu seviyesi, durağan seviyeden boyut olarak çok daha büyüktür, hatta tek bir çiçekteki, tek bir bitkideki alma arzusu, evrendeki tüm durağan seviyenin alma arzusundan büyüktür. Alma arzusunun boyutundaki bu fazlalık sayesinde, büyüme yeteneği söz konusudur. Kendisi için neyin iyi ve neyin kötü olduğunu ayırt edebilir. Çok kısıtlı bir büyüme şekli vardır; güneşe doğru ve topraktan belli maddeleri alarak vs. Basit bir hayat formudur.

Bunun üzerinde hayvansal seviye vardır. Hayvansal seviyedeki bir hayvanın, örneğin bir sineğin, durağan ve bitkisel seviyelerin toplamından daha fazla alma arzusu vardır. Bu sebepten dolayı, kendi bireyselliği içerisinde gelişir; kendi iyiliğini arar ve sıhhati için iyi ve kötü olan şeyleri ayırt eder.

Bunun üzerinde ise insan seviyesi vardır. Bu seviyedeki alma arzusu, altında bulunan tüm seviyelerin alma arzusundan büyüktür ve tümünü kapsar. Bu seviyede, “zihin” ve “kalp” dediğimiz bir şey vardır. Bu bileşenler; hayvanlar gibi, yalnızca şimdiki anı deneyimlemekle kalmayıp zihin ve kalp sayesinde şu an karşımızda bulunmayan şeyleri de içerir. Bu, alma arzumuzu muazzam bir seviyeye ulaştırır. Bu seviye, altında

bulunan tüm seviyeleri kapsar ve tümünü etkiler. Yani insanın içsel hayatı, evrende bulunan her şeyin koşulunu belirler, çünkü aslında tümü, insanın bir parçasıdır.

İnsanın alma arzusu maksimum seviyeye kadar geliştiğinde, bizim, “konuşan” dediğimiz veya sizlerin “Kabalist” dediğiniz seviyeye ulaşılır. Bu noktada apayrı bir düzen belirir ve bu dört seviye deneyimlenir veya en azından manevi boyutta deneyimlemek mümkün olur.

Şekil XXI

Burada biraz farklı bir düzen görürüz, çünkü sadece bir niteliğin miktarı değil, miktar ile nitelik arasında kıyaslama söz

konusudur. Burada durağan, hayvansal seviyeler farklı isimlerle geçer ve bunları Kabalistik yazılarda görürsünüz.

Durağan seviyeye, “saraylar”; bitkisel seviyeye, “kıyafetler”; hayvansal seviyeye, “melekler” ve konuşan seviyeye, “ruhlar” denir. Ve tüm bunlar, iki nitelikten oluşur; alma arzusu ve ihsan etme arzusu. Diğer bir deyişle; kişi, bir kere manevi seviyeye ulaştığında, burada bulunan seviyelerde yükseldikçe, ihsan etme arzusunun sürekli arttığı bir işlemde geçer. Ve elbette, tüm bu seviyelerin üstünde, bir diğer seviye vardır ve bu seviye, tamamıyla saf, ihsan etme arzusundan oluşur ve buna verilen isim, “Yaradan”dır.

Bunlar çok gizemli terimlerdir ve eminim bunları, Kabalistik yazılarda okumuşsunuzdur. Gelin, bu terimlerdeki gizemi ortadan kaldıralım; Baal HaSulam'ın, bunun anlamının ne olduğunu açıklayan bir makalesine göz atalım. “Şamati” kitabından 115 no'lu makaleden okuyoruz. Şu şekilde açıklıyor:

Durağan, kendi otoritesi olmayan bir varlıktır. O, tümüyle sahibinin kontrolü altındadır ve ev sahibinin tüm istek ve arzularını yerine getirmelidir.

Hatırlayın, içsel bir üst hayattan bahsediyoruz ve şunu anlamalıyız ki durağan, manevi seviye, tıpkı fiziksel seviye gibidir; kendisi üzerinde herhangi bir özgürlük veya güce sahip değildir, çünkü özgürlük ve manevi hayat, kendini kontrol

edebilme ile başlar. Arzularını kontrol edemeyen kişi, manevi açıdan durağan sayılır.

Yaradan'a ulaşmak için çaba gösteren kişi, önünde sonunda öyle bir koşula gelir ki; tabiatının üzerinde, hiçbir gücünün olmadığını fark eder. Bu, egoizmini kontrol edebilmesi için Yaradan'dan talepte bulunmasına yol açar ve kişinin tabiatını oluşturan şey de egoizmin kendisidir.

Üst Kuvvet'ten kendisine güç vermesini ister, fakat bunu, bu dünyada istediği şeyi yapabilmek için istemez. Bu dünyadaki güçlü kişiler bu şekilde davranır. Onlar, ağır basan tek bir arzuya kilitlenmişlerdir ve tüm yaptıkları bu arzuyu takip eder. Bu sebepten dolayı, bu tarz bir insan, daha büyük bir egoist olur. Tüm küçük arzuları, tek bir kuvvetli bencil arzuya hizmet eder. Fakat manevi yol farklıdır.

Bu yolda, kişi öyle bir duruma gelir ki tüm arzularını Yaradan'ın isteğine bırakır ve esasen, bunu yaparak özgür iradesini kullanmış olur ve aynı zamanda, egoizmini de kontrol etmiş olur. İsteddiği şey, Yaradan'ın niteliklerinin kendisine hükmetmesidir, fakat Yaradan zaten kendisine hükmetmektedir, onu zaten her şekilde kontrol etmektedir. Fakat kişi yine de, bu koşula kendi hür iradesi ile gelmek ister. Kendisi bilmek, anlamak ister ve Yaradan'ın kendisi üzerindeki gücünün tadını çıkarmak ister. Ayrıca Yaradan'ın tüm düşüncelerini ve arzularını kendi üzerine almak ister, tıpkı bir

atın, binicisinin tüm komutlarını kendi üzerine aldığı gibi. Yani manevi durağan seviyede kişi, Yaradan'ın kendisi ile yapacağı şeyler ile pek hemfikir olamaz, fakat öyle bir seviyeye ulaşmıştır ki efendisinin tüm arzularını yerine getirme ihtiyacı hisseder.

Baal HaSulam devam ediyor:

Yaradan, yaratılanı ilk yarattığı zaman, kendi görkemi için yarattı ve şöyle yazar: “Benim ismimle anılan herkes ve yarattığım herkes benim görkemim için.” Bu demektir ki O, yaratılanı kendi ihtiyacı için yarattı. Ev sahibinin duası, yaratılanlarda mevcuttur. Bu, şu demektir; tüm yaratılanlar, kendilerinden başkası için çalışamazlar.

Yaradan, tüm yaratılanları kendi iyiliği için yarattığından dolayı, kendi tabiatı, yaratılanlarda da mevcuttur. Yani yaratılan her varlık, aynı şekilde, yaptığı her şeyi kendi iyiliği için yapar. Yaratılmış olan her şey, aslında tek bir amaca hizmet etmektedir ve bu amaç; tüm bu ufak arzuları, nihai ve en çok doyum veren arzuya getirmektir. Yaratılışın tüm seviyelerindeki arzunun, bu denli büyümesini gözlemlememizin sebebi de budur. İnsan bunu hissetmeye ve anlamaya başlıyor ve Efendi'nin niteliklerinin kendi niteliklerinden tamamıyla farklı olduğunu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyor. Bu, durağan seviyedir ve kişinin bu konuda yapabileceği bir şey yoktur.

Baal HaSulam devam ediyor:

Bitkisel, az da olsa kendi otoritesine sahip olandır. Bazı şeyleri ev sahibinin fikrine karşı olarak yapabilir. Demektir ki; bazı şeyleri kendisi için değil ama özgecilce yapabilir. Bu şimdiden, ev sahibinin iradesinin tersinedir. Yani yaratılanların içinde olan, kendileri için arzulamak hissine terstir.

Fiziksel, dünyevi bitkilerde de gördüğümüz gibi, yukarıya doğru ve genişleyerek büyümelerine rağmen tüm bitkilerin tek bir özelliği vardır. Bir başka deyişle; bir bitki, diğer hiçbir bitkinin yetişme metoduna aykırı davranamaz, tüm bitkilerin kurallarına uymak zorundadır ve kendi nesillerinin davranış zihnine aykırı hareket edemez.

Dolayısıyla, kendilerine ait bir hayatları yoktur, diğer tüm bitkilerin hayatlarının parçasıdır. Demek ki tüm bitkiler, tek bir çeşit hayata sahiptir. Tüm bitkiler, tek bir canlı gibidir ve tüm bitki çeşitleri de bu varlığın organları gibidir.

Yani bütün bitkiler aynı şekilde vardır. Sanki tümü, aynı bitkinin parçalarıymış gibi, yılın belirlenmiş belli zamanlarında büyümeye başlarlar, solarlar ve ölürlər; her şey, önceden programlanmıştır ve hiçbir şey onların yaptıklarına bağlı değildir. Arzuları ne olursa olsun, gelişirler ve büyürler.

Baal HaSulam der ki:

Buna benzer bir şekilde, maneviyatta kendi arzularını aşabilecek gücü edinmiş insanlar vardır. Bunu, içinde buldukları çevre dâhilinde bir dereceye kadar yapabilirler. İçinde yaşadıkları çevrenin tersine davranamazlar ama istemek arzusuna ters davranabilirler. Bu demektir ki; zaten özgecil bir yapı içerisinde işlemektedirler.

Yani durum maneviyatta da aynıdır. Alma arzularının üstesinden gelmek için gücü çok az olan kişiler, tamamıyla toplumlarının kölesi durumundadırlar. Bunun etkisini anlayamazlar ve bunun dışında çalışamazlar, fakat alma arzularına içsel olarak karşı çıkmaya çalışırlar, yani ihsan etme arzusu ile çalışmaya başlamışlardır. Bu kişiler, içsel olarak özgürdürler, fakat tamamıyla toplumlarına bağımlıdırlar, tıpkı bitkilerin bitkisel seviyesindeki gibi.

Özgür bir arzu, bitkisel seviyede kısmen tezahür eder. Efendisinin arzusuna karşı çıkabilir. “Efendisinin arzusu” derken, alma arzusunun emirleri, egonun hükümdarlığı kastedilir. Bu kişiler, egonun kendilerine söylediklerine karşı kısmen çalışabilir, çünkü bu seviyedeki bir aracı edinmişlerdir, bir perde edinmişlerdir ve artık arzular ile çalışabilirler. Arzularla çalışma şekilleri ise şöyledir: kişi efendinin arzusuna, yani kendi tabiatına karşı çıkar. Bu, Yaradan'ın kendisine vermiş olduğu tabiattır; yani egoizmi.

Bu noktada, tabiatının doğrudan Yaradan'dan geldiğini algılar. Fakat bu sefer de, kendi içsel niteliği ile hemfikir değildir ve bu niteliğini zıt bir tutum ile etkilemek ister. Yani bitkisel seviyedeki kişi, sadece kendisi için davranmaktan öte, artık verebilmektedir. Bu ise efendinin arzusu ile ters düşmektedir.

Bu alma arzusu, bizlere yaratıldığımız zaman verildi. Yani Yaradan bir yandan içimize arzu yerleştirdi ve bizleri doldurmak istiyor, diğer yandan ise kendi niteliği olan ihsan etme niteliğini edinmemizi istiyor. Yani bu arzuların ikisi de Yaradan'a ait.

Her ne kadar egoist arzuya daldırılmış durumda olsak da, aynı zamanda, Yaradan'ın esas arzusuna da dâhilizdir. Diğer taraftan, sonunda ihsan etme arzusunu edindiğimizde, Yaradan'ın arzusu içerisinde kalmaya devam ederiz. Bunun sebebi; Yaradan'ın arzusundan, O'nun üzerimizdeki gücünden başka bir şeyin olmamasıdır. "O'ndan başkası yok" cümlesinin anlamı budur. Fakat kişi, hangi kuvvete kendini bırakacağını ve Yaradan'ın arzusunun hangi tarafının kendisini etkileyeceğini seçebilir. İkisinden birini seçebilir. O zaman, neden bu arzuların ikisini de aynı şekilde hissetmiyoruz?

Üst realitede, manevi dünyaya girip yükselmeye başladığımızda, orta çizgide yükseliriz. Yani ister egoizmin ister özgeciliğin gücü altında olsun, bu iki seçim, tarafımızdan eşdeğer olarak algılanır. Bu koşula verilen isim; "Klipat

Noga"dır ve ihsan etme ile alma arasındadır. Kişi bu nötr koşula ulaştığında, kendi seçimlerini yapma konusunda özgür olur ve "özgürlük" dediğimiz şey de budur.

Baal HaSulam devam ediyor:

HAYVAN: Görüyoruz ki her hayvan kendine has bir karaktere sahip; belli bir çevrenin sınırlarıyla kısıtlı değil ve her biri kendi karakterine ve duyarlılığına sahip. Kesinlikle ev sahibinin arzusuna ters davranabilirler. Demektir ki; özgecil olarak davranabilirler ve içinde buldukları çevre ile sınırlı değil, kendi hayatları ile sınırlıdır. Canlılıkları, arkadaşlarının hayatlarına bağlı değildir.

Yaratılmış olan her hayvanın kendine has özellikleri vardır. Çevresinin kölesi değildir, kendi nitelikleri ve duyguları vardır. Fiziksel dünyada, her hayvanın serbestçe ve diğerlerinden bağımsız olarak hareket edebildiğini, fakat yine de kendi türlerine has kanunların dışına çıkmadıklarını gözlemliyoruz. Hayvanların nefes aldıklarını ve yılın belirli zamanlarında kış uykusuna yattıklarını görürüz. Tıpkı bunun gibi, manevi dünyada, hayvan seviyesindekilerin de kendilerine has duyguları ve nitelikleri vardır. Artık toplumun kölesi değildir ve efendisinin arzusuna (alma arzusuna) karşı gitmek için, bitkisel seviyeden daha büyük ölçüde özgürlüğü vardır.

Kendi ortamını yaratabilir. Doğal, egoist toplumuna ihtiyacı kısmen vardır, ama ona tamamen bağımlı değildir. Kendi mevcudiyetlerinden daha fazlasını hissedemezler. Bir başka deyişle; bir başka varlığı hissedebilme duygusu yoktur ve doğal olarak başkasına bakamaz.

Hayvan seviyesi, yüksek derecede özgürlüğe sahiptir, fakat önemli bir şeyi eksiktir; yalnızca kendini hissedebilmektedir. “Şimdide olmak” ifadesinin anlamı budur. Diğerlerini hissetmez ve birbiriyle bağlantılı olan seviyeler, en üst seviyelerdir.

Baal HaSulam, konuşan seviyeyi ise şöyle tarif ediyor:

Konuşanın faziletleri vardır:

1. O, ev sahibinin arzusuna karşı hareket eder.
2. Büyüyen varlıklar gibi kendi neslinin içinde bulunmak zorunluluğu yoktur, demektir ki O, toplumdaki özgür davranabilir.
3. Ayrıca O, başkalarını hissedebilir, başkalarına karşı sorumluluk edinebilir ve tüm toplumu tamamlayabilir ve özlemine çekebilir.

Ayrıca tüm toplumun avunmasıyla mutluluk duyabilir ve bu hisleri, hem geçmişten hem de gelecekte edinebilir. Hayvanlar ise sadece bu anı ve kendi varlıklarını hissederler.

Diğer bir deyişle;

- 1) Efendisinin arzusuna tamamen karşı çıkabilir, almaktan ziyade ihsan edebilir.
- 2) Bitkilerden farklı olarak, başkalarına bağımlı değildir. Yani kendi çevresinin onu doldurmasına bağımlı değildir.
- 3) Diğerlerini hisseder ve böylelikle, onlara bakabilir ve ihtiyaçlarını karşılayabilir. İhsan etmek budur. Yaradan'ın yaptığını yapabilme kabiliyetine sahiptir. Toplum içerisinde bulunduğu ilişki, olgun bir kişinininkidir. Bir toplum yaratabilir ve bu toplumun içerisinde efendiye tamamen zıt biçimde davranabilir ve böylelikle, tamamen özgecil bir toplum oluşturabilir.

Egoist niteliklerini sıfırlamaya başladığında, kendisini artan bir şekilde, seçtiği toplum ile bağ içerisinde bulur. Kendisi ve bütün arasında daha gerçek bir niteliğin var olduğunu keşfeder. Bu, mutlak sevginin seviyesidir. İnsan'ın Yaradan ile eşit duruma geldiği seviyedir. Toplumun ızdırabını paylaşabilir, yani onların arzularını, boş kaplarını edinir. Ayrıca hazlarını da paylaşır; yani artık, bütün toplumun hissedebileceği biçimde, onların ihtiyaçlarını kendi içinde haz ile doldurur. Bunu yaparak, insan ruhunun köküne yükselir ve tüm diğer ruhları kendinde barındırır. Kolektif ruh olan, Âdem gibi olur ve tüm diğer

ruhları ıslah eder. Diğerleri bu ıslahı henüz hissetmezler, fakat bu seviyedeki kişi, diğerlerinde bulunan kendi parçasını ıslah eder. Ve kendi şahsi son ıslahına, diğerlerini kendisine, ıslah olmuş kendi parçası olarak dâhil ederek ulaşabilir. Artık hem geçmişten hem de gelecekte alabilir ve buna kıyasla, manevi hayvan seviyesindeki kişi, kendini sadece şimdide hissedebilir.